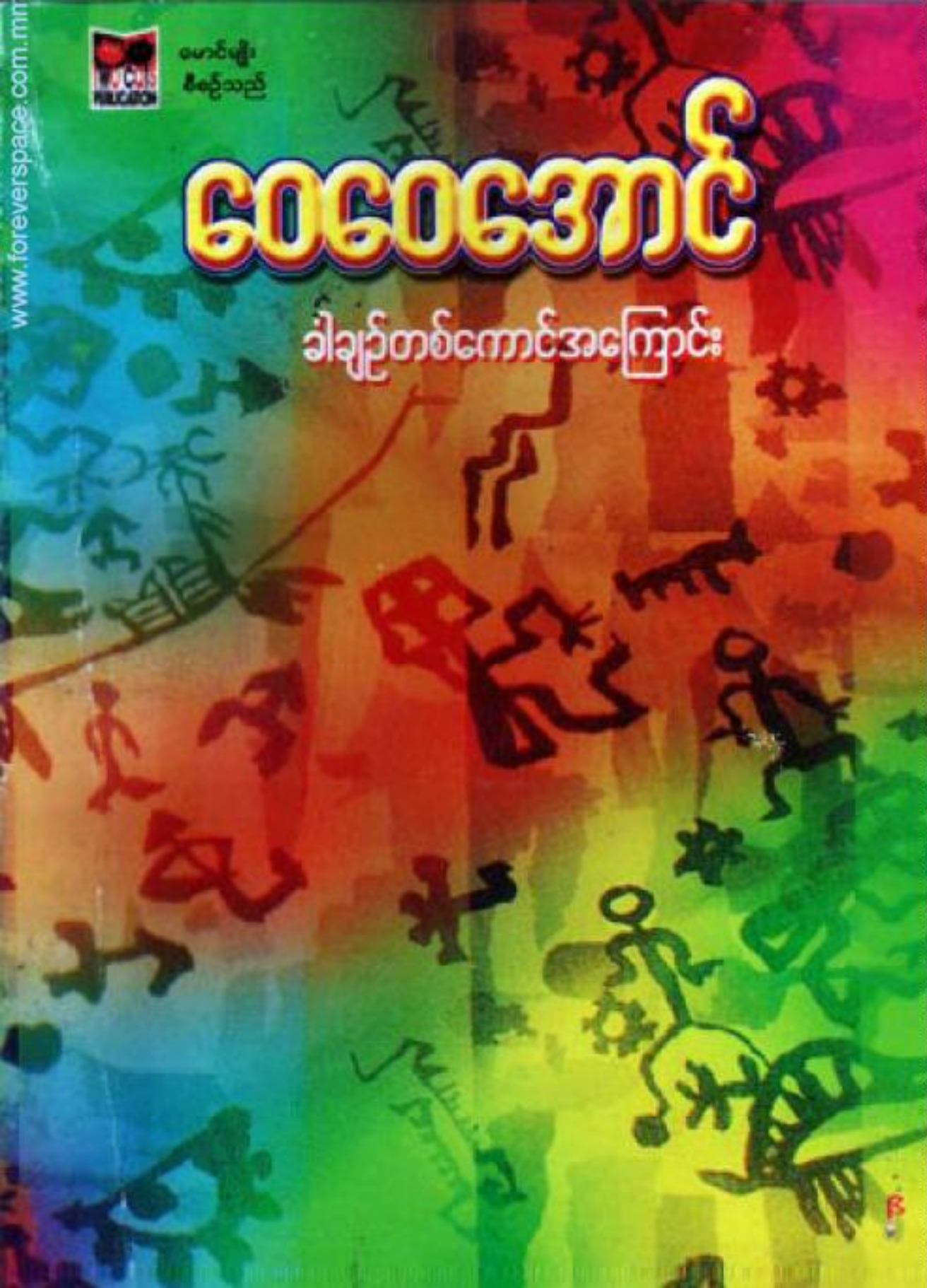

မောင်ဖိုး
စီစဉ်သည်

ဝေဝေအောင်

ခါချဉ်တစ်ကောင်အကြောင်း

မောင်ဖိုးစီစဉ်သည်

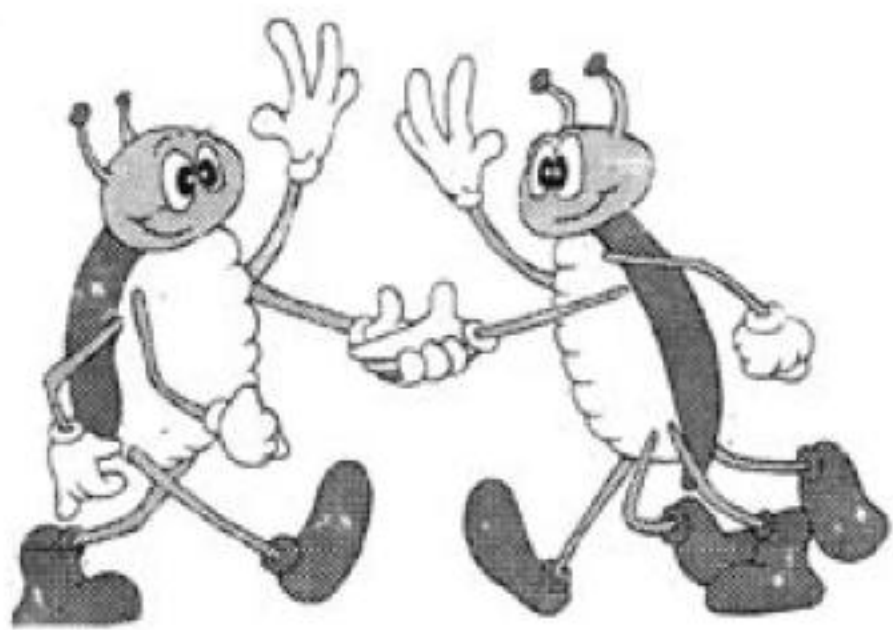

ကြောင်နှစ်ကောင်
စာအုပ်တိုက်

ဆုတ်ဝေ (မြေညီ) ဥက္ကဋ္ဌ၊ ရန်ကင်း
ဖုန်း ၀၁-၂၅၃၇၂၊ ၀၁-၂၀၂၂၄၈

ဝေဝေအောင်

ဒါချစ်တစ်ကောင်နဲ့ကြောင့်

ဗိုတာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဗိုအရေး
- * တိုင်ရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဗိုအရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဗိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသားမြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးတည်ချက် (၄)

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- * ရေကွက်စီးပွားရေးစနစ်ဖွံ့ဖြိုးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၉၃၇/ ၂၀၀၄ (၈)

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၂၉၈၀၆၀၃

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဝေဝေအောင်

ပိုင်းစာပေ

၁၅၀၊ ဘိုလိမ်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၀၆ ခုနှစ် မေလ

အုပ်ရေ ၅၀၀၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

အနန္တောအနန္တငါးပါးအပါအဝင် မိဘနှစ်ပါး ဖြစ်သူ ဖေဖေနှင့်
 မေမေအား ရုပ်နဲ့နာမ်တည်မြဲသရွေ့ သန့်ရှင်းစွာ ရှာဖွေရအပ်သော
 ငွေဖြင့် ထောက်ပံ့ကူညီကျွေးမွေးပြုစုနိုင်သည့် သမီးကောင်း ရတနာ
 ဖြစ်ရပါလို၏။

ဤဝတ္ထု အမည်၊ ဇာတ်လမ်းနှင့် ဝတ္ထုတွင်းပါ ဇာတ်ကောင်များ
 သည် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုသာ ဖြစ်ပါသည်။
 မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။
 တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဝေဝေအောင်

‘ရှု’ ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် အာခေါင်ခြစ်
ကာ အော်ငိုပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

ဒေါ်လေး တစ်ယောက် ဘာတွေလုပ်နေမှန်းကို မသိ
တော့ပါ။

ကျောင်းက ပြန်လာကာ အခန်းထဲတွင် အေးအေးဆေး
ဆေး နားနေဆဲ ဒေါ်လေး ဝင်လာတာဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်လေး
မျက်နှာကချို့ ပြုံးနေသလို...

ဒေါ်လေး လက်ထဲတွင် ဓါတ်ပုံတစ်ထပ်လည်း ပါလာ

ခဲ့ပါသည်။

“ရှေ့ ကြည့်...”

ကုတင်ဘေးရှိ ‘ရှု’ စာကြည့်စားပွဲပေါ်သို့ ဓါတ်ပုံတွေ
အထပ်လိုက် ပြုတ်ကျလာပါသည်။

“ဘယ်သူ့ ပုံတွေလည်း ဒေါ်လေး”

‘ရှု’ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ မေးလိုက်မိတာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကြည့် ကြည့်လေ”

ဒေါ်လေး ပုံစံက အေးအေးဆေးဆေးမို့ အိပ်ယာမှလူး
လဲထ ကာ ဓါတ်ပုံတွေကို ယူကြည့်လိုက်မိပါသည်။

အသားညိုညို မျက်ခုံးထူထူဖြင့် လူရွယ်တစ်ယောက်၊
အနေအထားအမျိုးမျိုးဖြင့် ရိုက်ထားသော ဓါတ်ပုံတွေပါ။

လက်ပိုက် ရိုက်ထားတဲ့ပုံ၊ ခုံပေါ် ခူးတင်ကာ ခူးပေါ်
လက်တင်ပြီး ရိုက်ထားတဲ့ပုံ၊ အပေါ်ပိုင်းပုံ၊ တစ်ကိုယ်လုံးပုံ၊
ဘေးတိုက်ပုံ၊ ရှေ့ တည့်တည့်ပုံ အားလုံး ငါးပုံခြောက်ပုံခန့်
ရှိပါသည်။

ဥပမာပေးရလျှင် ရုပ်ရှင်မင်းသာ လျှောက်လွှာတင်တဲ့
ပုံစံမျိုး ပါ။ ခက်တာက ‘ရှု’ သည် ဒါရိုက်တာလည်း မဟုတ်ပါ။
ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်လည်း မဟုတ်ရပါ။

ဒါဆို ဒီလူ့ဓါတ်ပုံတွေက ‘ရှု’ ဆီ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်
လာတာလဲ။

မအောင့်အီးနိုင်တော့သလို ဒေါ်လေး ကို လှမ်းမေး
လိုက်မိပါသည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ ဒေါ်လေး”

မြန်မာပြည်မှ ရုပ်ရှင်မင်းသား အားလုံးလိုလိုကို ‘ရှု’
မြင်ဖူးပါသည်။

ဒီလို အသားညိုညို၊ ရှုတည်တည်ဖြင့် လူမိုက်ဂိုက်နဲ့
ရုပ်မျိုးကို တစ်ခါဘူးမျှ မမြင်ဘူးပါ။

မင်းသားအသစ်များလား မသိပါ။

ဒါဆိုလဲ ဖြစ်နိုင်မယ့်ပုံ လုံးဝမပေါ်ပါ။

ခါတ်ပုံထဲမှ လူရဲ့အသက်က သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိနေ
ပါပြီ။ ဒီအသက်အရွယ်ကြီး ရောက်ကာမှ မင်းသား ဖြစ်နိုင်
ပါဦးမတဲ့လား။

ဖြစ်ချင်းဖြစ်လျှင် အဖေအရွယ်၊ ဦးလေးအရွယ် ဒီ
လောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

နိုင်ငံခြားမှာကတော့ အသက်ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်
အရွယ်တွေတောင် မင်းသားအဖြစ် နေရာရနေကြတုန်း။ ဥပမာ
ကလင့်အိစ်ဝု၊ ဟယ်ရီဆင်ဖို့ဒ်...။

ပြီးတော့ ခါတ်ပုံထဲကလူရဲ့ မျက်နှာထားကလည်း
ခပ်တင်းတင်း နိုင်လှပါသည်။ မင်းသား လုပ်လို့တော့ ဘယ်လို
နည်းနဲ့မှ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါ။

ဖြစ်ချင်းဖြစ်လျှင် လူဆိုးဗိုလ်၊ ဒါမှမဟုတ် အာဏာ သား
ပါးကွက်ကြား။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြီးချင်ချင်ဖြစ်သွားပြီးမှ ဒေါ်လေး
ကို လှမ်းမေးလိုက်မိပါသည်။

“ပြောလေ ဒေါ်လေး... သူက ဘယ်သူလဲလို့”

“ညည်းနဲ့ ပေးစားမယ့်လူ”

“ဟာ ဒေါ်လေး...”

‘ရှု’ ခါတ်ပုံတွေကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပစ်ချလိုက်မိပါ
သည်။ နှုတ်မှလည်း ဗလုံးဗထွေး ထွက်သွားရပါသည်။

“ဒေါ်လေး ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

ဒေါ်လေး မျက်နှာက ခပ်တည်တည်ပါ။ လုံးဝ အလျှော့
ပေးမယ့်ပုံစံလည်း လုံးဝမရှိပါ။

“ညည်း မိဘတွေမရှိတော့ ကျုပ်က မိဘပဲ... မိဘနေရာ
ကနေ မိဘဝတ္တရားကျေအောင်လို့ လုပ်ပေးနေတာ... မကြားဖူး
ဘူးလား ထိမ်းမြားခြင်းလျှင်တဲ့”

“‘ရှု’ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဒေါ်လေးရယ်... အေးအေးဆေး
ဆေး နေနေတာ မကျေနပ်ဘူးလား”

‘ရှု’ အသံက ငိုချင်သံပါ ပါလာပါသည်။ မဟာသိပ္ပံဖြင့်
ကျောင်းပြီး၍ ဘွဲ့လွန်ဆက်တက်ကာ တစ်ဖက်ကလည်း နည်းပြ
ဆရာမအဖြစ် ‘ရှု’ တာဝန်ထမ်းနေပါသည်။

ဒါကို ဒေါ်လေးက မကျေနပ်သေးဘူးလား။
 “သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ရမယ်လေ”
 ဒေါ်လေး ရဲ့ပုံစံက လုံးဝကို အလျှော့ပေးမည့်ဟန် မပြပါ။
 သူ လုပ်ချင်တာကို ဇွတ်လုပ်မယ့်ပုံပင်။
 ခက်ပဲခက်ရချည်ရဲ့။ ‘ရှု’ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်
 ပါ။
 အထွန့်တက်သလို ဒေါ်လေးကို ကပ်ဖဲ့ကာပြောလိုက်မိ
 ပါသည်။
 “ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ခဲ့ပြီးပြီလေ... ဒေါ်လေးပဲ သဘောမတူ
 လို့ ဖြတ်ခဲ့ရတာပဲ ဥစ္စာ”
 “ဟဲ့ သဘောတူစရာလား... လမ်းဘေးက အပေါ်စား
 ကောင်ကို”
 ‘ရှု’ ဒုတိယနှစ်လောက်တွင် ရည်းစားထားခဲ့ပါသည်။
 တီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှ လိဒ်ဂစ်တာ တီးသူလေး တစ်ယောက်
 နဲ့ပါ။
 ပခုံးခန့်ရှည်သော ဆံပင်တွေကို နောက်ကို စုစည်းထား
 တဲ့ကြားမှ ဖြူသွယ်သောမျက်နှာ၊ သွယ်မြင့်သော အရပ်လေးဖြင့်
 ‘စေတမန်’ သည် အတော်လေးကို ကြည့်လို့ကောင်းသူ တစ်
 ယောက်ပါ။
 ယောက်ျားလေး ဆံပင်ရှည်ထားတာကို မနှစ်ခြိုက်တဲ့

‘ရှု’ ပင် ‘စေတမန်’ ကိုတော့ နှစ်ခြိုက်ခဲ့သည်။ ‘စေတမန်’ သည်
 ရုပ်လေးက ချောသလို အပြောလည်း ကောင်းသူတစ်ယောက်ပင်။
 နောက်ဆုံးနှစ်အရောက်တွင် ‘စေတမန်’ နဲ့ ‘ရှု’ တို့ရဲ့
 သတင်းကို ဒေါ်လေး ကြားသွားခဲ့ပါသည်။
 ‘စေတမန်’ ကိုလည်း တွေ့သွားကာ ခါးခါးသီးသီးပင်
 ငြင်းပါတော့သည်။
 “ကြိုက်စရာရှားလို့တော်... ကိုယ့်တူပါလို့ လူတောထဲ
 တောင် ချမပြရဲတဲ့လူကိုမှ ရွေးကြိုက်ရတယ်လို့... သဘောမတူ
 နိုင်ဘူး”
 ဆံပင်ရှည်နှင့်လမ်းသူရဲကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သဘော
 မတူနိုင် ပါဘူးဟုဆိုကာ အတင်းဖြတ်ခိုင်းခဲ့ပါသည်။
 ‘ရှု’ က လုံးဝမဖြတ်၍ ‘စေတမန်’ ရဲ့ အိမ်ကို လိုက်သွား
 ကာ သူ့တူမနဲ့ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဖို့ သွားပြောပါတော့သည်။
 နောက်ဆုံး ဆင်းရဲသော ‘စေတမန်’ ရဲ့ မိဘတွေကို ငွေ
 ဘယ်လောက် ပံ့ပေးလိုက်သည် မသိပါ။ ‘စေတမန်’ သူတို့
 ရုပ်ကွက်ထဲနေ ပြောင်းသွားတာ လုံးဝကို ပြန်မတွေ့ရတော့အောင်
 ကိုပါ။
 ထိုအချိန်တည်းက ‘ရှု’ တစ်ယောက်တည်း စာကြိုးစား

ကာ အေးအေးဆေးဆေးနေလာလိုက်တာ ခုဆို ‘ရှု’ အသက်ပင် သုံးဆယ်ကျော်၍ လာခဲ့ပါပြီ။

ဒီအချိန်ကျကာမှ ‘ရှု’ နှလုံးသားကလည်း မလှုပ်ရှားတော့ ပါ။ ငြိမ်သက်အေးဆေးနေတာကို ဒေါ်လေး ဘာထလုပ်သည် မသိပါ။

‘ရှု’ ခေါင်းကိုခါကာ ဒေါ်လေး ကို ငြင်းလိုက်မိပါသည်။

“ ‘ရှု’ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးနော် ဒေါ်လေး ... တော်ကြာ ဒေါ်လေးပဲ အရှက်ကွဲနေလိမ့်မယ်”

“ကွဲစရာလား... ‘မောင်လူအေး’ က လူတော်လူကောင်း တစ် ယောက်ဥစ္စာ”

ကြည့် ဒေါ်လေး တို့က ပြောလိုက်ရင် အပိုင်။

ဘဝမှာ သူမ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သူဆိုတော့ ဒေါ်လေး လေသံကိုက ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပြောတဲ့ လေသံမျိုးပါ။

“ဘယ်သူ ဒေါ်လေး”

‘ရှု’ စောင်ကိုခေါင်းမြီးခြုံကာ အိပ်ဖို့ပြင်နေရာမှ ဒေါ်လေး ကို လှမ်းမေးလိုက်မိပါသည်။

“ ‘မောင်လူအေး’ တဲ့ သားလှရွှေသွေး ‘မောင်လူအေး’ ”

‘ရှု’ အရုပ်ဆိုးအောင်ပင် တမင်ကို မှဲ့လိုက်မိပါသည်။ ဒီရုပ်ကြီးလား အေးမယ့်ရုပ်။ ပူပူလောင်လောင် ရုပ်ကြီးဟာ

ကို။

“စာလည်း ရေးသေးတယ်တဲ့ ... ကလောင်နာမည်ကလည်း ခပ် ဆန်းဆန်းပါ... ဇမ္ဗူဒီပါ လကျာတောင်ကျွန်း နိမိတ်ထွန်းသတဲ့... အဲ အဲ ‘ဇမ္ဗူဒီပါ’ ဆိုလားပဲ”

“ ‘ဇမ္ဗူဒီပါ’ ဟုတ်သလား”

ငိုချင်းပင် ချလိုက်ချင်ပါတော့သည်။ ကျောင်းက ‘ရှု’ တပည့်တွေကြားထဲ ရေပမ်းစားနေတဲ့ ကလောင်နာမည် အသစ်ပဲ။

ရေးထားတာတွေကလည်း ပေါက်ကရတွေချည်းပါပဲ။

အဲ့ဒါတွေကိုပဲ ဖတ်ကာ ရယ်ရသည်ဆိုပြီး ကျောင်းသားတွေ က အလုအယက် ဖတ်နေကြသည်လေ။

အဲ့ဒီလူက ‘ရှု’ လက်ထပ်ရမယ့် လူတဲ့လား။

“စိတ်ပျက်လိုက်တာ ဒေါ်လေးရယ်”

‘ရှု’ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ကာ ဒေါ်လေးကို မသက်မသာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ဒီအကြံအစည်ကို ဒေါ်လေး ဘယ်ကနေများ ရလာခဲ့တာပါလိမ့်။

ဟိုဘက် ယောက်ျားလေးဘက်က ‘ရှု’ ဆီကို ဓါတ်ပုံတွေ တောင် ရောက်လာခဲ့ပြီဆိုရင် ‘ရှု’ ဘက်က ဓါတ်ပုံတွေကော။

ဟိုဘက်ကို မရောက်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား။

နေရာမှ ကပျာကယာထကာ အံ့ဆွဲထဲက အယ်လ်ဘမ်ကို ထုတ်အကြည့် ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတဲ့ နေရာတွေက ဒေါ်လေး လက်ချက်ပဲဆိုတာ မမေးရဘဲ သိနေရတော့သည်။

“ငါ အဲ့ဒီထဲက အလှဆုံးခါတ်ပုံ ငါးပုံယူပေးလိုက်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ယူပေးလိုက်တာလဲ ဒေါ်လေးရယ်... ‘ရှု’ လည်း မသိလိုက်ရပါလား”

“‘မြင့်မြင့်’ ကိုလေ... စစ်ကိုင်းက ဒေါ်လေး သူငယ်ချင်း ရှိပါရောလား ... သူ့ကိုပေးလိုက်တာ ... ဒီပုံတွေက သူ့တူရဲ့ပုံ တွေ”

‘ရှု’ တစ်ယောက် ကိုယ့်ကျောင်းအလုပ်နဲ့ကိုယ် မအားတာ ကို အခွင့်အရေးယူကာ ဒေါ်လေး လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေပုံ ရပါ သည်။

“ဟဲ့ ‘မြင့်မြင့်’ က ပြောတော့ သူ့တူက အရမ်းကို နာမည်ကြီးနေတယ်ဆို ... တစ်နေ့တစ်နေ့ မိတ်ဆက်စာတွေ လာလိုက်တာလဲ ပုံနေတာပဲတဲ့”

“နာမည်ကြီးတယ်ဆိုတိုင်း အထင်ကြီးစရာလား ဒေါ် လေးရယ်... သူ ရေးတဲ့စာတွေက ပေါက်ကရတွေချည်းပဲ ရေး ထားတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဒါဆို ညည်းက ဖတ်ဖူးလို့လား ... ဒေါ်လေးကိုလည်း ပြောပြ စမ်းပါဦး”

ဒေါ်လေး ပုံစံက အားတက်သရော ရှိလှပါသည်။

“‘ရှု’ ရဲ့တပည့်တွေ ဖတ်ကြတာပါ... ‘ရှု’ မဖတ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အေ... နာမည် ကြီးတယ်ဆို တာ နာမည်မကြီး ဘူးဆိုတာထက်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား”

“ ‘ရှု’ တော့ အထင်မကြီးပါဘူး... စာရေးဆရာ ဆိုတည်းက အရက်သမား ဖဲသမား မိန်းမကလည်း ခပ်ပွေ့ပွေ့နဲ့ သူ့ကိုယ်သူလူ တွင်ကျယ်လုပ်နေတဲ့ သူ တစ်ယောက်ပဲဖြစ်မှာ ပါ”

‘ရှု’ စကားကြောင့် ဒေါ်လေး မျက်နှာကြီးမဲ့သွားရကာ မျက်နှာထားကလည်း တင်းသွားရပါသည်။

“အလိုတော် ... ညည်း ပြောသလိုဆို စာရေးဆရာတိုင်း က အရက်သမား ဖဲသမား မြှာပွေ့နေတဲ့သူတွေချည်းပဲပေါ့... အဲ့ဒီလိုလား”

“အကုန်လုံးကိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး... ဒါပေမဲ့ တချို့ တလေက အဲ့ဒီလိုမျိုးလို့ ‘ရှု’ တော့ ကြားဖူးတာပဲ”

“ကြားဖူးရုံနဲ့တော့ ဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းကြိုးရမ်းပြီး အရမ်းကာ ရောတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့အေ... သူတို့တွေလည်း

www.foreverspace.com

လူသားတွေပါ အမှားနဲ့ ဘယ်ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ ... ဒါပေမဲ့ သူတို့ ရဲ့ စာတွေက နှလုံးသားကလာတဲ့ စာတွေဆိုတော့ သူတို့ နှလုံး သားကိုလည်း အရင်းအနှီးတော့ ပြုရမှာပေါ့...

သမီးကြားဖူးမလားမတော့ မသိဘူး... ပြင်သစ် စာရေး ဆရာကြီး ‘ဘောလဇက်’ လေ... သူ့ရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဆရာကြီး ‘တက်တိုး’ ကတောင် ‘ဆောင်တော်ကူး’ ဆိုပြီး ဘာသာ ပြန်ထားသေးတာရော”

“ဘာလဲ ဒေါ်လေးပြောတဲ့ စာရေးဆရာကြီးက အချစ် အတွက်နဲ့ သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံထားတဲ့ စာရေးဆရာကြီးလား...”

“သမီး ဖတ်ဖူးလို့လား”

‘ရှု’ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပါသည်။ ဘဝရဲ့ အထု အထောင်းကို များများခံရလေ၊ စာကောင်းပေမွန်တွေ များများ ထွက်လာသော စာရေးဆရာကြီးပါ။

ဘဝတလျှောက်လုံးလည်း တစ်ခါမျှ အေးအေး ဆေး ဆေး နေရသည်မရှိခဲ့ပါ။

ဘဝအမော၊ အချစ်အမောတွေဖြင့် ပြည့်သိပ်ကာ ထို အထဲကမှ ကမ္ဘာကျော်စာပေများကို ရေးသားနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါ သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ဆိုတာ စာရေးဆရာတစ်ယောက် အတွက် စာရေးစရာကုန်ကြမ်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“အံ့မယ်လေး ဒေါ်လေးကလည်း... အသက်ခြောက် ဆယ်နားနီးမှ အချစ်အကြောင်း ပြောနေလိုက်တာ... ဒေါ်လေး ရဲ့ နှလုံးသားလည်း နုပျိုလာပြီနဲ့ တူပါတယ်... အဲ့ဒါဆိုလည်း အဲ့ဒီ ‘ဇေမ္မုဒီပါ’ ဆို တဲ့လူကို ဒေါ်လေးပဲ ယူလိုက်ပါတော့လား”

“ဟဲ့ မဦးမချွတ်ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ... သူက ငါ့တူ အရွယ် လောက်ပဲရှိတာ ... ပေးစားချင်းပေးစားရင် ငါ့တူမနဲ့ ပေးစားမှသင့် တော်မှာပေါ့... ဒေါ်လေး ပြောတာကို နားထောင် စမ်းပါ ‘ရှု’ ရယ်... ခုနောက်ပိုင်း ဒေါ်လေး ဘယ်လောက် ချူချာ လာတယ်ဆိုတာ ‘ရှု’ သိတယ်မဟုတ်လား”

စကားပြောရင်း မောသလိုဖြင့် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ချ လိုက်သော ဒေါ်လေး ကိုငေးကြည့်ကာ ‘ရှု’ သက်ပြင်းချလိုက် မိပါသည်။

ဒေါ်လေး ပြောသလိုပါပဲ။ ခုနောက်ပိုင်း ဒေါ်လေး တစ်စ ထက် တစ်စ ပိုမိုချူချာလာတာကို ‘ရှု’ ဝန်ခံရပါမည်။ ဒီအရင်က ဒေါ်လေးရဲ့ ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပါ။

မျိုးရိုးအရ သွေးတိုးရှိရာမှ နှလုံးရောဂါပါ ဝင်လာကာ ခုဆို ရွှေဂုံတိုင်အထူးကုဆေးရုံကြီးတွင် နှစ်ပတ်တစ်ခါ၊ နှလုံး အထူးကု သမားတော်ကြီးနှင့် သွားပြနေရတဲ့ အခြေအနေမျိုးပါ။

ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ‘ဒေါ်ထားထား’ တစ်ဦးတည်း သော တူမလေးအတွက် စိတ်အေးချင်ပါသည်။

‘မျက်ရှု’ လေးနှစ်အရွယ်တွင် အစ်မဖြစ်သူ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ ‘မျက်ရှု’ လေးရဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူ ကလည်း နောက်အိမ်ထောင်ဖြင့် နယ်မှာတာဝန်ကျနေတဲ့သူ ဆိုတော့ ‘မျက်ရှု’ လေးရဲ့ တာဝန်က ‘ထားထား’ ခေါင်းပေါ်ကို လုံးဝပုံကျလာပါတော့သည်။

နဂိုတည်းက အပူမရှာချင်၍ အိမ်ရဲ့ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ပေးကာ အေးအေးဆေးဆေးနေကာမှ ‘မျက်ရှု’ လေးကို တာဝန်ယူလိုက်ရတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ‘မြင့်မြင့်’ က သူမကို

စကားနာထိုးပါသည်။

“သူများကလေး ထိန်းရမယ့်အတူတူ လင်ယူပြီး ကိုယ့်ကလေး ကိုယ်ထိန်းရတာမှ ဟုတ်သေးတယ် ‘ထားထား’ ရယ်”

‘မြင့်မြင့်’ က ‘ထားထား’ ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ တက္ကသိုလ် ရောက်မှ တွေ့ကြတာဆိုပေမယ့်လည်း နှစ်ဦးလုံးသည် စိတ်တူ သဘောတူမို့ ညီအစ်မအရင်းလို ခင်မင်စွာ ပေါင်းဖြစ်ကြပါ သည်။

‘ထားထား’ က ညိုချောချောသလို ‘မြင့်မြင့်’ က ဖြူဖြူ ထောင် ထောင်မောင်းမောင်းဖြင့် ခန့်ချော၊ ချောသူတစ်ယောက် ပါ။

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ‘မြင့်မြင့်’ ရယ် ... ငါမှ တာဝန် မယူရင် ဒီကလေးကို ဘယ်သူက တာဝန်ယူမှာလဲ”

‘ထားထား’ တို့မှာကလည်း ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ။ ဒီအထဲထဲကမှ အစ်မဖြစ်သူက ကွယ်လွန်သွား ပြန် တော့ ‘ထားထား’ နဲ့ အမေနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခု ‘ရှု’ ပါဆိုတော့ အားလုံးသုံးယောက်။

‘မြင့်မြင့်’ က ‘ထားထား’ နဲ့ တက္ကသိုလ်စတင်သည်မှ တွဲရသည်အထိ အတူတူတွဲလာသော သူငယ်ချင်းမို့ တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းနားလည်နေကြသည်။

‘ထားထား’ လို ရုပ်ချော၊ ပညာလည်းတတ်၊ ဥစ္စာလည်း ပေါသုမို့၊ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အထင်မကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဒီလို အထင်မကြီးအောင်လည်း ‘မြင့်မြင့်’ ရဲ့အစ်ကိုက ဆိုးသွမ်းလွန်းခဲ့ပါသည်။

သွားလေရာ အိမ်ထောင်ကျရစေရဲ့ဟု ဆုတောင်း ကောင်းခဲ့လေသလား မပြောတတ်ပါ။ မိဘပေးစားတဲ့ မိန်းမကို အိမ်မှာပစ်ထားကာ သွားလေရာ ပွေလွန်းသောသူပါ။

လုပ်ရတဲ့အလုပ်ကလည်း ကုန်ကားတွေနှင့် အထက် မြန်မာပြည်နှင့် အောက် ကုန်စည်ကူးသန်းတဲ့အလုပ်ဆိုတော့ အစ်ကိုရဲ့မိန်းမကို ‘မြင့်မြင့်’ တို့မိဘတွေကပဲ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ထားရတဲ့ အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေပါသည်။

အစ်ကို့မိန်းမနဲ့ကလေးကိုကြည့်ကာ သနားလည်း သနားသည်။ အမြင်လည်း ကတ်သည်။

သနားတာက အစ်ကိုသည် မိန်းမကို ယူရုံယူထားပြီး လင်သားတစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်မကျေလိုပါ။ အမြင်ကတ် တာက အစ်ကို့လိုလူကို အပြစ်မမြင်နိုင်ဘဲ သည်းခံ ပေါင်းသင်း နေတဲ့ အတွက်ပါ။

‘မြင့်မြင့်’ လို စိတ်မျိုးသာဆို ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို

ဘာမက်စရာရှိသနည်း။

ကိုယ့်ကိုမချစ်၍ မပေါင်းသင်းချင်တဲ့သူကို ကိုယ်က လည်း မပေါင်းသင်းချင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ တူလေး ကျောင်းနေရမယ့်အရွယ်တွင် ယောင်းမ ဖြစ်သူ ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားခဲ့လေတော့ တူလေးရဲ့တာဝန်က ‘မြင့်မြင့်’ ခေါင်းပေါ် ပုံကျလာခဲ့ပါသည်။

တာဝန်မယူချင်ပါဘူးဟု ငြင်းရအောင်ကလည်း ယောင်းမက ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်မလေးပါ။

အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း အဝေးမှာ အိမ်ထောင်ကျကာ အပြီးအပိုင် အခြေချသွားပြီဆိုတော့ ‘မြင့်မြင့်’ ခင်ဗျာ လင်မယူပါ ဘဲ ကလေးတစ်ယောက်ရလိုက်သလိုဖြစ်ကာ ‘ထားထား’ ကို ကဲ့ရဲ့ခဲ့သမျှ ဝင်္ဂလည်ပါတော့သည်။

ခါတိုင်း မန္တလေးရောက်လျှင် ‘ထားထား’ တို့တိုက်မှာ လေးငါးရက်မျှကြာအောင် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သ လောက်၊ ခုတော့ တူလေး သံယောဇဉ်ဖြင့် ‘မြင့်မြင့်’ အထုပ်အပိုး ပြင်နေတတ်ပါပြီ။

‘မြင့်မြင့်’ ကိုကြည့်ကာ ‘ထားထား’ ရယ်လျှင် ‘ထားထား’ ကို ကြည့်ကာ ‘မြင့်မြင့်’ ကလည်း ရယ်ပါသည်။

လင်မယူချင်၍ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တဲ့ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ကျကာမှ ကလေးတိုးလို့ တွဲလောင်းတွေနှင့်

ဆိုတော့ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်မိကြပါသည်။

“ရှုပ်ပါတယ်ဟာ... ကြီးလာရင် နင့်တူမလေးနဲ့ ငါ့တူနဲ့ ပေးစားလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား... ဒါမှ ငါတို့နှစ်ယောက်လည်း အေးအေးဆေးဆေး ရိပ်သာဝင်လို့ရမှာ”

“အေးပါ... နင့်တူပဲ မြန်မြန်ကြီးအောင် လုပ်ပါဦး”

ထိုအချိန်က ‘မြင့်မြင့်’ တူလေးသည် သူငယ်တန်း တက်စဖြစ်ကာ ‘ထားထား’ ရဲ့တူမလေးကတော့ ကျောင်းနေဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေရတဲ့ အရွယ်လေးပါ။

နောက်ပိုင်းတွင် ‘ထားထား’ တို့ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းကာ ဘုရင့်နောင်ဘက်တွင် ပွဲရုံဖွင့်လိုက်၍ ‘မြင့်မြင့်’ တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

‘မြင့်မြင့်’ တို့လည်း စစ်ကိုင်းမှကျောက်ဆည်ကို ပြောင်းသွားသည်ဟု သတင်းပဲကြားလိုက်ရသည်။ လူချင်းတော့ မဆက်သွယ်မိတော့ပါ။

တလောက မန္တလေးက မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဘုရင့်နောင်ရှိ ‘ထားထား’ တို့ပွဲရုံကိုလာလည်ရင်း ‘မြင့်မြင့်’ ရဲ့ လိပ်စာရကာ ‘ထားထား’ နဲ့ ပြန်ဆက်သွယ်မိကြပါသည်။

သည်မှာတင် ငယ်ငယ်တုန်းက အစီအစဉ်ကို ပြန်လည်ကာ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်မိခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ‘မြင့်မြင့်’ တူကလည်း အိမ်ထောင်မကျသေးသော လူပျိုကြီးဖြစ်ကာ ‘ထားထား’ တူမကလည်း အပျိုကြီးဖြစ်နေပါသည်။

နောက်ကြောင်းများကို ပြန်သတိရကာ ‘ရှု’ ကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်ချိန် ‘ရှု’ က အိပ်မောကျကာ ဟောက်၍ပင် နေပါချေပြီ။

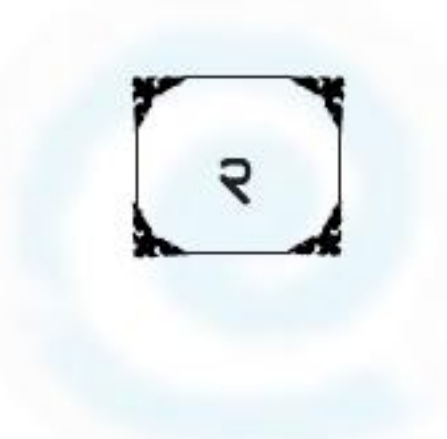
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘ထားထား’ ကတော့ သူမရဲ့အစီအစဉ်ကို လုံးဝ ကိုပြောင်းလဲပစ်ဖို့ စိတ်ကူးထဲ ထည့်မထားပါ။ ဒီ အစီအစဉ်အောင်မြင်မှသာ ‘မြင့်မြင့်’ ပြောသလို သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ရိပ်သာဝင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ငယ်စဉ်တုန်းက တစ်ချိန်လုံး စီးပွားရေးနဲ့ နပမ်းလုံးခံရသမျှ အသက်ကြီးလာချိန်မှာတော့ ဘာသာရေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးနေ ချင်ပါပြီ။

‘ထားထား’ စကားကို ‘ရှု’ နားထောင်မှကို ဖြစ်မည်။

နားမထောင်လို့ကတော့ တူမအဖြစ်မှ ရာသက်ပန်ကို စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်ပါမည်။

“ဘယ်လိုလဲ သား ... ‘ရှု’ ဓါတ်ပုံတွေ လှရဲ့ လား”

“ ‘ရှု’ ဟုတ်လား... ဘယ်သူလဲ ဒေါ်လေး”
‘လူအေး’ အဒေါ်ဖြစ်သူကို လှည့်ကာ မေးလိုက်မိပါသည်။

ခုတလော ဒေါ်လေးက သူ့ကို မိန်းမပေးစားဖို့ပဲ နားပူ နားဆာ လုပ်နေတာကြာပါပြီ။ သူကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ ရှုပ်နေတာဆိုတော့ မိန်းမယူဖို့ စိတ်ဝင်စားလှသည် မဟုတ်ပါ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝတ္ထုတိုရေးရာ၊ ဝတ္ထုရှည်ရေးရာ၊ လုံးချင်း ဝတ္ထုကိုင်ရနှင့် တစ်ခါမှအားရသည်ကို မရှိလှပါ။

ဒီကြားထဲ ဒေါ်လေးက တမှောင့်။

“သား အသက်လည်း သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတာ ငယ်တော့ တဲ့ အရွယ်မဟုတ်ဘူးလေ ... ဒီအရွယ်မှာ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ကိုယ် ရှိသင့်နေပြီလို့ ဒေါ်လေး ထင်တယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ဒေါ်လေး ရှိနေတာပဲ”

“ဒေါ်လေးက အမြဲရှိနေနိုင်ရင် ကောင်းတာပေါ့ကွယ်... ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေး မရှိတဲ့အခါ သား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ ‘အိစ္စတ်’ ရှိတာပဲ”

‘အိစ္စတ်’ သည် သူတို့ခြံစောင့်ကြီးရဲ့ သားပါ။

ငယ်စဉ်တည်းက ‘လူအေး’ နဲ့ ကစားဖော်၊ ကစားဖက် ဖြစ်သလို ကြီးလာတော့လည်း ‘လူအေး’ ရဲ့ အပါးတော်မြဲလို အနီးကပ်နေရသူ ဖြစ်ပါသည်။

“အဲ့ဒီ ‘အိစ္စတ်’ ကကော အမြဲ ဒီလိုပဲနေမယ်လို့ သား ထင်နေသလား”

ဒီလိုတော့လည်း ‘လူအေး’ မထင်ပါ။

အသားမည်းမည်း၊ အရည်ရှည်ရှည်၊ သွားဖြူဖြူနဲ့ ‘အိစ္စတ်’ သည် အင်မတန်မှကို ဖွန်ကြောင်သူတစ်ဦးပါ။

‘လူအေး’ ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းကလေးမှန်သမျှ ‘အိစ္စတ်’

မလိုက်ဘူးသည့် လူဟူ၍ မရှိပါ။

ဒေါ်လေး မိုး ဈေးမခိုင်းလိုက်နှင့် မွန်းတည်း ဆယ့်နှစ်နာရီ မထိုးခင် ပြန်ရောက်လာလျှင်ပင် ကံကောင်းမှတ်ပါ။

တွေ့ရာ မိန်းကလေးနောက်လိုက်ကာ ဈေးခြင်းကိုင် ပေးရင်း လိုက်ပါသွားတတ်သူပါ။

မိန်းကလေး သူ့အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဈေးထဲက တွေ့ရာ အရွက်ဆွဲ ဝယ်လာကာ အိမ်ကို ပြန်လာတတ်သည်ချည်းပင်။

ကြာတော့ 'အိစ္စတ်' ကို 'လူအေး' နာမည်ပြောင်းပေးလိုက် သည်။

'ဖွန်စွတ်' ဟု...။

အဲ့ဒီလောက်အထိ 'အိစ္စတ်' ကြောင်သည်။ ဒါပေမဲ့ 'အိစ္စတ်' မှာ ကောင်းတဲ့အချက်ကလေးတွေ ရှိပါသည်။

'လူအေး' ရဲ့ မျက်နှာရိပ်၊ မျက်နှာကဲကိုကြည့်ကာ အလိုက်သိတတ်ခြင်းပင်။

အဲ့ဒါကြောင့်ပဲ ငယ်စဉ်တည်းက ခုလို အသက်သုံးဆယ် ကျော်အထိ တွဲလာနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

စာကြိုးစားတဲ့ 'လူအေး' က ဘွဲ့ရပညာတတ် ဖြစ်ခဲ့ သော်လည်း စာမကြိုးစားတဲ့ 'အိစ္စတ်' က ငါးတန်းလောက်ဖြင့် ကျောင်းထွက်ကာ အိမ်မှာ မာလီဝင်လုပ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်မွေးခြံပေါက်ဆိုတော့ ဒေါ်လေး ကော

'လူအေး' ပါ 'အိစ္စတ်' ကို စိတ်ချကြပါသည်။

“ဒေါ်လေး သူငယ်ချင်း 'ထားထား' ရဲ့ တူမလေးလေ သားရဲ့ သားကို ဒေါ်လေး ပြောပြောနေပါရောလား ... တက္ကသိုလ် က ကျူတာမလေးဆိုတာလေ”

“မဆိုးပါဘူး”

'လူအေး' စာရေးစားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စာရေးနေရာမှ သူ့ ရှေ့တွင် ချထားသော ဓါတ်ပုံတွေကို စိတ်မပါလက်မပါ လှမ်း ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ဓါတ်ပုံထဲမှ မိန်းမက သူ့ကို ရှုတည်တည် မျက်နှာလေး ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

သူမ မျက်လုံးတွေက ရွန်းစိုတောက်ပနေကာ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ခပ်ကော့ကော့လေး ပြီးထားပါသည်။

အရပ်က မနိမ့်မမြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြင့် လှပသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးပါပဲ။

“သူက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က နည်းပြဆရာမ ဟုတ် သလား ဒေါ်လေး”

“အေးလေ နာမည်က 'မျက်ရှု' တဲ့... ဒေါ်လေး ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း 'ထားထား' ရဲ့ ရှုမငြီးတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော တူမလေးပေါ့ကွယ်”

“ဒီလောက် လှနေတာ သူက ဘာဖြစ်လို့ လင်မရသေး

တာလဲ”

‘လူအေး’ ရဲ့ ဝှက်ကျအမေးကြောင့် ပြုံးနေတဲ့ မျက်နှာက အလိုမကျသလို အိုစာသွားရပါသည်။

ကြည့်ပါဦး။ သူများသားသမီးကို ပြောလိုက်တာများ။ တစ်ဖက်ကများ ကြားသွားရင် စိတ်ဆိုးမှာ အသေအချာ။

“မရသေးတာ မယူချင်သေးလို့ နေမှာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား ဒေါ်လေးရယ် ... ရတာမလို လိုတာမရ ဖြစ်နေလို့များလား”

‘လူအေး’ ဆေးပေါလိပ်ကိုဖွာကာ ထိုင်နေရာမှ နောက်ထပ် ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်မိပါသည်။

သူမ အပြုံးတိုင်းက လှိုင့်ကုန်မှုနဲ့ သိပ်ပြည့်သိပ်နေသလို သိပ်သည်းလှပါသည်။

ဒီအရွယ်မှ အမြီးမပေါက် ဘာမျောက်လည်းဟု မေးရလောက်အောင် သူမ အလှက ပြည့်စုံလှပါသည်။

ဒီလောက် ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေးမှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ဘာအကြောင်းများ ရှိလို့ပါလိမ့်။

ဆေးပေါလိပ်ကိုဖွာကာ ဒေါ်လေးကို မေးလိုက်သည်။

“သူက ကျွန်တော်နဲ့ ပေးစားမှာကို လက်ခံလိုက်ပြီလား”

“ ‘ထားထား’ ပြောတော့ သူ့တူမက သူ့သဘောတစ်ခု တည်းလို့ ပြောတာပဲ”

“သားတော့ မထင်ပါဘူး... သူ ငြင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း သားကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ကြည့်လိုက်ပါလား... သားလည်း ရန်ကုန်ဆင်းစရာ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

‘လူအေး’ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။ အနုပညာအလုပ် တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ နယ်မှာနေရတာထက် ရန်ကုန်မှာနေရတာ ပိုအဆင်ပြေပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကျောက်မြောင်းဘက်တွင် တိုက်ခန်း တစ်ခန်း ဝယ်ထားလိုက်ပါသည်။

“သား ရောက်လာမှာကို ဒေါ်လေး ‘ထားထား’ ကို ကြိုပြောလိုက်ရမလား”

“မပြောပါနဲ့ ဒေါ်လေး... ကျွန်တော် သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်မှာပါ”

“သွားပြီး သားက ဘာလုပ်မှာလဲ...”

“ကျွန်တော် သူ့ကို အကဲခတ်ချင်လို့ပါ”

“ငြင်းလို့တော့မရဘူးနော် သား... ဒေါ်လေးနဲ့ ‘ထားထား’ က စကားတွေလွန်ထားပြီးသား”

‘လူအေး’ အဒေါ်ဖြစ်သူကို စိတ်ပျက်သလို ကြည့်ကာ ဆေးပေါ် လိပ်ကို ပြာခွက်ထဲ ထိုးခြေလိုက်မိပါသည်။

“ ‘ရှု’ ဟာ ‘မိုးပြာ’ မဟုတ်တဲ့အတွက် သား လက်ကို လက်ထပ်ရလိမ့်မယ် ”

“ ကျွန်တော်နဲ့ ‘မိုးပြာ’ ဇာတ်လမ်းက ပြီးခဲ့တာကြာခဲ့ပြီပဲ ”

“ မင်းဘက်က ပြီးပြီပြောနေပေမယ့် ဟိုဘက်က ပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး ”

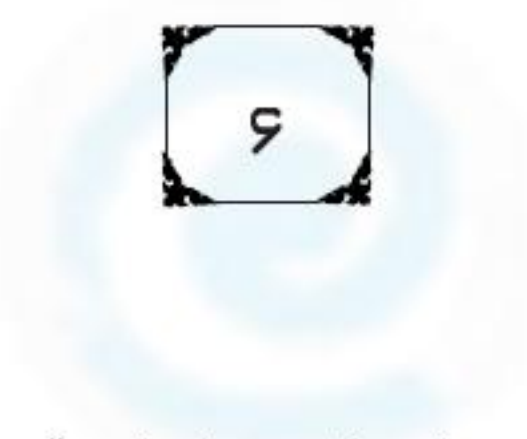
‘မိုးပြာလွင်’ သည် ‘လူအေး’ တို့စစ်ကိုင်းမှာ နေစဉ်တုန်းက ‘လူအေး’ တို့နဲ့ အိမ်နီးခြင်းတွေပါ။

‘မိုးပြာလွင်’ က အေးသော်လည်း၊ သူ့အမေ ‘ဒေါ်နှင်းမေ’ သည် အလွန်မှကိုလည်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အမေလည်လွန်း၍ ‘မိုးပြာ’ နှင့် ‘လူအေး’ မဖြစ်သင့်ဘဲ ဖြစ်၊ မကွဲသင့်ဘဲ ကွဲခဲ့ရတာဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်က ‘လူအေး’ တက္ကသိုလ်ရောက်စနစ်တွင် ဖြစ်ပါသည်။

‘လူအေး’ ဆယ်တန်းအောင်၍ တက္ကသိုလ်ဆက်တက် ဖြစ်သော်လည်း ‘မိုးပြာ’ သည် မအောင်ခဲ့ပါ။

“ ဆယ်တန်းမအောင်လည်း ညည်း လင်ယူဖို့ပဲ ပြင်ပေတော့ ”

‘မိုးပြာ’ ကို မွေးပြီးမှ အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြု သွားခဲ့တာကြောင့် ‘မိုးပြာ’ ကို မြင်တိုင်း အမေသည် အသလွတ်ကို မုန်းတီးနေသူဖြစ်ပါသည်။

‘မိုးပြာ’ အထက် ‘စိုးမာ’ တို့ ‘တိုးဝါ’ တို့ဆို အမေဘာမှ မပြောပါ။

“ လင်ယူလည်း တော်ရုံတန်ရုံယူဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ဒီပုတ်

ထဲက လူကိုယူရင် ဒီပဲ ပဲစားရမှာ... အဲဒီတော့ လူချမ်းသာထဲက လူကိုပဲရွေးယူဖို့ပဲ စဉ်းစား”

အမေ ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတယ်ဆိုတာ ‘မိုးပြာ’ ရိပ်မိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ အမေပြောသလို ‘လူအေး’ နဲ့ ‘မိုးပြာ’ နဲ့က သမီးရည်းစားတွေ မဟုတ်ကြပါ။ သူငယ်ချင်းတွေပဲမို့ ‘မိုးပြာ’ အမေ့ကို ပြန်ပြောလိုက်မိပါသည်။

“‘လူအေး’ နဲ့ ‘မိုးပြာ’ နဲ့က အမေထင်သလို မဟုတ်ဘူး... သူငယ်ချင်းတွေ...”

“သူငယ်ချင်းတွေဆိုလည်း တစ်ဆင့်တက်လိုက်ပေါ့အေ ... ဘာခက်တာလိုက်လို့”

“အမေနှယ်...”

‘မိုးပြာ’ အမေ့ကိုကြည့်ကာ စိတ်ကုန်လှပါသည်။

အိမ်ထောင်ရေးကို ဈေးတွက်တွက်သလို အမေသည် တစ်ချိန်လုံး တွက်ချက်နေသူ တစ်ယောက်ပါ။

‘လူအေး’ တို့ ချမ်းသာတာမှန်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ‘လူအေး’ အဒေါ် ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ သည် စည်းကမ်းစနစ် ကြီးလွန်းသူတစ်ယောက်ပါ။

သူ့တူလို လူချမ်းသာ သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို ‘မိုးပြာ’ လို ပျံကျ ဈေးသည်မတစ်ယောက်၏ သမီးနဲ့ဘယ်မှာလာ

သဘောတူနိုင်ပါ့မလဲ။

ပြီးတော့ ‘မိုးပြာ’ အစ်မတွေဖြစ်တဲ့ ‘စိုးမာ’ နဲ့ ‘တိုးဝါ’ တို့ကလည်း မကောင်းသတင်းနဲ့ နာမည်ကျော်ကြားနေတဲ့ သူတွေပါ။

ဒီလို လူမျိုးကို ‘လူအေး’ က လာပြီး ပတ်သက်နေတာကိုကပဲ လွန်လှပါပြီ။

ခုလဲ နက်ဖြန် မန္တလေးသွားတော့မှာမို့ လာနှုတ်ဆက်တဲ့ ‘လူအေး’ ကို အမေက အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်နေပါသည်။

“ဟဲ့ ‘မောင်လူအေး’ မဟုတ်လား... လာလေ ‘မိုးပြာ’ ရှိတယ်”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေး... ကျွန်တော် ဒီကပဲ စောင့်နေပါ့မယ်”

‘လူအေး’ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်နေလိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်တာကွယ်... ‘မိုးပြာ’ ရေ ဒီမှာ ‘မောင်လူအေး’ လာနေတယ် ... အမေတို့ အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

အမေသည် ‘မိုးပြာ’ ကို ‘လူအေး’ နဲ့ ဒီလိုပဲ နှစ်ယောက် တည်းထားခဲ့ကာ အပြင်ကို ထွက်သွားပေါင်းများလှပါပြီ။

‘မိုးပြာ’ ‘လူအေး’ ကို အားနာလှပါသည်။ ‘လူအေး’ ကလည်း ‘မိုးပြာ’ အဖြစ်ကို နားလည်သလို စာနာစွာပြောမိသည်။

“နင့်အမေ နင့်ကို ဒီလိုတစ်ယောက်တည်း ထားသွားတာ အရေးမကြီးဘူး ... ငါ ပြန်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီလိုပဲ နေရမှာပေါ့”

‘မိုးပြာ’ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာစိုး၍ ‘လူအေး’ စောင့်ပေးတာကို အကြောင်းပြုကာ ‘မိုးပြာ’ မိခင်ကြီးက ‘မိုးပြာ’ နဲ့ ‘လူအေး’ ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို သတင်း လျှောက်လွှင့်သည်။

ထိုသတင်း ‘လူအေး’ အဒေါ်ဆီကို ရောက်သွား၍ ‘မိုးပြာ’ ဆီကို မသွားရတော့ပါ။

“‘မိုးပြာ’ လေးကိုတော့ သနားပါတယ် ... သူ့အမေကြီး ဒီလောက်လည်တာသိရဲ့နဲ့ မင်းမို့လို့ သွားပတ်သက်တယ် ... နောက်မသွားနဲ့တော့”

အဒေါ်ကို ကြောက်ရသူပီပီ ‘လူအေး’ ‘မိုးပြာ’ ဆီကို မသွား ဘဲနေလိုက်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ‘လူအေး’ ကျောင်းပိတ်၍အပြန် ‘လူအေး’ ဆီကို ‘မိုးပြာ’ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

‘မိုးပြာ’ တစ်ကိုယ်လုံး အရှိုးရာတွေထပ်နေကာ သူ့အမေ ရိုက်ထားတာတွေကို ‘လူအေး’ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ တွေ့လိုက် ရပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ‘မိုးပြာ’ ရယ်”

‘မိုးပြာ’ ဘာမှမပြောဘဲ တုန်ခိုက်စွာသာ ဝိုင်နေမိပါ

သည်။

ကိုယ့်အမေရဲ့ အားနည်းချက်ကို ‘မိုးပြာ’ ဘယ်လိုသတ္တိ မျိုးနဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အား ဖွင့်ပြောပြရမလဲ။

ခုကိစ္စကလဲ ‘လူအေး’ ပြန်ရောက်လာတာကို သိ၍ အမေ က ‘မိုးပြာ’ ကို ‘လူအေး’ ဆီ အတင်းလွှတ်သည်။ ‘မိုးပြာ’ က မသွားဘဲနေတော့ ရိုက်သည်။

‘မိုးပြာ’ ‘လူအေး’ ကို ခင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အမေရဲ့ လုပ်ရပ်ကိုလည်း မနှစ်မြို့ပါ။ နောက်ဆုံး အမေနှိပ်စက်မှုကို မခံစားနိုင်၍ ‘မိုးပြာ’ ‘လူအေး’ တို့အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ရပါတော့ သည်။

အိမ်ကိုလည်း မပြန်ရဲဘူးဆို၍ ‘လူအေး’ က သူတို့ ကား ဂိုဒေါင်ထဲတွင် ဖွက်ပေးထားခဲ့ရပါသည်။

ဒီလိုဖွက်ပေးထားတာကိုက ‘လူအေး’ ရဲ့ အမှားဖြစ်သွား ခဲ့ရပါသည်။ နဂိုတည်းကမှ ‘လူအေး’ ကို အမိဖမ်းချင်နေတဲ့ ‘ဒေါ်နှင်းမေ’ တစ်ယောက် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ခေါ်လာကာ ‘လူအေး’ ‘မိုးပြာ’ ကိုဖွက်ထားတဲ့အကြောင်း တိုင်တန်းပြီး ‘လူအေး’ တို့ခြံထဲတွင်ဝင် ရှာပါတော့သည်။

‘လူအေး’ ‘ဒေါ်နှင်းမေ’ ဆင်ထားတဲ့ အကွက်ထဲကို လှလှ ကြီး တိုးဝင်မိပါပြီ။

သူ 'မိုးပြာ' ကို သနားတာပဲ ရှိသည်။ မချစ်ပါ။ သည်တော့ လက်လည်း လက်မထပ်ချင်ပါ။

သည်ကြောင့် ဒေါ်လေးကိုပြောအပြု၊ ဒေါ်လေးက 'ဒေါ်နှင်းမေ' လည်တာကို နားလည်၍ 'လူအေး' ဘွဲ့ရမှ လက်ထပ် ပေးချင်တဲ့ အကြောင်း 'ဒေါ်နှင်းမေ' ကို သွားပြောပြသည်။

'ဒေါ်နှင်းမေ' က လုံးဝကို လက်မခံပါ။ သူ့သမီးကို 'လူအေး' က ဖွက်ထားခဲ့တာဆိုတော့ သူ့သမီးဘက်က နစ်နာ သည်ဟု အကြောင်းပြကာ 'လူအေး' ကို အတင်းလက်ထပ်ခိုင်း ခဲ့ပါသည်။

'လူအေး' တို့ရဲ့ ကြွယ်ဝမှုကို 'ဒေါ်နှင်းမေ' သိသလို တစ်ဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံသူကလည်း 'လူအေး' သာမို့ 'လူအေး' 'မိုးပြာ' ကို လက်ထပ်ဖို့သာ တစာစာ တောင်းဆိုပါ တော့သည်။

'လူအေး' ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်ကာ 'မိုးပြာ' ကို လက်ထပ်ရမလိုဖြစ်နေဆဲ 'လူအေး' ကို ကယ်တင်လိုက်သူက 'မိုးပြာ' ကိုယ်တိုင်ပါ။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရှေ့တွင် 'လူအေး' က သူမကို ကယ်တင်ကာ ဖွက်ပေးထားတဲ့အကြောင်းနဲ့ သူမ အမေကိုကြောက်ရ၍ ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းအားလုံးကို စာရေးကာထားခဲ့၍ 'လူအေး' တစ်ယောက် 'ဒေါ်နှင်းမေ' ရဲ့ ကျော့ကွင်းက လွတ်ကင်းခဲ့ရပါတော့သည်။

အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့ရသော စစ်ကိုင်းမှာလည်း မနေချင်တော့တာကြောင့် တူဝရီးနှစ်ယောက် ရှိသမျှပစ္စည်း အားလုံးကို ရောင်းချကာ ဒေါ်လေးအမျိုးတွေရှိသော ကျောက် ဆည်ကို ပြောင်းလာခဲ့ကြပါသည်။

ခုဆို 'လူအေး' ပင် ဘွဲ့ရတာ ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာမြင့် ခဲ့ပါပြီ။

'ဇမ္ဗူဒီပါ' ဆိုသော ကလောင်အမည်နဲ့လည်း စာရေး ဆရာ ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

ဒီလောက် နှစ်တွေကြာအောင် သူ့ဘဝကို သူ မေ့ထားခဲ့ ပြီးကာမှ ဒေါ်လေးကြောင့် သူ့ဘဝ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ကာ နိုးကြားလာခဲ့ရပါချေပြီ။

'လူအေး' စားပွဲပေါ်မှ ဓါတ်ပုံကိုလှမ်းကြည့်ကာ နာမည်ကို တီးတိုးခေါ်လိုက်မိပါသည်။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ‘မျက်ရှု’ ”

‘စု’ က မေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။ ‘သူစာ’ ကတော့ ‘ရှု’ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ငေးကြည့်နေလေသည်။

‘ရှု’ လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင်ပါ။ မနေ့ကပင် ဒေါ်လေးရဲ့သူငယ်ချင်း ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ က ဒေါ်လေးဆီ ဖုန်းဆက်ကာ သူ့တူ ရန်ကုန်ကိုရောက်၍ ‘ရှု’ ကို လာတွေ့မည့်အကြောင်း ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။

သည်နေ့ဆို အဲ့ဒီလူ ရောက်လာတော့မှာမို့ ဒေါ်လေး

ကကိုယ် တိုင်ကိုယ်ကျဈေးသွားကာ မီးဖိုထဲမှာ စိတ်တိုင်းကျ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်နေပါပြီ။

‘ရှု’ မှာသာ အိပ်ခန်းထဲထိုင်ရင်း ငိုချင်နေရပါသည်။

“နင် ထွက်ပြေးမလား”

“ဘယ်သူ့ဆီ ပြေးရမလဲ”

‘ရှု’ ငယ်ငယ်တည်းက ရန်ကုန်ကို ရောက်ခဲ့တာမို့ နယ်မှာလဲ အမျိုးမကျန်တော့ပါ။ သူငယ်ချင်းအားလုံးကလည်း ရန်ကုန်ကပဲဆို တော့ ‘ရှု’ အတွက် လမ်းစပျောက်နေပါပြီ။

“ဒါဆို ရှင် သူ့ကိုပဲ လက်ခံလိုက်တော့မှာပေါ့နော်”

အရေးထဲ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အားကိုးရမလား ခေါ်ထားပါသည်။ အားမကိုးရတဲ့အထဲ သူတို့ကပါ ‘ရှု’ ကို ဝိုင်းတွန်းနေကြလေသည်။

“မဆိုးပါဘူးဟယ်... နာမည်ကြီး စာရေးဆရာပဲ ဥစ္စာ”

‘စု’ က ပြောတာ ဖြစ်ပါသည်။

“ခု သူ့ဝတ္ထုတွေ အရမ်းကိုနာမည်ကြီးနေတာ ... စာအုပ်ဆိုင်မှာဆို ‘ဇမ္ဗူဒီပါ’ စာအုပ်ဆို ကြိုပြီး ဘိုကင်လုပ်ထားရတာ”

“အဲ့ဒါဆို နင် ယူပါလား”

အသံက ငိုသံပင် ပေါက်လာခဲ့ပါပြီ။ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တာကိုမှ နေလို့မရတဲ့ဘဝပါလား။

“နင့် အဒေါ်ကလည်း နင့်ကို စိတ်ပူလို့စိစဉ်တာ နေမှာပါ”

‘ရှု’ ရယ်...”

ဒေါ်လေး ‘ရှု’ အပေါ်မှာ သမီးရင်းလေးလို တွယ်တာတာ ‘စု’ ကော ‘သူဇာ’ ပါ နားလည်ကြပါသည်။

“ဒေါ်လေးကို ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး ... ငါ စိတ်ဆိုးတာ ဟိုလူ့ကိုပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

‘သူဇာ’ က နားမလည်သလို မေးလေသည်။

“ဟဲ့ ဒီအရွယ်ပဲရောက်နေပြီ ... ကိုယ့်ဖါသာကိုယ် မစွဲတိုင်း သူ့အဒေါ်ပေးစားတဲ့ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားစရာလား”

“သူလည်း နင့်လိုပဲ မလွဲမရှောင်သာတဲ့အကြောင်း ရှိလို့ နေမှာပေါ့ ‘ရှု’ ရယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေး မျက်နှာထောက်ပြီး နင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ တွေ့လိုက်ပါ”

မတွေ့လို့လည်း မရမယ့်အတူတူ၊ ‘ရှု’ မျက်နှာကို တို့ပတ်ရိုက်ကာ အိမ်နေရင်းအဝတ်ဖြင့်ပင် အခန်းပြင်ကိုထွက်အလာ ...

“ဟဲ့ ‘မိရှု’... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... နင် ဒီရုပ်နဲ့ ‘မောင်လူအေး’ ကို တွေ့မလို့လား”

“ဒီရုပ်နဲ့ မတွေ့လို့ ဘယ်ရုပ်နဲ့တွေ့ရမှာလဲ ဒေါ်လေးရဲ့”

‘ရှု’ ဒေါ်လေးကို အငေါ်တူးစွာ ပြန်အော်လိုက်မိပါသည်။

ခါတိုင်း ဒေါ်လေးကို ပြန်မပြောရဲပေမယ့် ခုကိစ္စမှာတော့ ‘ရှု’ သည်းမခံချင်ပါ။

“ကိုယ်က မိန်းကလေး... လှတပတလေးတော့ ဝတ်ရမှာပေါ့အေ... ‘စု’ တို့ ‘သူဇာ’ တို့ကလည်း မပြောကြဘူးလားကွယ်”

“ပြောပါတယ် ဒေါ်လေး... ‘ရှု’ ကိုယ်တိုင်က...”

‘သူဇာ’ မပြောဘဲ ‘ရှု’ ကို လှမ်းအကြည့် ‘ရှု’ ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းထဲကို ဆောင့်အောင့်ဝင်လာကာ ဘီဒိုထဲမှ အဝတ်တွေကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ကျောက်ဆည်က လာမှာကိုများ ဒေါ်လေးတို့က ဘယ်ကလာတယ်များ ထင်နေလဲမသိပါဘူး”

‘ရှု’ တမင်ကိုရွံ့ကာ ကြိုးကြိုးချိတ်လုံချည်အဖြူရောင်ကို ဇာအင်္ကျီ အဖြူလက်ရှည်ဖြင့် တွဲဝတ်ကာ ပုဝါတစ်ထည်ကိုပါ ခြုံလိုက်ပါသေးသည်။

ထိုပုံစံဖြင့် အခန်းပြင်ကိုထွက်အလာ ဒေါ်လေးက ‘ရှု’ ကို စိတ်တိုသလို လှမ်းကြည့်နေပါသည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ‘ရှု’... ငါ့ကို တမင်ရွံ့တာလား”

“ဒေါ်လေးပဲ လှတပတ ဝတ်လာဆို”

“ဟဲ့ ဒါ အခမ်းအနားသွားမယ့်ဝတ်စုံမျိုးပဲ ... ဒေါ်လေး ဖြစ်စေချင်တာက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်ရင် ကျေနပ်ပြီ... သွားပြန်လဲလိုက်”

“အဲ့ဒီ ဒေါ်လေး သူ လင်မယူတိုင်း သူများကို သက်သက် ဒုက္ခ လိုက်ပေးနေတယ်”

‘ရှု’ အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်လာကာ ဒေါ်လေးကို ပွစိပွစိ ပြောရင်း ရန်လုပ်နေမိပါသည်။

“‘ရှု’ ကလည်းဟယ် ... ဒေါ်လေး ကြားသွားပါဦးမယ်”

‘သူဇာ’ ကြားထဲက ဝင်အပြော ...

“ကြားပစေ... ဒါမှ ဒေါ်လေး ဆက်ပြီးမစီစဉ်ရဲမှာ”

‘ရှု’ အဝတ်တွေကိုချွတ်ပစ်ရင်း ကုတင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင် နေရာမှ ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်တူမ အေးအေးဆေးဆေးနေတာကို ဒေါ်လေး မကြည့်ရက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ငါ သဘောမကျလို့ကတော့ လုံးဝကို ထွက်တွေ့မှာ ကို မဟုတ်ဘူး...”

“‘ရှု’ ကလည်းဟယ်... ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ် ဒေါ်လေး စိတ်ဆင်းရဲနေပါဦးမယ်... သူ့ခင်ဗျာ နင့်အတွက်နဲ့ သူ့ဘဝကြီး တစ်ခုလုံးကို ရင်းထားခဲ့ရတာ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ‘ရှု’ ဒေါ်လေး ကို စာနာ သနားမိ ပါသည်။

ကိုယ့်သားသမီးအရင်း မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်သားသမီး

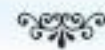
အရင်းလို ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ နည်းတဲ့စေတနာလား နော်။

“တကယ်ဆို နင်ဖြစ်ချင်တာကို ဒေါ်လေးကို ပြောပြ နေမယ့်အစား အဲ့ဒီ ‘ကိုဇမ္ဗူဒီပါ’ ကိုလည်း ဖွင့်ပြောပြလိုက်ပါလား”

“သူက လက်မခံရင်ကော”

“လက်ခံလာအောင် အချိန်ယူရမှာပေါ့”

မကျေမနပ်စိတ်ကို ရင်ထဲတွင် မြှည့်ကာ အဖြူရောင်စာ ပေါက်အင်္ကျီလက်တို၊ အဖြူပေါ် ဇောင်းစင်းခပ်နုတ်နုတ်ပါရှိသော အဝတ်အစားကိုလဲကာ အခန်းပြင်ကို ပြန်ထွက်အလာ ဒေါ်လေး ရဲ့ ကျေနပ်သော အပြုံးနုနုကိုအတွေ့ ‘သူဇာ’ တို့ ပြောထားတာကို လုပ်ဖို့ပဲ စိတ်ထဲ ပိုခိုင်မာလို့ လာရပါတော့သည်။

ဒေါ်လေးက ဖုန်းကြိုဆက်ထားတယ်၊ သွားဖြစ်
အောင် သွားလိုက်ပါဆို၍သာ ထွက်လာခဲ့ရသည် 'လူအေး' စိတ်
ပျက် နေမိပါသည်။

တကယ်ဆို သူ့အရွယ်က လူကြီးပေးစားမှ မိန်းမရမယ့်
အရွယ်မဟုတ်ပါ။

'လူအေး' သာ စိတ်ဝင်စားသည်ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကြွ
ကျလာမယ့် မိန်းကလေးတွေဆိုတာ 'လူအေး' ရဲ့အပါးမှာ တစ်ပုံ
တစ်ပင်ပါ။

ခပ်တည်တည် နေတတ်တာကလွဲလျှင် 'လူအေး' ရုပ်
မဆိုးတာ 'လူအေး' သိသည်။

အသားညိုညို မျက်ခုံးထူထူဖြင့် 'လူအေး' ရုပ်က
အထရက်ရှင် ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ 'မိုးပြာ' နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီးတည်းက
မိန်းမဆို 'လူအေး' အော်ကြောလန်သည်။

ယခု 'မျက်ရှူ' ဆိုတဲ့ မိန်းမကကော ဘယ်လို မိန်းမစား
မျိုးပါလိမ့်။

သူ့ဖါသူ့ မစွဲလို့ အဒေါ်ပေးစားတဲ့လင်ကို ယူမယ့်
မိန်းမလား။

ဒါမှမဟုတ် သူ့လိုပဲ အဒေါ်စကား မလွန်ဆန်နိုင်လို့
ခေါင်းညိတ်ရမယ့် မိန်းမလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် 'လူအေး' ကတော့ အချစ်မပါတဲ့
အိမ်ထောင်ရေးကို လုံးဝမတည်ဆောက်ချင်ပါ။

'လူအေး' ခြံထဲကိုအရောက် တိုက်ပေါက်ဝတံခါး ကြိုဖွင့်
ထားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လာ လာ... 'မြင့်မြင့်' ကြိုဖုန်းဆက်ထားလို့ ဒေါ်လေး
တို့စောင့်နေကြတာ”

အသားရောင် ရှုပ်လက်ရှည်အင်္ကျီ၊ အနက်ပေါ် သံချေး
ရောင်အစင်းပါသော ဦးဂျမ်းပုဆိုးဖြင့် 'လူအေး' သားနား မွန်ရည်
နေပါသည်။

“အောင်မယ်လေး ခါတ်ပုံထဲကထက်တောင် ‘မောင်လူအေး’ က ပိုချောနေပါလားကွယ်... သမီး ‘ရှု’... ဒီမှာ ‘မောင်လူအေး’ ရောက်နေပြီလေ”

‘ရှု’ ဒေါ်လေး မမြင်အောင်မဲ့ရင်း ‘လူအေး’ ဆိုတဲ့ လူကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိပါသည်။

ခါတ်ပုံထဲကရုပ်ထက်တောင် အပြင်မှာ ပိုတည်ပြီး ပိုတင်းတဲ့ မျက်နှာထားကို ဒေါ်လေးမို့ ကြိဖန်ချီးကျူးနေလေသည်။

‘လူအေး’ ကတော့ သူကြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခါတ်ပုံထဲကရုပ်ထက် မျက်နှာထား ပိုတင်းသော ‘ရှု’ ကို စိုက်ကြည့်ကာ ပြုံးတုံ့တုံ့လုပ်လိုက်မိပါသည်။

ကြည့်ပါဦး...။ လုပ်ထားလိုက်တဲ့ မျက်နှာ။

သူ့လုပ်စာပဲ ‘လူအေး’ က အလကားထိုင်စားမယ့် မျက်နှာမျိုး။

“ဟဲ့ ‘ရှု’ ‘မောင်လူအေး’ ကိုခေါ်လေ”

“ဪ ထိုင်ပါ ‘ကိုလေးအူ’...”

စိတ်ထဲမှာပြောလိုက်သည်က ‘ကိုလူအေး’ ဟု အမှန်ပြောလိုက်တာဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်းထွက်သွားတော့ ပေါက်ကရတွေမို့ ဒေါ်လေးကော ‘သူဇာ’ တို့နှစ်ယောက်ပါ အားနာသွားကြကာ ‘ရှု’ ကို မျက်စောင်းဝိုင်းထိုးကြပါသည်။

“ ‘မောင်လူအေး’ ပါ ‘ရှု’ ကလည်း...”

“ဟုတ်ကဲ့... ‘ရှု’ လည်း ‘ကိုလူအေး’ လို့ပဲ ပြောတာပါ... လျှာလည်သွားလို့”

“ရပါတယ်... ‘မမြဲရှုက်’”

‘လူအေး’ ခပ်တည်တည်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ ‘လူအေး’ ကို ဒီလိုလာပြောလို့ကတော့ ဘယ်ရလိမ့်မလဲနော်။

‘ဇမ္ဗူဒီပါ’ ပဲ ဥစ္စာ။

‘လူအေး’ နဲ့ ‘ရှု’ တို့ကိုကြည့်ကာ ဒေါ်လေး က ရယ်ပါသည်။

“အင်း ‘မောင်လူအေး’ စာတွေက အရမ်းရယ်ရတယ်လို့ ‘ရှု’ ပြောတာဟုတ်နေပြီပေါ့နော်”

“ဖတ်ဖူးလို့လား”

‘လူအေး’ ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်ကာ အမေး၊ ‘ရှု’ ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်မိပါသည်။

“ဟင့်အင်း ‘ရှု’ တပည့်တွေဖတ်ကြတာ... ‘ရှု’ က အဲ့ဒါမျိုးစာဖတ်ဖို့ အချိန်မအားပါဘူး”

“အဲ့ဒါမျိုးစာဆိုတာ”

“ခပ်ပေါပေါစာကို ပြောတာပါ”

“ ‘ရှု’ ရယ်”

‘သူဇာ’ ကော၊ ‘စု’ ပါ ‘ကိုလူအေး’ ရှေ့တွင် မျက်နှာကို ဘယ်လို ထားရမှန်းမသိအောင်ကိုပါ။

“အဲ့ဒီလို ခပ်ပေါပေါစာမျိုးပဲ ခင်ဗျားရေးကြည့်ပါဦး... လွယ်တာလိုက်လို့။”

ဟာသဉာဏ်၊ ဇဝနဉာဏ်ရွှင်မှ ရေးလို့ရတာမို့ ‘လူအေး’ သူ့စိတ်ကို ပျော်ပျော်ထားရသည်။

ဒါပေမဲ့ လူ့စိတ်ဆိုတာကလည်း ခက်သား။

အပြင်မှာ စိတ်ညစ်စရာရှိလျှင် ဝတ္ထုထဲမှာ ပျော်စရာရေး ချင်သည်။ အပြင်မှာ ပျော်စရာရှိလျှင် ဝတ္ထုထဲမှာ အလွမ်းအဆွေး နဲ့ဇာတ်သိမ်းချင်သည်။

‘လူအေး’ စာရေးဖြစ်တာ ‘မိုးပြာ’ ကြောင့်ပါ။

အရှက်တကွဲအကျိုးနည်း ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် စာရေးခြင်းသာ ထွက်ပေါက်ရှိသည်။ စရေးတုန်းကတော့ ညစ်နေ တာတွေ ပြေပါစေတော့ အတွေးဖြင့် ရေးလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် တကယ်တမ်းဖြစ်လာတော့ ‘လူအေး’ နောက်ဆုတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင် တော့ပါ။

ရှေ့သို့သာတိုးကာ တိုးကာ ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သည်နေ့ဆို ‘ဇမ္ဗူဒီပါ’ ကလောင်အမည်က ဘက်စံဆဲ လား စာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးမှ ရပ်တည်နေပါပြီ။

“လာ ‘မောင်လူအေး’... စကားလည်းပြော ထမင်းလည်း

စားကြရအောင်ကွယ်”

‘လူအေး’ အတွေးကို ဒေါ်လေး က ဖြတ်ချပေးပါသည်။

“ဟင်းတွေကများလှချည်လား ဒေါ်လေးရဲ့... ဘယ်သူ ချက်ထားတာလဲ”

ဒေါ်လေး သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့အပြင် အသားညိုညို၊ နှာတံ လှလှဖြင့် ကြည်လင်သောမျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဒေါ်လေး ကိုတွေ့စတည်းက ကိုယ့်ဒေါ်လေး အရင်းလို ခင်မင်မိပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ရင်းနှီးစွာ စကားဆိုလိုက်မိပါသည်။

“ ‘ရှု’ လေ... မိုးလင်းတည်းက ဝင်ချက်နေတာ”

‘ရှု’ ဒေါ်လေးကို အူလည်လည်မျက်နှာကြီးဖြင့် မော် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ဒီ ထမင်းစားပွဲပေါ်က ဟင်းခွက်တွေထဲမှာ ‘ရှု’ ချက်တာ တစ်ခွက်မှ မပါဝင်ပါ။

ငယ်စဉ်တည်းက စာကိုပဲ ကြိုးစားကျက်ခဲ့ရတာကြောင့် ‘ရှု’ ဟင်းချက်ဖို့လည်း အချိန်မရပါ။ ပြီးတော့ ဝါသနာလည်း မပါပါ။

နေရင်းထိုင်ရင်း ဒေါ်လေးကြောင့် မျက်နှာပျက်အသွား ‘လူအေး’ ချဉ်ရည်ဟင်းကို ခပ်သောက်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါ သည်။

“လက်ရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒီလို ဟင်းမျိုးကိုမှ ခေါ်တာ ... ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်လေးက ရန်ကုန်ရောက်ရင် ‘ရှု’ တို့ အိမ်ဝင်ပါလို့ တဖွဖွမှာခဲ့တာကိုး”

ပြီးတုံ့တုံ့အမူအယာဖြင့် ‘လူအေး’ မျက်နှာကြီးကို ငေးကြည့်ကာ ကြောင်တစ်ကောင်လို လက်သည်းထက်ထက်ဖြင့် ဆွဲကုတ်ပစ်ချင်စိတ်က ပေါ်လာတာကြောင့် ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို တင်းတင်းဆုပ် ကိုင်ထားရဆဲ ဒေါ်လေးစကားသံကြောင့် ပိုစိတ်တိုသွားရပါတော့သည်။

“မင်း ဒေါ်လေး ရွေးပေးတာ မှန်တယ်လို့မထင်ဘူးလား”

“ထင်တာမှ အရမ်းကို ထင်တာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်”

အီလည်လည်ကြီးဖြင့် ထိုင်နေသော ‘ရှု’ မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ကာ ‘လူအေး’ တမင် ပြောလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

‘ရှု’ သူ့ကိုမလိုလားတာ သူ ရိပ်မိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ မလိုလားတာကိုတော့ သူမ မရိပ်မိစေချင်ပါ။

“ဟင်းချက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဆီပြန်ဟင်းမှာ မသိသာဘူး ချဉ်ဟင်းတို့အသုတ်တို့မှာသာ သိသာတာ ... အခုတော့ ချဉ်ဟင်းနဲ့တင် ကျွန်တော် ‘ရှု’ ကို အမှတ်ပေးလိုက်ပြီ... အသုတ်ကော ဘယ်တော့လာစားရမှာတုန်း”

“ရှင် သေမှ”

ပါးစပ်က ဘယ်လိုကဘယ်လို ထွက်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ပါ။ ‘ရှု’ သတိထားလိုက်မိချိန်တွင် ဒေါ်လေး မျက်လုံးက စကောလောက် ပြူးဝိုင်းနေကာ ‘ရှု’ ကို ဆူပါတော့သည်။

“ ‘ရှု’ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ... ‘မောင်လူအေး’ ဟာ သမီး မကြာခင်လက်ထပ်ရတော့မယ့် သူလေ”

“ဟို ‘ရှု’ သူ့ကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူကိုပြောတာတုန်း ပြော ... ဒီစားပွဲမှာ ‘စု’ ရယ် ‘သူဇာ’ ရယ် ဒေါ်လေးရယ် ‘မောင်လူအေး’ ရယ်ပဲ ထိုင်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“ ‘သူဇာ’ ပေါ့ ... မနေ့က ချိုင်းနိစ်ချက်ကာ ကစားတာ သူချည်းပဲနိုင်နေတာလေ... ‘ရှု’ လက်မောင်းမှာ ထုံးတွေချည်းပဲ... သူ သေမှအေးမှာလို့ ‘ရှု’ က စဉ်းစားနေတာ”

“ခုက ချိုင်းနိစ်ချက်ကာ ကစားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကွယ်... သမီးက အချိန်နဲ့နေရာကို စဉ်းစားပြီး တွေးတောမှပေါ့”

လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ ဒေါ်လေးက...။ အဲ့ဒီလူရှေ့မှာ ‘ရှု’ ပဲ အမှတ်တွေစွတ်ကျနေတာမို့ ထိုလူ့အပေါ် မကျေနပ်စိတ်တွေသာ ပိုတိုးလာရဆဲ ကိုယ့်ကိစ္စအောင်မြင်ဖို့ အဓိက အရေးကြီးတာကြောင့် ‘လူအေး’ ကို မျက်နှာချိုသွေးလိုက်မိသည်။

“ဟဲ ဟဲ ‘ကိုလူအေး’ က ရန်ကုန်ကို အခုမှရောက်တာ ဆိုတော့ ဘယ်တွေသွားမလဲ... ‘ရှု’ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် အကုန်ရောက်ဖူး ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ... ဒဂုံစင်တာတို့ ဘာတို့ ရှင် မရောက်ဖူး ဘူးမဟုတ်လား”

“ဒဂုံစင်တာက ဘာလုပ်တာလဲ”

“အဲ့ဒါကြောင့် ရှင်ကိုပြောတာပေါ့ ... ရှင် မသိနိုင်ပါဘူး လို့ ... ဒဂုံစင်တာဆိုတာ ခုနောက်မှဖွင့်လိုက်တဲ့ ရှော့ပင်စင်တာ ကြီး ... ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်မယ့်သူဆိုရင် ကျွန်မ ဘာလိုချင် တယ် ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ ရှင် မသိထားသင့်ဘူးလား”

‘လူအေး’ ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။

‘ရှု’ ဘက်က တဖြည်းဖြည်း လက်နက်ထုတ်သုံးလာတာ ကို သူ သတိထားလိုက်မိသည်။

‘ရှု’ လက်နက်က ဘယ်လိုလက်နက်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ သူ သိချင်တာကြောင့်လည်း...

“ဒါဆိုလဲ ထမင်းစားပြီးရင် သွားကြမလား”

“ကောင်းတယ်... ‘သူဇာ’ နဲ့ ‘စု’ ပါ လိုက်ခဲ့လေ”

“သွားပါဟာ... နင်တို့နှစ်ယောက်ကြား ငါတို့မှာ ကန့် လန့် ကန့် လန့်နဲ့”

“မကန့်လန့်ပါဘူး ခင်ဗျာ... ကျွန်တော် ရှေ့က ဒါမှ မဟုတ် နောက်ကလိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

“နောက်က မလိုက်ပါနဲ့... ရှင် ရှေ့ကပဲသွားပါ”

“ဘာလဲ ‘ဒေါ်တင်တင်မြ’ ဆိုထားတဲ့ မင်္ဂလာ မောင်မယ် သီချင်းထဲကလိုလား”

စိတ်ထဲမှ သေပါလားဟု ကြိတ်အော်မိပြီး အပြင်မှာ သွားပြီးလေးဖြင့်...

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်မိလေသည်။

ဒေါ်လေး ကတော့ ‘ရှု’ တို့ရင်ထဲက လက်နက်ပုန်းတွေကို မသိရှာဘဲ အဆင်ပြေနေသည်အောင်းမေ့ကာ ကြည်နူးပီတိဖြစ် နေရှာလေသည်။

“ဒါဆို ‘ရှု’ တို့ အပြင်သွားဦးမယ်နော် ဒေါ်လေး”

“အေး အေး... ဒေါ်လေးလည်း ‘မြင့်မြင့်’ ဆီ ဖုန်းဆက် လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်လေး အထင် ‘ရှု’ နဲ့ ‘လူအေး’ ပြေလည်နေသည်ဟု ထင်မှာပါပဲ။

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ‘ရှု’ ရင်ထဲက စကားတွေ စက် သေနတ်ပစ်သလို တဒိုင်းဒိုင်းထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။

“နေပါဦး ... ပြောရဦးမယ် ... ရှင့်ကို ဘယ်သူက လက်ခံလို့ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့တာလဲ”

“ ‘ဒေါ်ထားထား’ လေ...”

‘လူအေး’ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်မိတာ ဖြစ်ပါ သည်။

“ ‘ဒေါ်ထားထား’ က လက်ခံလိုက်ယုံနဲ့ ပြီးမလားရှင့် ... ကာယကံရှင်က ကျွန်မ ... ကျွန်မ ရှင့်ကို လုံးဝလက်မခံနိုင် ဘူး ... ”

“ဒါဆို ‘ဒေါ်ထားထား’ ကိုပြောလိုက်လေ... ‘ဒေါ်ထား ထား’ က ‘မောင်လူအေး’ မင်းမလာနဲ့ဆို ကျွန်တော် ပြန်သွား ယုံပေါ့”

ကြည့်ပြောပုံကိုက။ ဒေါ်လေး နဲ့ ‘ရှု’ ကို တမင် လှည့် တိုက်လိုက်တာ။

ဒေါ်လေးနဲ့တော့ ‘ရှု’ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်တာကြောင့်... “ရှင်နဲ့ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးစရာရှိ တယ်”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရောပေါ့ ‘မရှု’ ရယ် ... ကျွန်တော်က ရိုင်းပြမယ့်လူမှမဟုတ်တာ”

ခေါ်ပုံကိုက ‘မရှု’ တဲ့။ တောသား...။

ရင်ထဲမှ မကျေနပ်စိတ်ကြောင့် ‘ရှု’ မျက်နှာ ပုပ်သိုး နေရဆဲ ...

“ကဲ နင်တို့ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြ ... ငါတို့ ဒဂုံ စင်တာထဲ တစ်ပတ်လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

‘သူဇာ’ တို့ထွက်အသွား ‘ရှု’ နဲ့ ‘လူအေး’ ဒဂုံစင်တာ အတွင်းရှိ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

‘လူအေး’ ‘ရှု’ ကိုကြည့်ကာ ပြီးချင်နေရပါသည်။

ရုပ်ကလေးက လှတပတလေးနဲ့ ဘာတွေများ ဉာဏ် ထွင်ဦးမှာပါလိမ့်။

“ကဲ ပြောစရာရှိတာပြောလေ ... ခုချိန်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာ ... ခင်ဗျား ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်”

“ဟုတ်လား”

‘လူအေး’ အံ့ဩချင်ဟန် ဆောင်လိုက်ရပါသည်။

ဒီအရွယ်ရောက်လို့မှ ချစ်သူမရှိသေးရင် ‘လူအေး’ လည်း ဘယ်ယုံနိုင်ပါ့မလဲနော်။

ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေး ဥစ္စာ။

“အဲ့ဒါ ကျွန်မ သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ထပ်ပေါ့ ... ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“အဲ့ဒါ ရှင် ကျွန်မ ကို ဒေါ်လေး ရှေ့မှာ ငြင်းပေးပါလား”

“ဟာ ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ခင်ဗျားကိစ္စ ခင်ဗျား ရှင်းမှပေါ့ ... ခု ခင်ဗျားပြောပုံက ကျုပ်က ဗိုက်အငှားနဲ့ ဓါးထိုး ခံရမယ့် ဥစ္စာ... ကျွန်တော် မငြင်းပေးနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ ‘ကိုလူအေး’ ရယ်... ကျွန်မ သူကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နိုင်လို့ပါ”

‘လူအေး’ ‘ရှု’ မျက်နှာကို မသိမသာ ခိုးကြည့်လိုက် မိပါသည်။

ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်က ချစ်သူနဲ့ လွဲရမဲ့အရေးအတွက် ပူပန်နေရမယ့်ရုပ်မျိုး ဖြစ်နေမှာပါ။

ခု ‘ရှု’ မျက်နှာက အေးအေးဆေးဆေး ပူပန်နေတဲ့ရုပ်မျိုး လုံးဝ မရှိ။

‘လူအေး’ ကို လိမ်နေတယ်ဆိုတာကို သိတာမို့ ‘လူအေး’ ခေါင်းကို မသိမသာညိတ်ရင်း ‘မျက်ရှု’ ကို မသိမသာ မေးလိုက် မိပါသည်။

“ခင်ဗျား ခင်ဗျားရဲ့ချစ်သူကို အရမ်းချစ်တာပဲလား”

“ပြောစရာလိုသေးသလား ရှင် ... သူကလွဲရင် အားလုံး က ကျွန်မအတွက် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲချည်းပါပဲ”

သူမကြောင့် ‘လူအေး’ ပါ ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲ ဖြစ်ရတာမို့ သူမ ကို ကလိလိုက်မိပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒီလောက်ချစ်နေတဲ့ချစ်သူဟာ အတော်ကံ ကောင်းတဲ့ သူဖြစ်မှာပဲ ... ဒီလူဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလည်းဆိုတာ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

‘ရှု’ ရင်ထဲမှ ဘုရားတလိုက်မိတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီလူနဲ့ရှည်လိုက်တာ။ မရှိတဲ့ ချစ်သူကို ‘ရှု’ ဘယ်လို ပြရမှာပါလိမ့်။

“သူက ဒီမှာနေတာ မဟုတ်ဘူးရှင်...”

“နိုင်ငံခြားမှာလား... အဲဒါဆိုလည်း ရတယ်လေ... သူ ပြန်လာမှ ကျွန်တော်တို့တွေ့ကြတာပေါ့... ဒီကြားထဲ ဒေါ်လေး တို့စီစဉ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ စပြီး မငြင်းချင်ဘူး... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဒေါ်လေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်လေ”

‘ရှု’ နေရင်းထိုင်ရင်း ချွေးပြန်လာရပါသည်။

ဒီလူက လူလိမ္မာလုပ်နေတော့ ‘ရှု’ လူမိုက် မဖြစ်ချင်ပါ။

သူ့ဒေါ်လေး ကျေးဇူးရှိသလို ‘ရှု’ ရဲ့ ဒေါ်လေးလည်း

‘ရှု’ အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိတာပါပဲ။

ခက်တာက ဒီလို ခပ်ကြောကြော လူတစ်ယောက်ကို

‘ရှု’ လင်မတော်ချင်ပါ။

“သူက ခရီးသွားနေတာရှင်... တစ်ရက်နှစ်ရက်နေမှ ပြန် လာမှာ”

“ဟုတ်လား အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တွေ့ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“တွေ့ပြီးရင် ရှင် ဒေါ်လေးရှေ့မှာ ငြင်းပေးမှာလား”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားလူရဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်တော် အကဲ ခတ်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့... ခင်ဗျားလူက ခင်ဗျားကို အရမ်းချစ်နေ တာတွေ့ရင် ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်ပေးသင့်ရင်လည်း ပေးရမှာ

ပေါ့”

‘လူအေး’ စကားကြောင့် ‘ရှု’ ရင်ထဲ အေးသွားရပါသည်။ ခက်တာက ‘ရှု’ ချစ်သူအဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုခေါ်လာရမလဲ မသိပါ။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေ့ပြန်ချိန်းကြမလဲ”

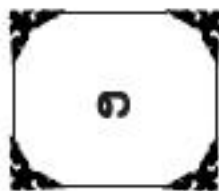
“ဒီနေရာမှာပဲ ချိန်းကြမယ်လေ ... သဘက်ခါဆို မကောင်းဘူးလား”

‘သူဇာ’နဲ့ ‘စု’လည်း အခန်းထဲဝင်လာကြတာမို့ ‘လူအေး’ နေရာမှထလိုက်မိပါသည်။

“ဒါဆို သဘက်ခါ ဒီအချိန်ပဲ ကျွန်တော် လာခဲ့လိုက် မယ် ... ခွင့်ပြုပါဦး”

‘လူအေး’ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာထွက်အသွား ‘ရှု’ သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်မိပါသည်။

“အဲ့ဒါဆို နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ... နင့်မှာပြရမယ့် လူလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ငါလည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့လျှောက်ပြောလိုက်တာ... သူကြည့်ချင်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်မှာလဲဟဲ့”

“ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

‘ရှု’ ဘာမှမလုပ်တတ်သလို အအေးခွက်ကို ပိုက်တံဖြင့်မွှေနေမိပါသည်။

စိတ်ထဲမှာ ပြီးပြီးရော ပြောလိုက်ပေမယ့် ‘ရှု’ မှာ ပြစရာ

ဘယ်ယောက်ျားလေးမှမရှိပါ။

“ဟဲ့ အေးဆေးမနေနဲ့လေ ‘ရှု’ ရဲ့... သဘက်ခါဆို အချိန်ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး ... နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ...”

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိလို့ ငြိမ်နေတာပေါ့ဟဲ့”

အရေးဆို ‘ရှု’ ဒေါ်လေး ကိုပဲ စိတ်တိုမိပါသည်။

ဒေါ်လေးသာ အဲ့ဒီလူနဲ့ မစီစဉ်လျှင် ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်လာ

မလား။

ကျောင်းက ဆရာတွေကိုလည်း ‘ရှု’ အကူအညီ မတောင်းချင်ပါ။ ကျောင်းမှာ ‘ရှု’ က စတယ်လ်နဲ့ နေနေသူပါ။

“ဟဲ့ ‘ဝင်းမာ’ ကို အကူအညီတောင်းရင်ကော”

‘ဝင်းမာ’ က သူတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက် အုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက်ပါ။

သူတို့ သုံးယောက်က အောနပ်စ်ဝင်ကာ ဂုဏ်ထူးတန်း ဆက်တက်ချိန်တွင် ‘ဝင်းမာ’ က ရိုးရိုးဘွဲ့ဖြင့် ရုံးတစ်ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေသူပါ။

“‘ဝင်းမာ’ ကို အကူအညီတောင်းလို့ ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ”

အရေးဆို ‘စု’ က ကြောင်လွန်းပါသည်။ ရိုးအလိုက်တာကလည်း လွန်ပါရော။

“‘စု’ ရယ်... ‘ဝင်းမာ’ က ပိန်ပိန်ပါးပါး အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ဆို

တော့ ယောက်ျားလေးပုံစံ ဝတ်လို့ရနိုင်တယ်လေ”

“အေး ဟုတ်တယ်... ‘ဝင်းမာ’ ကို အကူအညီ သွားတောင်းရမယ်”

‘ရှု’ နေရာမှ ဇိုးကနဲဇတ်ကနဲထကာ အအေးဖိုးကို ရှင်းလိုက်ပါသည်။

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ ‘ဝင်းမာ’ သူ့အိမ်မှာရှိမှာ အမှန်အကန်ပါပဲ။

စမ်းချောင်းဘက်ရှိ ‘ဝင်းမာ’ တို့ အိမ်ရှေ့ကိုအရောက် ‘သူဇာ’ က အသံပြုကြီးဖြင့် အော်လေသည်။

“ဧည့်သည်လာတယ် ဧည့်သည်”

“နင်တို့လို ဧည့်သည်မျိုး ဧည့်ခံမယ် အိမ်ရှင်မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် နင်က ဘာလဲ”

“ငါက ဧည့်သည်”

တကယ်ပဲ ‘ဝင်းမာ’ က သူ့အဒေါ်အိမ်မှာ လာကပ်နေရတဲ့သူပါ။

“ကဲ ပြော ကောင်မရှုပ်တွေ... ငါ့ဆီ ဘာလာလုပ်တာလဲ” ကိစ္စမရှိဘဲ မလာတာကို ‘ဝင်းမာ’ က ကြိုသိပြီးသားပါ။

“ ‘ရှု’ ပေါ့ဟဲ့... သူ့အဒေါ်က လင်ပေးစားတော့မလို့”

“လင်ပေးစားတာများ ယူလိုက်ပေါ့ဟဲ့... ငါ့မှာဖြင့် အိမ်ကလဲ မစပ်ဟပ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မစွဲနဲ့ အားယားနေတာ”

“ဒါကြောင့် နင့်ကို အကူအညီ လာတောင်းရတာပေါ့”

“ဘာလဲ ငါက အငှားသတို့သမီးလုပ်ပေးရမှာလား... ဒါဆို ငါ တစ်ဝက်ပိုင်မှနော်”

“နင့်ကို အငှားမဟုတ်ဘူး... တစ်သက်လုံးကို လုပ်ပေးစေချင်တာ... တစ်ဝက်မဟုတ်ဘူး အပြည့်ယူ အားလုံးယူ”

‘ရှု’ အားရပါးရအပြော ‘ဝင်းမာ’ က ခေါင်းခါသည်။

“နင့်ပုံက မကောင်းကျောင်းပို့တဲ့ ပုံစံကြီး... ကန့်တော့ ဆွမ်းပါ”

“မကောင်းကျောင်းပို့တာ မဟုတ်ဘူး ‘ဝင်းမာ’ ... အကောင်း အကောင်း ... ကောင်းလွန်းလို့ ဒင်းကဂျီးများနေတာ”

“ဟုတ်လား... ‘ရှု’ ဘယ်ကလဲ ဘယ်သူလဲ... နင်က ဘာလို့ဂျီးများနေရတာလဲ”

‘ဝင်းမာ’ က အခုမှပဲ အတည်ပေါက်ဖြင့် မေးပါသည်။

‘ရှု’ မျက်နှာအိုအိုလေးဖြင့် ...

“မလိုချင်ပါဘူးဟယ်... သူတို့လူကြီးချင်း သဘောတူလို့ ပေးစားကြမှာ... ငါမှ သူ့ကိုမကြိုက်တာ”

“ဘယ်သူလဲလို့...”

“ ‘ဓမ္မဒီပါ’ တဲ့ဟေ့... စာရေးဆရာ”

“ဟဲ့ နာမည်ကြီးပဲ... ငါ အရမ်းကြိုက်တာ ချောလား ‘သူဇာ’ ”

“မဆိုးပါဘူး... အသားညိုညို ယောက်ျားပီပီသသနဲ့”
‘သူဇာ’ စကားကို နားထောင်ကာ ‘ရှု’ မဲလိုက်မိပါသည်။
ဒီလောက်စီးတဲ့လူကို ‘သူဇာ’ က ယောက်ျားပီပီသသတဲ့။

အေးလေ သူတို့ပေးစားခံရတာမှ မဟုတ်တာ။ အရေးကြီးတာ သဘက်ခါမှာ ‘ရှု’ ရဲ့ရည်းစားအဖြစ် ‘ဝင်းမာ’ ကို ပြနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာမို့ ‘ရှု’ သူ့ရဲ့အစီအစဉ်ကို ‘ဝင်းမာ’ အား ပြောပြလိုက်မိပါသည်။

“ဒါဆို ငါက ယောက်ျားလေးပုံစံလုပ်ပြီး သူ့ကို သွားတွေ့ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေးလေ နင့်ပုံစံက နဂိုတည်းက ပြားချပ်ချပ်နဲ့ ဥစ္စာ... ဘာခက်တာလိုက်လို့”

‘သူဇာ’ စကားကို ‘ဝင်းမာ’ က မျက်နှာနီနီနဲ့ ပြန်အော်ပါသည်။

“ဟဲ့ နံပြားလိုပြားမနေပါဘူး... နည်းနည်းတော့ ဖောင်းပါ သေးတယ်”

“အေး အဲ့ဒီနည်းနည်းဖောင်းနေတာလေးကို ပိုပြားအောင် လုပ်ပြီး သွားရမှာ”

‘ဝင်းမာ’ ဆံပင်က နဂိုတည်းက အတိုဆိုတော့ ဆံပင်အတွက် မပူရပါ။

“အသံကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဟဲ့ ... ငါ့အသံက မိန်းမအသံ”

“အသံဝင်နေလို့ စကားမပြောနိုင်ဘူးလို့ ငါ ပြောထားလိုက်မယ်ဟယ် ... သူ ယုံသွားရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ငါက ဘာဝတ်ရမှာလဲ”
“တီရှပ်တစ်ထည်နဲ့ ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည် ဝတ်ဟာ ... အပေါ်က ဂျင်းရှပ်အင်္ကျီ ထပ်ဝတ်လိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ ... ပြီးရင် ဦးထုပ်ဆောင်းထားလိုက် ... နင့်မှာ အဲ့ဒါတွေရှိလား”

“ရှိတယ်... ခက်တာက အဲ့ဒီနေ့ ငါ အလုပ်က ခွင့်ယူရမှာပေါ့”

“ယူရမှာပေါ့ ‘ဝင်းမာ’ ရယ်... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအတွက်ပဲ ဒီလောက်လေးတောင် မကူညီချင်ဘူးလား”

‘ရှု’ က အော်တော့ ‘ဝင်းမာ’ မငြင်းနိုင်တော့ပါ။

“အေးပါ အေးပါ... နင် လာခေါ်မှာလား”
“ငါ လာမခေါ်လို့ နင် ဘယ်လိုသွားမလဲ”

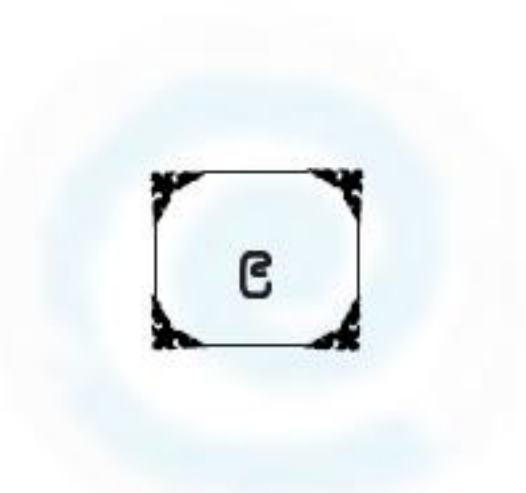
နောက်ဆုံးတွင် ‘ဝင်းမာ’ နှင့် အချိန်ညှိနှိုင်းကာ ‘ကိုလူအေး’ ကို သွားတွေ့ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြပါသည်။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်လေးမျက်နှာက ကြည်လင်

နေပါသည်။ ဒေါ်လေး စိတ်ထဲမှာ 'ရှု' နဲ့ 'ကိုလူအေး' တို့ အဆင်
ပြေနေသည်ဟု ထင်နေပုံပါ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် 'ရှု' သူမရဲ့ အစီအစဉ်အောင်မြင်ဖို့ ကိုပဲ
စိတ်ကူးထားလိုက်မိပါသည်။

မိုးလင်းတည်းက ဒီနေ့ 'ရှု' နဲ့ တွေ့ရမယ့်
အစီအစဉ်ကို အရင်ဆုံးသတိရမိပါသည်။

သူနဲ့ကွဲရအောင် 'ရှု' ဘယ်လိုများ ကြံစည်နေမှာပါလိမ့်။
တကယ်ပဲ 'ရှု' မှာ ချစ်သူရှိနေလို့လား။

စာရေးနေပေမယ့် မျက်ဝန်းထဲမှာ 'ရှု' ရဲ့ မျက်နှာ
လှလှလေးကို မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

ပြီးတော့ မခံချင်စရာ အမူအယာလေးတွေ။

‘လူအေး’ ရဲ့အပါးမှာ အမြဲတမ်းတွေ့နေရတာက ‘လူအေး’ ကိုအလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်တဲ့ မိန်းကလေး အများစုပါ။

ယခု ‘မျက်ရှု’ ဆိုတဲ့ မိန်းမကတော့ ‘လူအေး’ ကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်မယ့် ပုံစံမျိုးမဟုတ်။

ဒေါ်လေးကတော့ ‘လူအေး’ နဲ့ ‘မျက်ရှု’ အဆင်ပြေနေသည်ဟု ထင်နေပုံရပါသည်။

“သားတို့ချင်း အဆင်ပြေနေရင်လည်း ဒေါ်လေး အချိန်မဆွဲချင်တော့ဘူး... ဝါမဝင်ခင်ဘဲ စီစဉ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

သည်ဘက်မှာ ဒေါ်လေး ထင်သလို အဆင်မပြေသေးတာကြောင့်လည်း ‘လူအေး’ တားလိုက်ရပါသည်။

“အရမ်းကြီးလည်း လောမနေပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ် ... ‘မျက်ရှု’ ဘက်က ဘာတွေပြောလာဦးမယ်မှ မသိတာ”

“ ‘ထားထား’ က ပြောတော့ အဆင်ပြေနေပြီဆို”

“ပြေပါတယ်... ဒါပေမဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ချက်ချင်းမစီစဉ်ချင်သေးဘူး”

“ဘာလဲ မင်း လူအိုဖြစ်သွားရင် စာဖတ်ပရိသတ် လျှော့သွားမှာစိုးလို့လား ... ဘာဆိုလဲကွယ် ... မင်းစာကိုဖတ်တာပဲ မင်းဘဝကို ဖတ်တာမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လောလော လောလော မဖြစ်ချင်သေးဘူး”

“ဘာလဲ မင်း ‘မိုးပြာ’ ကို စောင့်ချင်သေးလို့လား”

ဒေါ်လေး လေသံက မာထန်လာပါသည်။

“ဒီကောင်မကြောင့် မင်းဘဝ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့ရ ပြီးပြီ... မင်းဘာကိ တွေဝေချင်နေရတာလဲ”

“ကျွန်တော် မတွေ့ဝေပါဘူး ဒေါ်လေး... ဒေါ်လေး ‘မျက်ရှု’ ကိုပဲလက်ထပ်မှာပါ... ဒါပေမဲ့”

‘မျက်ရှု’ ရဲ့ သဘောထားကို သိဖို့လိုသေးတယ်ဟု ပြောမည် ပြုပြီးမှ မပြောဖြစ်ဘဲ ငြိမ်နေဆဲ...

“ဒါပေမဲ့တွေ့ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့... ‘ထားထား’ နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဒီ ဝါမဝင်ခင်ဘဲ စီစဉ်လိုက်တော့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

‘လူအေး’ မှ ဘာမှမပြောလိုက်ရသေးခင် ဒေါ်လေးက ဦးအောင် ဖုန်းကိုအရင်ချသွားခဲ့ပါသည်။

ခုပဲ ဇွန်လရောက်နေပြီဆိုတော့ ဝါဝင်ဖို့ဘာမှလိုတော့သည် မဟုတ်ပါ။

သူ့ဘက်က အရေးမကြီးပေမယ့် ‘မျက်ရှု’ ဘက်က အဆင်မှပြေပါ့မလားမသိ။

‘လူအေး’ တွေးနေဆဲ ဖုန်းသံကြားလိုက်ရတာကြောင့် ဖုန်းခွက်ကိုအမ ‘လူအေး’ စာအုပ်ထုတ်တဲ့ စာအုပ်တိုက်မှ ဖြစ်နေ

လေသည်။

‘လူအေး’ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ လာဝယ်နေ တာကြောင့် ‘လူအေး’ စာပေတိုက်ကို လိုက်သွားရသည်။ ဈေး စကားပြော စာချုပ်ချုပ်ပြီးသည်နှင့် ‘မျက်ရွှ’ နဲ့ ချိန်းထားရာ ဒဂုံစင်တာကို ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

‘မျက်ရွှ’ က ဟိုတစ်နေ့က စားသောက်ဆိုင်မှာ ချိန်းထား သည်။

‘လူအေး’ ကိုအတွေ့ ‘မျက်ရွှ’ က နေရာမှ လက်လှမ်းပြ သည်။ ‘မျက်ရွှ’ ဘေးတွင် လူရွယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ လူရွယ်က ‘မျက်ရွှ’ ရဲ့ချစ်သူတဲ့လား။

ကက်ဦးထုပ်အမည်းရောင်ကို ဆောင်းထားတဲ့ လူရွယ်က ‘လူအေး’ ကို လှမ်းကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့နှင့် လူရွယ်က ချောသော်လည်း ဘာလိုနေမှန်းမသိပါ။

‘လူအေး’ အကဲခတ်နေဆဲ ‘မျက်ရွှ’ က မိတ်ဆက် ပေး လာပါသည်။

“ဒါ ‘ရွှ’ ရဲ့ချစ်သူ ‘ကိုဝင်းအောင်’ တဲ့ ... မောင် ဒါ စာရေးဆရာ ‘ဇေယျဒီပါ’ တဲ့”

‘ဝင်းမာ’ ရယ်ချင်စိတ်ကို မြို့သိပ်ကာ အံ့ကြိတ်ထား

ရပါသည်။

ဟီး ဟီး သူ့ကို ‘ရွှ’ က မောင်တဲ့။

ရယ်ချင်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာက တွန့်အသွား နှုတ်ခမ်း မွှေးအတုက ထောင်သွားကာ နှာခေါင်းဝတွင် ကလိကလိ ယားကျိ ကျိဖြင့် ဟတ်ချိုးအချီ နှုတ်ခမ်းမွှေးက ဆတ်ကနဲ ပြုတ်ကျ သွားပါသည်။

“မောင်”

အရေးထဲ ‘ရွှ’ က မျက်လုံးလေပြူးကာ အအော် ‘ဝင်းမာ’ ရယ်ချင်စိတ်ကို ချုပ်တီးလို့ မရတော့သလို မျက်နှာကို အောက်ငုံ့ ကာ ဗိုက်နှိပ်ပြီးအရယ် ...

“မောင် ဘာဖြစ်တာလဲ... ဗိုက်နာလို့လား”

‘ရွှ’ ဟန်လုပ်ကာ မေးနေရပေမယ့် ‘ဝင်းမာ’ ပုံစံကြောင့် စိတ်လည်းတို ဒေါသလည်း ဖြစ်နေမိပါသည်။

ခုနက ‘ဝင်းမာ’ အချီ ‘သူဇာ’ တပ်ပေးလိုက်သော နှုတ်ခမ်းမွှေး အတုက ပြုတ်ကျကာ သူ့ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ ကျနေသည် မဟုတ်ပါလား။

‘ကိုလူအေး’ မြင်သွားမှာစိုး၍ လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့အုပ်ကာ ထိုင်နေရပေမယ့် တစ်စက်လေးမှ ဣန္ဒြေမရသော ‘ဝင်းမာ’ ကို ဆွဲထုပစ်ချင်စိတ်က ချုပ်ထိန်းမရပါ။

“မောင်မှာ အစာအိမ်ရောဂါရှိတယ်လေ ‘ကိုလူအေး’ ရဲ့...”

ဒါကြောင့်ပဲ ပိန်လိန်နေတာ ကြည့်ပါလား”

‘လူအေး’ ခေါင်းငုံ့ကာ ကုလားထိုင်ပေါ် ဗိုက်နှိပ်နေသော လူကိုကြည့်ကာ စာနာသွားရလေသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ လေဆေးပါတယ် သောက်လိုက်ပါလား”

“ရတယ်...”

‘ဝင်းမာ’ ခေါင်းမဖော်ရဲပါ။ သူ့မျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းမွှေးမရှိ တော့ဘူး မဟုတ်ပါလား။

“မောင် မသက်သာရင် ကားပေါ်သွားနေမလား”

“အင်း အင်း”

အသံလည်း မထွက်ရဲဘဲ ခေါင်းအညိတ်...

“ကျွန်တော်ပါ ဝိုင်းထူပေးမယ်လေ”

‘လူအေး’ ‘ဝင်းမာ’ ကို ဆွဲထူပေးဖို့ အနားကိုကပ်အသွား

‘ဝင်းမာ’ ကော ‘ရှု’ ပါ လန့်သွားရပါသည်။

‘ဝင်းမာ’ ကုပ်ကနဲနေရာမှ ထရပ်လိုက်သလို ‘မျက်ရှု’ ကလည်း ‘လူအေး’ ထူမယ့်ဘက်မှာ ဖတ်ကနဲ ဝင်ရပ်လိုက် မိပါသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပေးရမလား”

“ရတယ် ‘ကိုလူအေး’... ခဏလေးနော်”

‘မျက်ရှု’ ‘ဝင်းမာ’ ကိုဆွဲကာ အပြင်ကိုအရောက် ‘ဝင်းမာ’

က ‘မျက်ရှု’ ကိုယ်ထဲမှရုန်းထွက်ကာ အားရပါးရအော်ရယ် လိုက်မိပါသည်။

“ဟား ဟား ဟား ရယ်ရတယ် ... ငါ့ကို မောင်တဲ့”

“ဟဲ့ သဏ္ဍန်လုပ်သရုပ်တူအောင် မောင် မခေါ်လို့ တယ်လို့ခေါ်ရမလဲ”

“နင်က ကြိုမပြောထားတော့ ငါက ရယ်ချင်တာပေါ့ ... ရယ်ချင်လို့ နှာခေါင်းပွလာတော့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးက ကလိ ကလိနဲ့ ချေမိရော ... ချေလည်းချေရော နှုတ်ခမ်းမွှေးလည်း ပြုတ်ကျရော ... ဒါနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးရော...”

“ငါ စားပွဲပေါ်မှာ လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့အုပ်ထားခဲ့တယ်... ‘ကိုလူအေး’ များတွေ့သွားမလားမသိဘူး ... နင်လုပ်တာနဲ့ ငါ တော့ သေချင်တာပါပဲ ‘ဝင်းမာ’ ရယ်”

“နင်ကသာ သေချင်တာ... သူက လူချောပါဟဲ့”

‘ဝင်းမာ’ အနားကိုလျှောက်လာတဲ့ သူ့ရဲ့ ခြေချောင်း တွေက သန့်စင်နေပါသည်။

‘ဝင်းမာ’ က ခြေချောင်း၊ လက်ချောင်း သန့်စင်တဲ့သူတွေ ကို နှစ်သက်သည်။

“ငါထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင် သူဟာ လူကောင်းသူ ကောင်း တစ်ယောက်ပါ ‘ရှု’ ရယ်... လက်ခံလိုက်ပါ”

“တော်စမ်းပါ ‘ဝင်းမာ’ ရယ်... မိန်းမတစ်ယောက်ကို

ကိုယ်စွမ်း ကိုယ်စနဲ့ မယူနိုင်ဘဲ အဒေါ်ပေးစားလို့ ယူရတဲ့လူကို များ ငါလုံးဝ အထင်မကြီးဘူး”

“ဒါတော့ သူ့အဒေါ်ကို မလွန်ဆန်ရဲလို့ နေမှာပေါ့ ‘ရှု’ ရယ်... နင်ကော နင့်အဒေါ်ကို လွန်ဆန်ရဲလို့လား”

“လွန်ဆန်ရဲလို့ပဲ သူ့ကို မယူရအောင် ငါ စီစဉ်နေတာ ပေါ့... ကဲ နင် ဒီမှာပဲနေခဲ့လိုက်တော့... ငါ သူနဲ့ သွားပြီး ဆွေးနွေး စရာရှိတာ ဆွေးနွေးလိုက်ဦးမယ်”

‘ရှု’ ‘ဝင်းမာ’ ကို ကားထဲတွင်ထားခဲ့ကာ သူမကတော့ ‘ကိုလူအေး’ ရှိရာ ဆိုင်ထဲကို ဟန်မပျက် ပြန်ဝင်လာခဲ့မိပါသည်။

‘ကိုလူအေး’ က အေးအေးဆေးဆေး ခေါက်ဆွဲကြော်ထိုင် စားနေပါသည်။

“လာ ‘မမျက်ရှု’ လည်း စားပါလား”

“မစားတော့ပါဘူး ‘ကိုလူအေး’ ရယ် ... မောင့် ရောဂါ အတွက် နဲ့ ‘ရှု’ လည်း တစ်နေ့မှ စိတ်မအေးရဘူး”

‘လူအေး’ ပြုံးချင်စိတ်ကို ချုပ်တီးကာ ‘မျက်ရှု’ ကို ဟန်မပျက် ပြောလိုက်မိပါသည်။

“အစာအိမ်ကြည့်တဲ့ မှန်ပြောင်းတွေပေါ်နေပြီပဲ ‘မမျက်ရှု’ ရဲ့... အနာသိရင် ဆေးရှိပါတယ်”

“မောင့်ကြောင့် ‘ကိုလူအေး’ ကို ငြင်းရတာ အားနာပါ

တယ်ရှင် တကယ်တော့ မောင်နဲ့ ‘ရှု’ တို့က အရမ်းကိုချစ်ကြ တာပါ... ဒေါ်လေး က သဘောမတူတာနဲ့ လက်မထပ်ဖြစ်တာ”

“ဟုတ်မှာပါပဲ”

‘လူအေး’ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို လက်စသတ်ကာ အအေး ကို မော့အသောက် ‘ရှု’ စားပွဲပေါ်က သူမရဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါလေးကို သတိရသွားမိသည်။

“ဒီပေါ်က လက်ကိုင်ပုဝါကောဟင်”

“ဒါလေးလား”

ခုနစ်က ‘ရှု’ တို့နှစ်ယောက် ပြာယာ၊ ပြာယာဖြင့် ထွက် အသွား လက်ကိုင်ပုဝါလေး ပြုတ်ကျသွားတာကြောင့် ပြန်ပေးဖို့ အကောက် လက်ကိုင်ပုဝါအောက်မှ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ‘လူအေး’ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မသင်္ကာ၍ နောက်ဘက်မှလိုက်အကြည့် တဟားဟား အော်ရယ်နေတဲ့ ‘ဝင်းမာ’ ရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ။

ပြုံးတုံ့တုံ့အမူအယာဖြင့် ‘ရှု’ ကိုအကြည့် ‘ရှု’ မျက်နှာက ပုပ်သိုးကာ ‘လူအေး’ ကို ရန်လိုစကား ဆိုလာပါသည်။

“ဒါဆို ရှင် သိပြီးပြီပေါ့”

‘လူအေး’ ခေါင်းကိုအေးဆေးစွာ ညိတ်ပြလိုက်မိပါသည်။

ဒါကြောင့် စတွေ့တည်းက ဘာလိုနေပါလိမ့်ဆိုတာ ခုမှ တွက်မိသည်။ ‘ရှု’ ရဲ့ သူငယ်ချင်းမှာ စလုတ်မပါပါ။

“ဟွန်း အလိမ်ပေါ်သွားလို့ ရှင် ဝမ်းသာမနေနဲ့ဦး ... ကျွန်မမှာ တကယ်ချစ်သူရှိတယ်... သူ ပြန်မလာသေးလို့ ‘ဝင်းမာ’ ကို ခဏခေါ် လာခဲ့ရတာ”

“ကျွန်တော်က ဘာပြောနေလို့လဲ... ဒါတွေက ‘မမျက်ရှု’ စီစဉ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“စီစဉ်ရတာပေါ့... ရှင့်ဘက်ကမှ ငြင်းမပေးတာ”

“ကျွန်တော် ငြင်းပေးရအောင် ‘မမျက်ရှု’ ဘက်က သက်သေ ခိုင်ခိုင်လုံလုံပြလေ”

‘ရှု’ ‘လူအေး’ ဆိုတဲ့လူကို ဆွဲကုတ်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

အရေးထဲ ခေါ်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းကလည်း တစ်စက်ကလေးမှ အသုံးမကျ။

“ဒေါ်လေးက ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဝါမဝင်ခင် ကျင်းပ ချင်နေတယ်”

အိမ်က ဒေါ်လေးကလည်း ထိုစကားနှင့်ထပ်တူညီသော စကားကို ‘ရှု’ မနက်က ထွက်မလာခင် ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

အချိန်လည်း သိပ်မကျန်တော့တာဆိုတော့ ‘ရှု’ ဘယ်လို

လုပ်ရပါမလဲ။

“ ‘မမျက်ရှု’ ကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့် ပေးရမှာလဲ”

“တစ်ပတ်လောက်တော့ စောင့်ပေးရှင် ... တစ်ပတ် ကျော်ရင်တော့ ရှင့်သဘောပေါ့ ... ဒါနဲ့ ရှင့်ကိုလည်း မေးရဦးမယ် ... ရှင့်မှာကော ချစ်သူလေးဘာလေး မရှိဘူးလား”

“ကျွန်တော့်လိုလူကို ဘယ်မိန်းကလေးက ချစ်မှာလဲ ... အခု ‘မမျက်ရှု’ တောင် ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ရမှာစိုးလို့ ချစ်သူအတုတွေ ဘာတွေ ခေါ်လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား”

“ချစ်သူအစစ်က ပြန်မရောက်သေးလို့ပါနော်”

“ကျွန်တော် ‘မမျက်ရှု’ ရဲ့ ချစ်သူအစစ်ကို တွေ့ချင်ပါတယ် ... သူ့လိုလည်း ကံကောင်းချင်ပါတယ်”

‘လူအေး’ ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်မိတာ ဖြစ်ပါသည်။ တွေ့စက ‘မျက်ရှု’ အပေါ် ‘လူအေး’ ဒီလောက် စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ခုတော့လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်စစ်တွေ နိုးကြားလာပြီ ထင်မိပါသည်။

‘ရှု’ ‘လူအေး’ ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိပါသည်။

အရေးထဲ ‘ကိုလူအေး’ စကားတွေက ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိပါ။

‘ရှု’ ကတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်အတိုင်း အောင်မြင်အောင်

ဆောင်ရွက်ဖို့သာ စိတ်လောနေတာကြောင့်လည်း...

“ ‘ရှု’ ‘ကိုလူအေး’ ဆီကို မောင့်ကိုခေါ်လာခဲ့မှာပါ... တကယ်လို့ ‘ရှု’ နဲ့ မောင် အခြေအနေမှန်ကို ‘ကိုလူအေး’ မြင်ရင် ဒေါ်လေးကို ငြင်းပေးပါနော် ”

‘လူအေး’ အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်ဖြင့် ငြိမ်နေမိပါသည်။

နတ်သိကြားဖန်ဆင်းလို့ သူ့ရှေ့ကို ရောက်လာတဲ့ ချစ်သူကို သူ ပုတ်မချပါရစေနဲ့။

သူ ‘မျက်ရှု’ ကို စိတ်ဝင်စားမိပြီနဲ့ တူပါသည်။

“ ပြောနေတာ ကြားလားလို့ ”

“ ဘာကိုလဲ ”

“ ဪ မောင်နဲ့ ‘ရှု’ အကြောင်း ဒေါ်လေးကို ပြောပြ ပေးပါလို့ ”

“ ‘ရှု’ ရဲ့ မောင်ကို ခေါ်လာခဲ့လေ... ကိုယ်လက်ခံနိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိရင် ကိုယ် ‘ရှု’ ဒေါ်လေး ကို ငြင်းပေးမှာပါ ”

“ တကယ်နော် ”

‘ရှု’ မျက်နှာက ကြည်နူးမှုဖြင့် ပြုံးပျော်သွားခဲ့ရပါသည်။

နောက်ပိုင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် ဒီလူ့လက်က လွတ်ဖို့ပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ ဒါဆို ‘ရှု’ ပြန်လိုက်ဦးမယ်... ”

“ ကျွန်တော် ‘ရှု’ ကို ဘယ်လောက် စောင့်ပေးရမှာလဲ ”

“ နောက်တစ်ပတ် ဒီအချိန်မှာ ‘ရှု’ မောင့်ကို ခေါ်လာခဲ့ပါ မယ် ”

“ အိုကေလေ ”

“ နေနေ ... ရှင် စားထားတာတွေအတွက် ကျွန်မ ရှင်း လိုက်ပါ့မယ် ”

‘ရှု’ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုအဖွင့်...

“ မဟုတ်တာ... ကျွန်တော် ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်... ဒီနေ့ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ လာဝယ်သွားတယ်... ဒေါ်လေး အတွက်လည်း ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ထုပ် ဝယ်ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ ”

“ ရပါတယ်ရှင်... ဒေါ်လေးက သွေးတိုးရှိလို့ ခေါက်ဆွဲ ကြော် မစားဘူး ”

‘ရှု’ တမင် လိမ်ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

တော်ကြာ သူ ခေါက်ဆွဲကြော်အတွက် ဒေါ်လေးက သူ့ကို အမှတ်တွေပိုပေးနေပါဦးမည်။

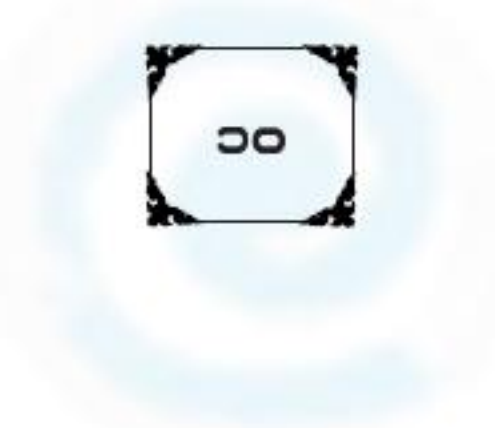
“ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်အောက်ထပ် စီးတီးမတ်က စီဆန်ကိတ်မုန့် ဆိုင်က ကိတ်မုန့် ဝယ်ပေးလိုက်မယ်... ကိတ်မုန့် ကိုတော့ ဒေါ်လေး ကြိုက်မှာပါ ”

လူလာမှချက်ချင်း ကရင်မံညှစ်ကာ ချောကလက် ချောင်း

လေးများဖြူး၊ ဘာတာသီးအနီလေးတွေဖြင့် အလှဆင်ပေးသော ကိတ်မုန့်ကြီးကို 'လူအေး' ဝယ်အပေး 'ရှု' အီလည်လည် မျက်နှာကြီးဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ဒေါ်လေး ချီးကျူးမှာ အမှန်ပါပဲ။ 'ရှု' ထင်တဲ့အတိုင်း ဒေါ်လေး ရဲ့ ချီးမွမ်းသံက နားမဆန်နိုင် အောင်ပါ။

“ဒေါ်လေး တစ်သက် ဒီလောက်အရသာရှိတဲ့ ကိတ်မုန့်မျိုး တစ်ခါမှမစားဖူးဘူး... 'မောင်လူအေး' ဘုန်းကြီး ပါစေ အသက်ရှည်ပါစေ... သူ့စာအုပ်တွေ ဒို့ထက်ပိုပြီး ရုပ်ရှင် ရိုက်ရပါစေကွယ်”

ဒေါ်လေး ပြောရလောက်အောင်လည်း Seasons ကိတ် မုန့်ကြီးက ကောင်းလွန်းလှပါသည်။

ဒါကြောင့်ပဲ ခြောက်ထောင်ကျော်ပေးရတယ် ထင်ပါရဲ့။

မုန့်သားက အချိုပေါ့ကာမွနေပြီး ကရင်မ်ကလည်း မအိသော ထောပတ်နှင့်လုပ်ထားတာမို့ စားကောင်းလှပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေး ချီးကျူးတာကိုတော့ နားကြားပြင်း ကတ်လှတာကြောင့်...

“ဒေါ်လေးကလည်း... ‘ရှု’ လည်း ရွှေပုဇွန်က ဝယ်လာ နေကြ ဥစ္စာ”

“မတူဘူးလေ သမီးရဲ့... ရွှေပုဇွန်က အရသာတစ်မျိုး... သူက အရသာတစ်မျိုး”

“ဆန်းမစ်ပါ့ဗျားက ကိတ်က ဒီထက်တောင် ပိုကောင်း သေးတယ်...”

“အားလုံးကောင်းကြပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဒါက ဒေါ်လေး မစားဖူးတဲ့ကိတ်လေ... ဒေါ်လေးအကြိုက်ကို ‘မောင်လူအေး’ သိတာ ဒေါ်လေးက ဝမ်းသာနေမိတာ”

‘ရှု’ မျက်နှာကိုတစ်ဖက်လှည့်ကာ မဲ့လိုက်မိပါသည်။

သူလိုလားတဲ့ လူကျတော့ သူ့အကြိုက်ကို သိသတဲ့။ သူ မလိုလားတဲ့ ‘စေတမန်’ တုန်းကတော့ သူ သေအောင် ကိတ် မုန့်ဝယ်လာပေးတာတဲ့။

သိပ်တတ်နိုင်တဲ့ ဒေါ်လေး ပါပဲ။

“သမီးတို့က ဒီ ဒဂုံစင်တာ ပဲ သွားနေတာလား... တခြား ရုပ်ရှင်ရုံတို့ဘာတို့ မသွားကြဘူးလား”

“သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဒေါ်လေးရဲ့ ...”

‘ရှု’ အလန်တကြားအအော် ဒေါ်လေးက မျက်နှာငယ် လေး ဖြင့်...

“သိဘူးလေ... ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ရမယ့် လူပဲ... ရုပ်ရှင်တွေ ဘာတွေ အတူမကြည့်ကြဘူးလား”

“ကြည့်စရာလား ဒေါ်လေးရဲ့”

‘ရှု’ သူ့ကို မကြိုက်ပါဘူးဟု ပြောချင်ပေမယ့် ဒေါ်လေး မကြိုက်မှာစိုး၍ အိပ်ခန်းထဲကိုဝင်အလာ ဒေါ်လေးက နောက်မှ လှမ်းပြောတာ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“သမီးတို့မင်္ဂလာပွဲကို ဒီဝါမဝင်ခင် ဒေါ်လေး စီစဉ်လိုက် တော့မှာနော်”

“မမြန်လွန်းဘူးလား ဒေါ်လေးရယ်... သမီးလည်း သူ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာအကြောင်းမှ သိရသေးတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာသိစရာလိုလဲ သမီးရယ်... သူဟာ လူပျိုစာရေး ဆရာ... ဒီထက် ဘာပိုသိစရာရှိသေးလို့လဲ”

“ဒီအရွယ်အထိ သူ ဒီအတိုင်းနေနေတာ သူ့မှာအရင်က ဇာတ်ရှုပ်တွေဘာတွေ မရှိဘဲနေမလား”

“အောင်မယ်လေး... ရှိလည်းအရင်က ကိစ္စပဲ... ဒေါ်လေး တို့နဲ့ဘာဆိုလဲ...”

“ဆိုတာပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ့ ... သမီးက တက္ကသိုလ်က

ဆရာမ သိက္ခာကျနိုင်တာပေါ့”

“ ‘မောင်လူအေး’ ဟာ လူအေးတစ်ယောက်ပါ သမီးရယ် ... ဇာတ်ရှုပ်တွေဘာတွေ မရှိနိုင်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကတော့ လောလော လောလောနဲ့ လက် မထပ်နိုင်ဘူး... သူ့အကြောင်း စုံစမ်းချင်သေးတယ်”

“အေး ညည်းသူ့အကြောင်း စုံစမ်းတာ အရေးမကြီးဘူး ... ညည်းအကြောင်း ပေါ်သွားတော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ ‘ရှု’ က ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

“ညည်းနဲ့ ဟိုကောင်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စလေ ... သူသိသွားရင် ညည်းကို အထင်ကြီးမယ် ထင်သလား”

“သူ အထင်မကြီးလဲ လက်မထပ်ယုံပေါ့... ဒေါ်လေးက လည်း ဘာဖြစ်ခဲ့တာလိုက်လို့”

“ဟဲ့ ဘယ်ယောက်ျားလေးမဆို သူတို့ လက်ထပ်မယ့်ဇနီးလောင်းဟာ ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင် မိန်းမမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်ကြတာ ရှုပ်ပါတယ်အေး... ညည်းဟန်ရေးပြင်နေတာနဲ့ ဟိုကောင်နဲ့ ညည်းအကြောင်းတွေ ‘မောင်လူအေး’ သိသွားပါဦးမယ်... မြန်မြန်ပဲလက်ထပ်ပေးတာ အေးပါတယ်”

ဒေါ်လေး သူမ အနားက ထွက်သွားကာ ကျောက်ဆည်ကို ဖုန်းခေါ်နေတာ ကြားရပါသည်။

ဒီပုံဆို ‘ရှု’ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ရတော့မည် ထင်ပါသည်။

‘ရှု’ ဘယ်လိုကြံရပါ။

‘ရှု’ အဝတ်အစားလဲကာ ‘သူဇာ’ တို့အိမ်ရှိရာဆီ လျှောက်လာခဲ့ လိုက်ပါသည်။

‘သူဇာ’ က ‘ရှု’ တို့နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေသော သူငယ်ချင်းပါ။

“ဟဲ့ ‘မိရှု’... မိုးကြီးချုပ်မှ ဘာကိစ္စလဲ”

‘ရှု’ ဘာမှမပြောဘဲ ‘သူဇာ’ အခန်းဆီကိုသာ လျှောက်ဝင်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့ သွားတဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေလား”

‘သူဇာ’ က ဒီနေ့သူ့အစ်ကို မန္တလေးရောက်လာမှာမို့ သွားကြိုနေရ၍ မလိုက်အားပါ။

“မပြေပါဘူးဟယ်... အဲ့ဒီ ‘ဝင်းမာ’ အလကား ... သူလုပ်တာနဲ့ ငါ အရှက်ကွဲလာခဲ့တယ်”

ဒဂုံစင်တာတွင် ဖြစ်လာသမျှကို ‘သူဇာ’ အား ပြန်လည်ဖောက်သည်အချ ‘သူဇာ’ က ရယ်လို့မဆုံးပါ။

“ဒါဆို နင် ဝန်ခံလာခဲ့ရတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့... ဟဲ့ သူက နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီး ပြန်ပေးနေမှ ငါဘယ် လိုဆက်လိမ့်လို့ ရတော့မလဲ”

“ဒါဖြင့် နင် သူ့ကိုပဲလက်ထပ်ရတော့မှာပေါ့”

‘ရှု’ ခေါင်းခါလိုက်မိပါသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို

‘ရှု’ ဒီလောက်ကြီးလည်း အလွယ်တကူ လက်မထပ်ချင်ပါ။

“နင် ဘာဆက်လုပ်ဦးမှာလဲ...”

“ငါ ငါ့ချစ်သူကို နောက်အပတ်ခေါ်လာခဲ့မယ်လို့ သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်”

“ဟယ် နင် ဘယ်သူ့ကို လုပ်ဦးမှာလဲ... ငါတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး နော်”

‘သူဇာ’ က ခေါင်းတခါခါဖြင့် ငြင်းလေသည်။

‘သူဇာ’ လို ဖင်ကောရင်ပါကြီးသူကို ‘ရှု’ ရဲ့ချစ်သူအဖြစ်လည်း ဟန်ဆောင်ခိုင်း၍ ရမယ်မထင်ပါ။

ရဲ့ခွဲဦးတော့လည်း ‘ကိုလူအေး’ က ယုံပါဦးမလား။

“ရှုပ်ပါတယ် ‘မျက်ရှု’ ရယ်... တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့လည်း ဒေါ်လေးကို လွဲချလိုက်ယုံပဲဥစ္စာ ... နင် သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါလား”

‘ရှု’ ခေါင်းခါလိုက်မိပါသည်။ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ‘ရှု’ မတည်ဆောက်ချင်ပါ။

ခုချိန်ထိ ‘ကိုလူအေး’ နဲ့ ပတ်သက်လျှင် သူ့နှလုံးသားက အေးစက်နေလေသည်။

“ဒါဆို နင် ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“ငါ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ နင့်ဆီကို ထွက်လာခဲ့တာပေါ့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အခန်းထဲတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်နေဆဲ အခန်းဝတွင် ‘သူဇာ’ ရဲ့အစ်ကို ‘ကိုနီတွတ်’ ပေါ်လာပါသည်။

“ဘယ်သူရောက်နေလဲ အောင်းမေ့တယ် ‘မျက်ရှု’ ပါလား ... ဘာလဲ ‘ကိုနီတွတ်’ ရောက်နေတယ်ကြားလို့ လာတွေ့တာလား”

‘သူဇာ’ က အစ်ကိုဖြစ်သူကို မျက်စောင်းခဲရင်း...

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်... ‘ရှု’ က သူ့ယောက်ျားယူတော့မယ့်အကြောင်း လာပြောပြနေတာ”

“ဟုတ်လား ‘မျက်ရှု’... အစကပြောတော့ ကိုကို့ကို စောင့်မယ်ဆို”

“ကိုကို အဲ့ဒီလို ပေါက်ကရလျှောက်ပြောတတ်လို့ ‘မျက်ရှု’ က ကိုကို့ကို ကြည့်လို့မရတာ”

“ဟုတ်လို့လား... ‘မျက်ရှု’ က စရောက်တည်းက ကိုကို့ကို လိုက်ရှာနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

‘မျက်ရှု’ စကားမပြောချင်သလို ကျောအခိုင်း ‘သူဇာ’ က အစ်ကိုဖြစ်သူကို နှင်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“သွားပါ ကိုကို့ရယ်... ဒီမှာ ‘မျက်ရှု’ က စိတ်ညစ်နေတာ”

“ဟုတ်လား ကိုကို ဘာကူညီရမလဲ”

“ကိုကို ထွက်သွားပေးရင် ‘မျက်ရှု’ စိတ်ချမ်းသာမှာ”
“အိုကေ ဒါဆို ကိုကိုသွားပြီ ... တာတာ့ ‘မျက်ရှု’ ”
‘ကိုနီတွတ်’ ထွက်သွားသည်နှင့် ‘သူဇာ’ တံခါးကို အပြေး
ပင် ပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

‘ကိုနီတွတ်’ က ‘သူဇာ’ အစ်ကိုအရင်းဖြစ်သော်လည်း
ဆယ်တန်းမအောင်ပါ။

ပွေရှုပ်နေတာနှင့် ဆယ်တန်းကို တဘုန်းဘုန်းကျကာ
နောက်ဆုံး ကုန်သည်လုပ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းကလေးဆို ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အလွတ်မပေး။
ညီမဖြစ်သူရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ ချစ်ရေးဆိုဝံ့သူမို့
‘သူဇာ’ သူငယ်ချင်းအားလုံးက ‘ကိုနီတွတ်’ ရှိလျှင် အိမ်ကို
မလာကြပါ။

သည်မျှ ‘ကိုနီတွတ်’ ကို ကြောက်ကြသည်။

‘ရှု’ လည်း ကြောက်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ‘သူဇာ’ နဲ့က
တစ်ရပ်ကွတ်တည်းဆိုတော့ ရှောင်လွဲ၍မရပါ။

“ငါတို့သာ ကျူတာဖြစ်လာပြီ... ‘ကိုနီတွတ်’ က ဒီ
အတိုင်းပဲနော်... မိန်းမ မယူသေးဘူးလား”

“သူ့ကို ဘယ်မိန်းမက ယူမှာလဲ”

ကျောင်းစာသာ မတော်သော်လည်း စီးပွားရေးတွင်
တော်သူမို့ ‘ကိုနီတွတ်’ လက်ထက်တွင် ‘သူဇာ’ တို့ စီးပွားရေး

ပိုတိုးတက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုကို အကြောင်းပြောမှ ငါ သတိရတယ်... နင် ‘ကိုလူ
အေး’ ကို လိမ်ချင်ရင် ကိုကိုကို နင့်ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခိုင်း
ပါလား”

‘ရှု’ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားရပါသည်။ နဂိုတည်းက
‘ကိုနီတွတ်’ က ‘ရှု’ ကို ရိသဲ့သဲ့လုပ်နေတာ။ ဒီလို ဟန်ဆောင်
ခိုင်းလို့ကတော့ တကယ်ဖြစ်နေပါတယ်လို့ လိမ်ပြောရင် ဘယ်
နှယ့်လုပ်မလဲ။

“မဖြစ်ပါဘူး ‘သူဇာ’ ရယ်”

“ဒါဆို နင် ‘ကိုလူအေး’ ကိုပဲ လက်ခံလိုက်တော့မှာ
ပေါ့ ... ”

သည်လိုတော့လည်း ‘ရှု’ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
အလွယ်တကူ လက်မခံချင်ပါ။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ‘သူဇာ’ ရယ်”

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်လည်း ဒေါ်လေးရဲ့ နားပူနားဆာ
လုပ်တာကို ‘ရှု’ ခံရပါဦးမည်။

“နင့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုရင် ‘ကိုလူအေး’ က တကယ်
ငြင်းပေးမယ်လို့ ပြောလား”

“အေး ဒေါ်လေးကို သူ ငြင်းပေးမယ်လို့ ပြောတာပါပဲ”

“ဒါဆိုလဲ စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့ ‘ရှု’ ရယ်... ကိုကို ကတခြား လူမှ မဟုတ်တာဘဲ... ပြီးတော့ သူလည်း မန္တလေးကို ပြန်ရဦးမှာ”

‘ကိုလူအေး’ လည်း ကျောက်ဆည်ကို ပြန်ရဦးမှာဆိုတော့ ‘ရှု’ သိပ်ပြီး စဉ်းစားဖို့ အချိန်သိပ်မရှိပါ။

“ဘယ်လိုလဲ... ငါ ကိုကိုကို ပြောလိုက်ရမလား”

“ငါ ပြန်မှပြောဟာ... လူကြီးတွေလည်း မရိပ်မိစေနဲ့ဦး”

“အေးပါ”

‘မျက်ရှု’ အပြန်တွင် ‘ကိုနီတွတ်’ ကို ‘သူဇာ’ တို့ရဲ့ ခြံရှေ့က အုတ်ခုံလေးတွင် ထိုင်လျက်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကို လိုက်ပို့ပေးရမလား”

ခါတိုင်းဆို မျက်နှာကြီး မဲ့ပြလိုက်မိမှာ သေချာပေမယ့် ခုတော့ ကိုယ့်ကိစ္စကရှိသေးတာကြောင့်...

“ရတယ် ကိုကို... ‘သူဇာ’ က ကိုကိုကို ပြောစရာရှိလို့တဲ့”

‘သူဇာ’ ဘက် မြားဦးလှည့်ပေးကာ ‘ရှု’ ခပ်သွက်သွက် အလျှောက် ‘ကိုနီတွတ်’ လှမ်းအော်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ကိုကိုအတွက် ‘သူဇာ’ ကို အဖြေပြောခဲ့တာလား”

‘ရှု’ ခေါင်းညိတ်ပြကာ သူမတို့ခြံထဲကို ပြေးဝင်လာခဲ့

လိုက်မိပါသည်။

တိုက်ထဲတွင် ဒေါ်လေးက အလိုမကျသလို မျက်နှာထားဖြင့် ‘ရှု’ ကို စိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဒါ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“‘သူဇာ’ တို့အိမ်က ...”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေတော့ လုပ်မယ်မကြံနဲ့နော် ... ငါ ‘မြင့်မြင့်’ ကို ဝါမဝင်ခင် လက်ထပ်ပေးဖို့ ကတိပေးထားလိုက်ပြီ”

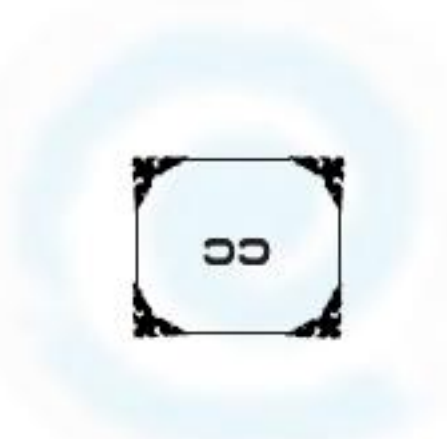
“ဒေါ်လေးကလည်း လောလိုက်တာ”

“ဒါလောတာလား... နှစ်ဘက်လူကြီးချင်း ပြေလည်နေမှပဲ ဥစ္စာ ... မြန်မြန်ပြီး မြန်မြန်အေးတယ်...”

ဒီလိုဆို ‘ကိုလူအေး’ ကို တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း တွေ့မှပဲ ဖြစ်ပါတော့မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းကို ‘ကိုလူအေး’ ဆီက အဖြူအမည်း သဲကွဲတဲ့သတင်းစကားကို ကြားရဖို့ ‘သူဇာ’ အစ်ကို ‘ကိုနီတွတ်’ ကိုပဲ ခုတုံး လုပ်ရပါတော့မည်။

“ဒါ ‘ရှု’ ရဲ့ချစ်သူ ‘ကိုနီတွတ်’ တဲ့ ‘ကိုလူအေး’...
ဖိုက်စတားလိုင်းက သင်္ဘောကပ္ပတိန်ပါ”

စာသာမတော်သော်လည်း ‘ကိုနီတွတ်’ သည် အသား
ဖြူဖြူ၊ ကိုယ်ဟန်မြင့်မြင့်ဖြင့် ရုပ်ချောအပြောကောင်းသူ တစ်
ယောက်ပါ။

သားသားနားနားဝတ်စားလိုက်တော့ ပိုလို့ ကြည့်
ကောင်းကာ ‘လူအေး’ ပင် ငေးသွားရပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ‘လူအေး’ ပါ... ‘ဇမ္ဗူဒီပါ’ ကလောင်
နာမည်နဲ့လည်း စာရေးပါတယ်”

“ဟုတ်လား တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်... ကျွန်တော်
သင်္ဘောကအပြန် ‘ရှု’ က လိုက်တွေ့ပေးပါဆိုလို့”

ပြောရင်း ‘ကိုနီတွတ်’ က ‘ရှု’ ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်တာ
ကြောင့် ‘ရှု’ တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ‘မမျက်ရှု’ ကပြောပါတယ် ... ‘ကိုနီတွတ်’
ပြန်လာရင် ကျွန်တော်နဲ့ပေးတွေ့မယ့် အကြောင်းကို”

ပြောရင်း ‘လူအေး’ ‘ရှု’ ကို လွမ်းမောစွာ ငေးကြည့်
လိုက်မိပါသည်။

တွေ့စက မာကြောကြော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်
‘မျက်ရှု’ ကို ကြည့်မရပေမယ့်လည်း တွေ့ပါမြင်ပါများလာတော့
‘လူအေး’ ‘မျက်ရှု’ ကို လက်မလွှတ်ချင်တော့ပါ။

‘မျက်ရှု’ ကို သူ စိတ်ဝင်စားနေမိပါပြီ။ ‘မျက်ရှု’ သူ့ကို
စိတ်ဝင်စားမယ်ဆို သူ ဘယ်လောက်တောင် ပျော်ရမယ့်အဖြစ်
လဲ။

အရေးထဲ ဒေါ်လေးက ဖုန်းဆက်ကာ သူနဲ့ ‘ရှု’ တို့ ဝါ
မဝင်ခင် လက်ထပ်ပေးချင်တဲ့အကြောင်း ပြောလာခဲ့ပါသည်။

‘မျက်ရှု’ ဘက်ကသာ ပြဿနာမရှိဘူးဆိုလျှင် သူ ခေါင်း
ကို အလျှင်အမြန် ညိတ်လိုက်မှာမလွဲပါ။

‘မျက်ရှု’ က သူ့ချစ်သူနဲ့ပေးတွေ့မယ်ဆိုတော့ မအိမလည်လေ သံကြီးနဲ့ နားထောင်နေရဆဲ...

“သားနော်... ငြင်းဖို့မကြိုးစားနဲ့ ... ဒေါ်လေးက ‘ထားထား’ ကို စကားလွန်ပြီးနေပြီ...”

“သားလည်း မငြင်းချင်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့...”

“ဘာ ဒါပေမဲ့လဲ... ‘မိုးပြာ’ နဲ့ကိစ္စကို မမေ့နိုင်သေးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

‘မျက်ရှု’ ဘက်မှာ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်ဟု ပြောချင်ပေမယ့် ပြောလို့မထွက်ပါ။

“ဒါဆို ဘာမှအကြောင်းပြမနေနဲ့... ဒေါ်လေး သုံးလေးရက်အတွင်း ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာခဲ့လို့က်မယ်”

‘လူအေး’ ဘာမှမပြောရသေးခင် ဒေါ်လေး က ဖုန်းကို ဦးအောင် ချသွားခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်လေး ဖုန်းချသွားပြီး မကြာခင် ‘မျက်ရှု’ ဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ချစ်သူ ပြန်ရောက်လာပြီမို့လို့ ‘ကိုလူအေး’ နဲ့တွေ့ပါရစေ တဲ့။

မတွေ့ချင်တော့ဘူးဟု ‘လူအေး’ မငြင်းရက်ပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုပဲ ခံစားနေရပါစေ ‘မျက်ရှု’ ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ သူ့ရဲ့စေတနာအမှန်ပါ။

သည်စိတ်နှင့် ‘မျက်ရှု’ ရှေ့ကိုရောက်အလာ ‘မျက်ရှု’ တို့စုံတွဲကို တွေ့လိုက်ရပြန်တော့ ရင်ထဲ ကြေကွဲဝမ်းနည်း သွားခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ‘မျက်ရှု’ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် သူ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရရင်လည်း တန်ပါသည်အတွေးဖြင့် ငြိမ်သက်နေဆဲ ‘ကိုနီတွတ်’ ဆီ က စကားသံတွေ ထွက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ ‘ရှုလေး’ အရမ်းလွမ်းနေတာ ကျွန်တော် မသိဘဲနေမလားဗျာ ကျွန်တော်လည်း ‘ရှုလေး’ ကို အရမ်းလွမ်းနေတာ ”

ရိုးရိုးတန်းတန်းမလွမ်းဘဲ ‘ရှု’ ပခုံးကို အသလွတ် ဆုပ်နယ်ပြီး လွမ်းနေတာကြောင့် ‘ရှု’ ‘ကိုနီတွတ်’ ပေါင်ကို မသိမသာ ဆွဲဆိတ်လိုက်မိပါသည်။

“ဟောဗျာ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်ဖက်တာပဲ ‘ရှု’ က ရှက်နေပြန်ပါ ပြီ... ဒါ ရှက်စရာလား ‘ကိုလူအေး’ ရယ်နော်”

‘ရှု’ ဆိတ်လိုက်ကာမှ ‘ကိုနီတွတ်’ က ပိုဆိုးကာ ‘ရှု’ ပခုံးကို တိုးအဖက် ‘ရှု’ သည်းမခံနိုင်သလို နေရာမှထရပ်ရင်း အော်လိုက်မိပါတော့သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”

“ ‘ရှု’ ကပဲ ချစ်သူလိုဆို ... ချစ်သူတွေ ဒီလိုပဲ နေကြတာ မဟုတ်ဘူးလား ”

“ရှင်ကို ရိုးရိုးတန်းတန်း ဟန်ဆောင်ခိုင်းတာ... ရှင်ဘာလို့

လူကို အသလွတ်လိုက်ဖက်နေရတာလဲ”

‘ကိုလူအေး’ ရှေ့မှာပါလားဆိုတာကိုပင် ‘ရှု’ သတိမထားမိတော့ပါ။ ‘ကိုနီတွတ်’ ကို အမှုန့်ချေပစ်ချင်စိတ်ကသာ ကြီးစိုးနေတာကြောင့် ဒေါသတကြီး ရန်ထောင်လိုက်မိပါသည်။

“ရှင် ကျွန်မရှေ့က အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ‘ကိုနီတွတ်’ ”

“ဒါနဲ့ ‘ရှု’ ပဲ ဟန်ဆောင်ပေးပါဆို...”

“အရင်က ဟုတ်တယ်... အခု ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

‘လူအေး’ ‘ရှု’ ကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်နေမိသည်။ ရယ်လည်း မရယ်ဝံ့ပါ။ သူမ ရှက်သွားမှာ စိုးပါသည်။

သူကတော့ ဒီတစ်ခါ ‘ရှု’ ချစ်သူတကယ်ပါလာသည်ထင်ကာ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်ရတာ။

ခုတော့ ‘လူအေး’ ပျော်ဖို့ဖြစ်လာခဲ့ပြီလား။

“ကိုယ် ထွက်သွားရင် ‘ရှု’ ဖြစ်မှာလား...”

“ဖြစ်တယ်သွား”

ပြောရင်း ‘ရှု’ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ပါသည်။

ဘုရားမှတ်လို့ ကိုးကွယ်မိပါသည်။ ဖွတ်ထွက်မှ တောင်

ပို့မှန်းသိဆိုတာလို သူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်ကိုဖြစ်လို့ အားကိုးမိပါသည်။

ခုတော့ ကိုယ် အားကိုးမိတဲ့သူက အခွင့်အရေးယူတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါသည်။

‘ကိုနီတွတ်’ ထွက်သွားသည်အထိ ‘ရှု’ နေရာမှမထနိုင်သေးဘဲ ရှိုက်ငိုနေမိဆဲ ‘ကိုလူအေး’ ဆီက စကားသံ တချို့ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ ‘မျက်ရှု’ ကျွန်တော့်ကို လက်မထပ်ချင်လည်း ရပါတယ် ... ဒါမျိုးတွေနဲ့ထပ်ပြီး ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ... ကျွန်တော် ဒေါ်လေးကို ကျွန်တော့်ဖါသာပဲ ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်ပါတော့မယ်”

“ရှင် ဘယ်လိုငြင်းမှာလဲ”

‘ရှု’ မျက်ရည်များကြားမှ ‘ကိုလူအေး’ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သူမပင် ဒေါ်လေးကို ငြင်းဖို့ ဒီလောက်ခက်ခဲတာ ‘ကိုလူအေး’ ကော လွယ်ပါ့မလား။

“ ‘ရှု’ အတွက်ပဲ... ကျွန်တော်ရအောင် ငြင်းပေးပါ့မယ်”

‘ရှု’ ‘ကိုလူအေး’ ကို အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

‘ရှု’ အတွက်တဲ့လား။ ‘ရှု’ က ‘ကိုလူအေး’ အတွက် ဒီလောက်တောင်ပဲ အရေးပါသွားပြီလား။

‘ရှု’ ကြည့်နေဆဲ ‘ကိုလူအေး’ က လွယ်အိတ်လွယ်ကာ

နေရာမှ ထဖို့ပြင်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး... ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ”

“ဟိုလေ ‘ကိုလူအေး’ ကို ခဏခဏခေါ်ပြီး ဒုက္ခပေးရတဲ့ အတွက် အားနာလိုက်တာ”

“ရပါတယ်... အဓိကက ‘ရှု’ ကျွန်တော့်ကို လက်မထပ် ချင်ဘူး မဟုတ်လား”

‘ရှု’ ဘယ်လို ဖြေရမှာပါလိမ့်။ ‘ကိုလူအေး’ ကို အားနာစွာ အကြည့်...

“စိတ်ချပါ... ‘ရှု’ ကျွန်တော့်ကို လက်မထပ်ရပါဘူး”

ပြောပြီးပြီးချင်း အခန်းထဲက ထွက်သွားသော ‘ကိုလူအေး’ ကျောပြင်ကိုငေးကြည့်ကာ ‘ရှု’ ရင်ထဲ မကောင်းသလို ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။

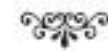
တကယ်တော့ ‘ကိုလူအေး’ မှာ ဘာအပြစ်မှ ရှိသူ မဟုတ်ပါ။

‘ရှု’ ဖါသာ ဒေါ်လေးရဲ့ အစီအစဉ်ကို မကျေနပ်တိုင်း ‘ကိုလူအေး’ ကိုပဲ မဲပြီး အပြစ်ရှာနေမိတာပါ။

ခု ‘ကိုလူအေး’ ဘက်က ငြင်းသွားပြီဆိုတော့ ‘ရှု’ ဝမ်းသာဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ‘ရှု’ ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ ဝမ်းသာလို့ မရနိုင်အောင်ပါ။

အိမ်ကို ပြန်အရောက် ဒေါ်လေးက ဆီးကြိုကာ ရန်လုပ်ပါတော့သည်။

“နင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ‘မျက်ရှု’ ”
“ ‘ရှု’ ဘာလုပ်လို့လဲ ဒေါ်လေး ရဲ့ ”

နဂိုတည်းက အဆင်မပြေလာတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တွေးကာ ‘ရှု’ စိတ်ညစ်နေမိဆဲ ဒေါ်လေးစကားက ‘ရှု’ ရဲ့စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ဖြစ်စေပါသည်။

“ညည်း ‘မောင်လူအေး’ ကို ဘာတွေပြောလိုက်လို့လဲ... ခု ‘မောင်လူအေး’ က ခရီးထွက်မလို့တဲ့”

“စာရေးဆရာပဲ... ခရီးထွက်တာ အဆန်းလား ဒေါ်လေး

ရယ်”

“ဟဲ့ ခရီးထွက်တာ မဆန်းပေမယ့် ခု ‘မောင်လူအေး’ ထွက်မှာ ညည်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ့်ရက်မှာ ထွက်မှာ... ခုပဲ ငါ့ဆီကို ‘မြင့်မြင့်’ ဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်... မှန်မှန်ပြောစမ်း... ညည်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်လိုက်လဲ”

‘ရှု’ ဆိုဖာတွင်ဝင်ထိုင်ကာ ငြိမ်နေလိုက်မိပါသည်။

တကယ်ဆို ‘ရှု’ ဝမ်းသာရမယ့်ကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းမသာနိုင်တာပါလိမ့်။

“ဘာလဲ ညည်းနဲ့ ‘စေတမန်’ နဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ‘မောင်လူအေး’ ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

‘ရှု’ ငြိမ်နေတာကို ဒေါ်လေးက အဟုတ်ထင်သွားပုံရကာ ...

“မိုက်လိုက်တာ ‘မျက်ရှု’ ရယ်... ညည်းကို ဘယ်သူက ရိုက်စစ် လို့ ဒါတွေ လျှောက်ပြောရတာလဲ... ဘယ်ယောက်ျားမဆို သူတို့ လက်ထပ်ရမယ့်မိန်းကလေးဟာ အပြစ်အနာအဆာ ကင်းပြီး စင်းလုံးချောဖြစ်စေချင်ကြတာ ဓမ္မတာကြီးပဲ... ခု ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ”

“သူမှ လက်မထပ်ချင်လို့ ခရီးထွက်တာ ‘ရှု’ တို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

‘ရှု’ ဒေါ်လေး ကို စိတ်တိုတိုဖြင့် ပြန်အော်လိုက်မိပါသည်။

‘ရှု’ မှာလည်း ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ ကိုယ်ပါ။ ဒါကို ဒေါ်လေးက နားမလည်ဘဲ သူဖြစ်ချင်တာပဲ ဇွတ်ပြောနေလေသည်။

“အဲ့ဒါ ညည်းလုပ်လို့ ဖြစ်တာပဲ... ညည်း သွားတောင်း ပန်လိုက်”

“ဘာဆိုလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ ဒေါ်လေးရယ်... သူ ‘ရှု’ ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် နူနူဝဲဝဲ ကျိုးကျိုးကန်းကန်း လက်ထပ်နိုင်ရမှာပေါ့... ခု သူ့ဘက်ကစပြီး ဖျက်သိမ်းတဲ့ သဘောမျိုးလုပ်တာ သူ ‘ရှု’ ကို တကယ်မချစ်လို့ပေါ့... ကိုယ့်ကို တကယ်မချစ်တဲ့လူကို ‘ရှု’ လည်း လက်မတွဲချင်ပါဘူး”

“မတွဲနဲ့ မတွဲနဲ့... လူကြီးက လက်နဲ့ ရေးတာကို ညည်းက ခြေနဲ့ ဖျက်တယ်... အဲ့ဒီတော့ ညည်းကိစ္စကိုလည်း ကျုပ်ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ဘူး... ညည်း ဖါသာ ညည်းကြိုက်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပေတော့”

ဒေါ်လေးက ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့်ပြောကာ သူ့အခန်းထဲ ဆောင့်ဝင်သွားချိန် ‘ရှု’ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန် ဝင်လာရင်း ကုတင်ပေါ်လှဲအိပ်လိုက်မိပါသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ‘ရှု’ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတော့ ‘ရှု’ ပျော်ရမယ့်အခြေအနေပါ။

ဒါပေမဲ့ ‘ရှု’ ဘာဖြစ်လို့များ မပျော်နိုင်တာပါလိမ့်။

သည်ဘက်မှာ ဒေါ်လေးနဲ့ ‘ရှု’ တို့ အခြေအတင် ဖြစ်နေကြချိန် ဟိုဘက်မှာလည်း ‘လူအေး’ နဲ့ ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ တို့ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးနေကြချိန်ပါ။

“ပြော မင်းဘာကိစ္စ ခရီးထွက်ချင်တာလဲ”

“စာရေးဖို့ပါလို့ ဒေါ်လေးကို ပြောပြီးပြီပဲ”

‘လူအေး’ မနေ့က ညနေက ဖုန်းဆက်ကာ ခရီးထွက်ဖို့ ကိစ္စကို ပြောလိုက်သည်။ မနက်ဘက်မှာတော့ ဒေါ်လေး ရန်ကုန်ကို ပေါက်ချလာပါတော့သည်။

“ပြော မင်းငါ့ကို ကလန်ကဆန်လုပ်တာ ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဒေါ်လေးကို ဘယ်နှစ်ခါထပ်ပြောရမလဲ”

‘လူအေး’ ဆံပင်ထဲကို လက်ငါးချောင်းထိုးသွင်းကာ ဒေါ်လေးကို စိတ်ပျက်သလို ပြောလိုက်မိပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ သူ့ဝေဒနာနဲ့သူပါ။

ဒါကိုမှ မစာနာ ဒေါ်လေးက သူပြောချင်တာ ဇွတ်ပြောနေပါတော့သည်။

“ဘာလဲ မင်းက ‘မိုးပြာ’ နဲ့ ပြန်ဆက်ချင်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဒေါ်လေးကို အခါခါ ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဒါဆို မင်း ‘မျက်ရှု’ ကို ဘာလို့ လက်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစား

ရတာလဲ... ‘မျက်ရှု’ က မလှလို့လား”

‘လူအေး’ ခေါင်းခါလိုက်မိပါသည်။ ‘မျက်ရှု’ လှတာကို သူသိနေတာပဲ။

လှတာမှ ဖူးဖူးညွတ်ညွတ်နဲ့ကို လှတာပါ။

ဒါပေမဲ့ သူမကမှ သူ့ကို လက်မခံချင်တာပဲ။

ယောက်ျားမာနဖြင့် ကိုယ့်ကို မချစ်တဲ့မိန်းမကို ကိုယ်က လည်း လက်မခံချင်ပါ။

“ကျွန်တော် ခရီးထွက်ပါရစေ ဒေါ်လေးရယ်...”

အချိန်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ သူ ‘မျက်ရှု’ ကို မေ့နိုင် မည်ဟု ထင်ပါသည်။

“မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ ‘လူအေး’ ... မင်းလုပ်တာနဲ့ ငါ ‘ထားထား’ ကို မျက်နှာပျက်ရပြီ”

သည်စကားကို ပြောရင်း ဒေါ်လေး မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည် များ စီးကျလာခဲ့ရပါသည်။

သူ့မှာဖြင့် ငယ်ငယ်လေးတည်းက သားအရင်းလေးတစ် ယောက်လို ချစ်ခဲ့ကြင်နာခဲ့ ယုယခဲ့မိတာ။ ခုတော့ဖြင့် တစ်ရက် တည်းနဲ့တင် သားက သူ့ကျေးဇူးကို ဆပ်လိုက်ပြီပေါ့။

သူ ‘ထားထား’ မျက်နှာကို ဘယ်လိုကြည့်ရတော့မှာလဲ။

“မင်း တော်တော် မိုက်တွင်းနက်တဲ့ကောင်ပဲ ‘လူအေး’...”

မင်း ငါ့စကားကို နားမထောင်ရင် ငါ့ကိုလည်း အဒေါ်လို မသတ် မှတ်နဲ့ ငါ ဒီနေ့ပဲ ပြန်မယ်”

“ရန်ကုန်ကိုရောက်နေမှပဲ ဒေါ်လေးရယ်... အေးအေးဆေး ဆေး နေပါဦးတော့လား...”

“မင်းငါ့ကို အရှက်ခွဲထားတာ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အေး အေးဆေးဆေး နေနိုင်မှာလဲ... ‘ထားထား’ ကိုလည်း ငါ တွေ့ရမှာ အားနာတယ်... ရှက်လည်းရှက်တယ်... ဒီနေ့ညနေပဲ ငါ ပြန် တော့မယ်”

‘လူအေး’ ဘယ်လိုပင် တားပါစေ ဒေါ်လေးကို ဘယ်လိုမှ တားလို့မရတော့ပါ။ ညနေ သုံးနာရီဆယ့်ငါး ရထားဖြင့် ကျောက် ဆည်ကို ပြန်ချသွားခဲ့ပါသည်။

သည်အဖြစ်တွေကို ‘လူအေး’ ဖန်တီးတာ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့အမြင်မှာ ‘မျက်ရှု’ အပြစ်ရယ်လို့ မမြင်စေ ချင်တာ ‘လူ အေး’ စေတနာအမှန်ပါ။

ခုချိန်ဆို ‘မျက်ရှု’ တစ်ယောက် သူမ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့်ရသွားပြီမို့ အပျော်ကြီးပျော်နေလေပြီလား။

‘လူအေး’ မှာသာ မျက်လုံးအကြောင်သားဖြင့် ကုတင် ပေါ်ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ‘ကြည်အေး’ ရဲ့ ကဗျာလေးကို အမှတ်ရ နေမိပါသည်။

ညကတစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်တာကြောင့် ကျောင်းကို ရောက်လာချိန်တွင် ‘ရှု’ မျက်နှာက ညှိုးနွမ်းနေရပါ သည်။

“အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား”

ဘာမှမသိတဲ့ ‘စု’ က မေးတာဖြစ်ပါသည်။

‘သူဇာ’ ကတော့ သူ့အစ်ကိုအတွက် ‘ရှု’ ကို အားနာနေပါ သည်။

“နင့်ကိစ္စအဆင်ပြေဆေချင်လို့သာ ငါ ကိုကို့ကို ပြောပေးရ

တာ နဂိုတည်းက သူ့အကျင့်ကို သိပြီးသား... သူလည်း သူ့အပြစ် နဲ့သူ မန္တလေးကို ပြန်သွားပြီ”

“ပြောမနေပါနဲ့တော့ ‘သူဇာ’ ရယ်... ငါနဲ့ ‘ကိုလူအေး’ နဲ့ကိစ္စကလည်း ပြီးသွားပါပြီ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ‘ကိုလူအေး’ ကို လက်ထပ်ရ တော့ဘူးပေါ့...”

‘အင်း’

‘ရှု’ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။

“ငါနဲ့လက်ထပ်ရမယ့်ရက်မှာ သူ့ဘက်က ခရီးထွက် စရာရှိတယ်ဆိုတော့ အလိုလိုပျက်သွားတဲ့ သဘောပေါ့”

“နင့် ဒေါ်လေးက ဘာပြောသေးလဲ”

“ငါ့ကိုပဲ အပြစ်တင်တာပေါ့ဟာ”

‘ရှု’ မသက်သာတဲ့ အပြုံးဖြင့် ‘စု’ နဲ့ ‘သူဇာ’ ကို ပြောလိုက် မိပါသည်။

“ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြီးဆုံးသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်လို့လား နင့်ကြည့်ရတာ မအိမသာနဲ့... ဘာလဲ နင် ‘ကိုလူအေး’ ကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီလား”

‘ရှု’ ခေါင်းခါလိုက်မိပါသည်။

“ငါ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ညာမနေပါနဲ့ဟာ... နင့်မျက်လုံးတွေက သက်သေခံ

နေသလိုပဲ”

“အိပ်ရေးပျက်ထားလို့ပါ ‘သူ့စာ’ ရယ်”

“တစ်ညလုံး ဒေါ်လေးက ဆူနေတာ ဟုတ်လို့လား... ကိုယ့်ဖါသာကိုယ် အိပ်မရတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဆိုင်ပါဘူး”

‘ရှု’ ဇွတ်ငြင်းကာ စာသင်ခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ပေမယ့် ‘ကိုလူအေး’ ရဲ့ အပြုံးတွေကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

‘ကိုလူအေး’ ကော သူ့လိုပဲ ခံစားနေရမှာလား။

ဘာဆိုလို့ ‘ရှု’ ‘ကိုလူအေး’ အကြောင်းကို တွေးနေမိတာပါလိမ့်။

‘ကိုလူအေး’ သာ ‘ရှု’ ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ့အဒေါ်စကားကို ဘယ်ငြင်းမှာလဲ။ ခု သူ့ဘက်ကစပြီး ပျက်ကွက်ခဲ့တာဆိုတော့ သူ့မှာလည်း ငါမသိသေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ များလား။

ငါ ဘာဖြစ်လို့ သူ့အကြောင်းတွေ စဉ်းစားနေမိတာပါလိမ့်။ သူနဲ့ငါ ဘာမှဆိုင်တာမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။

စာသင်ချိန်တစ်လျှောက်လုံး ကျောင်းသားတစ်ယောက်က စာမရေးဘဲ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေတာကြောင့် ‘ရှု’ ထို ကျောင်းသားနားကို လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။

‘ရှု’ ရောက်လာမှ ကျောင်းသားက စာအုပ်ကိုအဖွက်...

“ဘာစာအုပ်လဲ...”

“ဝတ္ထုစာအုပ်ပါ”

“အခုအချိန်က ဘာအချိန်လဲ”

“စာသင်နေတဲ့ အချိန်ပါ”

“စာအုပ်ပေး”

‘ရှု’ စာအုပ်ကိုယူလာကာ စားပွဲပေါ်တင်ပြီး စာဆက်သင်နေလိုက်ပါသည်။

အတန်းပြီး၍ ထွက်လာတော့ ဝတ္ထုစာအုပ်က ‘ရှု’ နဲ့အတူပါလာခဲ့ပါသည်။ ဘာစာအုပ်မို့ ဒီကျောင်းသား အသဲအမဲဖတ်နေတာပါလိမ့်အတွေးဖြင့် ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုအကြည့် ‘ရှု’ တွေဝေသွားမိပါသည်။

စာရေးဆရာအမည်က ‘ဇမ္ဗူဒီပါ’ ဖြစ်ကာ ဝတ္ထုအမည်က ‘ခါချည်တစ်ကောင်အကြောင်း’ တဲ့...။

အချစ်တောင်ကြီးကို အားမာန်ဖြင့် ဖြိုခွင်းဖို့ကြံတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ခါးမသန်၍ အရှုံးပေးလိုက်ရပုံကို ရယ်စရာများဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသော အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါပဲ။

ဇာတ်ကောင်ပုံစံက ‘ကိုလူအေး’ ပုံစံဖြစ်ကာ မင်းသမီးကတော့ သူမလိုပုံစံမျိုးပါပဲ။

အင်းလျားစောင်းရှိ အကြော်ဆိုင်တွင် လာထိုင်ရင်း ‘ရှု’

‘ကိုလူ အေး’ ကို လိုက်ရှာမိပါသေးသည်။
 ‘သူ့ဇာ’ က ‘ရှု’ ကိုကြည့်ရင်း...
 “နင် ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ”
 “မဟုတ်ပါဘူး”
 ‘ရှု’ လိမ်လိုက်မိပါသည်။ ‘ရှု’ ရဲ့နောက်ဘက် တစ်ဆိုင်
 ကျော်က စားပွဲမှာ ‘လူအေး’ ထိုင်နေတာကို ‘ရှု’ မသိပါ။
 ‘ရှု’ ကို ခါတ်ပုံထဲမှာ တွေ့ဖူးပြီး ရန်ကုန်ကို စရောက်
 တည်းက ‘လူအေး’ လာအကဲခတ်နေတာ ကြာပါပြီ။
 ‘ရှု’ လုံးဝမသိခဲ့ပါ။
 ခုကတော့ မနက်ဖြန် ခရီးထွက်တော့မှာမို့ ‘ရှု’ ကို အလွမ်း
 ပြေလာကြည့်နေမိတာပါ။
 သူကြည့်တာကို ‘ရှု’ မသိရအောင် မျက်မှန်ကြီးကြီးဖြင့်
 တပ်ကာ ဦးထုပ်တစ်လုံးလည်း ဆောင်းလာပါသေးသည်။
 တကယ်တမ်း ဝေးကွာရပြီဆိုမှ ‘လူအေး’ နှလုံးသားက
 ‘ရှု’ အပေါ် ဘယ်လောက်အထိ တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်နေမိတာကို
 ကိုယ့်ဖါသာပဲ ကိုယ်သိပါသည်။ ‘ရှု’ တစ်ယောက် သိနိုင်မည်
 မထင်ပါ။
 ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ချင်းစာတဲ့သူ စိတ်ချမ်းသာမည်
 ဆိုလျှင် ‘လူအေး’ လည်း စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံရကျိုးနပ်သည်ဟု
 ခံစားမိပါသည်။

သည်နေ့ ညနေပဲ သူ ပြင်ဦးလွင်ကို သွားတော့မှာမို့
 ‘ရှု’ ကို အဝလာကြည့်နေခြင်းပါ။
 သူ ကြည့်နေတာကို ‘ရှု’ က အလိုလိုသိနေသလိုပုံစံမျိုးဖြင့်
 ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေပါ၍ သူ ဦးထုပ်ကိုချကာ ရေခွေးကြမ်းကို
 ငုံ့သောက်နေမိပါသည်။
 ခဏနေတော့ ‘ရှု’ နဲ့သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အင်း
 လျားထဲမှ ပြန်ထွက်သွားကြပါသည်။ ‘ရှု’ တို့ လုံးဝပျောက်
 ကွယ်သွားမှ သူ ကျောက်မြောင်းရှိ တိုက်ခန်းကိုပြန်လာကာ
 အထုပ်အပိုးယူပြီး ဘူတာရုံကို ဆင်းလာခဲ့မိပါသည်။
 ခါတိုင်းခရီးသွားလျှင် ‘အိစ္စတ်’ ကို ခေါ်သွားနေကြ
 ဖြစ်သော်လည်း သည်တစ်ခါ သူ ဘယ်လောက်ကြာမယ်မှန်း
 မသိ၍ ခေါ်မသွားတော့ပါ။
 ‘မျက်ရှု’ ကို မေ့နိုင်လောက်မှ သူ ပြန်မည်ဟု စိတ်ကူး
 ထားမိသည်။
 ဒေါ်လေးကလည်း သူ့ကို စကားမပြောချင်တာနှင့်
 အတော်ပါပဲလေ။
 ခြောက်နာရီရထားဆိုတော့ မန္တလေးကို ရှစ်နာရီ
 ကျော်လောက်မှရောက်မည်ထင်သည်။ ‘ပြင်ဦးလွင်’ ကို တန်း
 တက်ကာ ဟိုကျမှ နားဖို့စိတ်ကူးထားသည်။
 ပြင်ဦးလွင်တွင် ‘လူအေး’ သူငယ်ချင်းရဲ့ ခြံရှိသည်။

သူငယ်ချင်းက ရန်ကုန်တွင်နေကာ သူ့ခြံကို အလုပ် သမားနဲ့ လွှဲထားတာဖြစ်၍ ‘လူအေး’ အားနာစရာမလိုပါ။

နယ်ပယ်သစ်မှာ လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့ ‘လူအေး’ နေနိုင် လိမ့်မည် ဟုထင်မိပါသည်။ နေနိုင်ပါစေဟုလည်း ဆုတောင်း နေမိပါသည်။

တကယ့်တကယ်တော့ မနေနိုင်သူက ‘လူအေး’ မဟုတ်ပါ။ ‘ရှု’ ရယ်ပါ။

ခါတိုင်း မိုးလင်းသည်နှင့် ဒေါ်လေးဆီက ‘ကိုလူအေး’ အကြောင်းကြားနေရပေမယ့် ခုနောက်ပိုင်း ဘာတစ်လုံးမှ ထွက် မလာတော့ပါ။

သူ့စကားနားမထောင်တဲ့ ‘ရှု’ ကိုလည်း စိတ်နာ သွားပုံ ရပါသည်။ ‘ကိုလူအေး’ အိမ်ရှိရာ ကျောက်မြောင်းကို ဖုန်း ဆက်ကြည့်တော့လည်း ဖုန်းမကိုင်ပါ။

အားလုံးပဲ ‘ရှု’ ကို စိတ်နာသွားကြပြီနဲ့ တူပါရဲ့။
တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျောင်းသွားလိုက် ပြန်လာလိုက်နှင့်
‘ရှု’ ဘဝကို ‘ရှု’ ကိုယ်တိုင်ငြီးငွေ့သလို ဖြစ်လာရဆဲ ‘သူဇာ’ ရောက်
လာခဲ့ပါသည်။

“အင်တာနက်ကနေ တီးဝိုင်းလက်မှတ် ဖရီးရတယ်... ‘ရှု’
လိုက်ခဲ့ပါလား”

‘သူဇာ’ တို့က အင်တာနက်တပ်ထား၍ မကြာခဏ
ရှိုးပွဲတွေ အလကား ကြည့်ရလေ့ရှိပါသည်။ ‘စေတမန်’ နဲ့ ပတ်
သက်ခဲ့ဖူးတာမို့ ဒေါ်လေးက ဘယ်တော့မှ ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။

ခုနောက်ပိုင်း ဒေါ်လေးက ‘ရှု’ ကို လက်လျှော့လိုက်ပုံနှင့်
ခွင့်ပြုပါသည်။

“ကြည့်ချင်ရင် လိုက်ကြည့်ပါလား”

“မကြည့်ချင်ပါဘူး”

စိတ်ထဲမှာ မကြည်လင်တာကြောင့် ‘ရှု’ ခေါင်းအခါ...

“နင်ကလည်း ဒီလိုချည်းပဲ နေတာထက် အပြောင်းအလဲ
ဖြစ်တာပေါ့... လိုက်ခဲ့လိုက်ပါ”

‘သူဇာ’ ခေါ်လွန်းမက ခေါ်လွန်းနေတာကြောင့် ရှိုးပွဲရှိရာ
မြရိပ်ညိုကို ‘ရှု’ လိုက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

‘စေတမန်’ နဲ့ တုန်းက ဘယ်ရှိုးပွဲမဆို ‘ရှု’ လွတ်ခဲ့ဖူးသည်
မရှိပါ။ ခုတော့လည်း အရာရာက ‘ရှု’ အတွက် အသစ်အဆန်း

လိုပါ။

ဖရီးပွဲမို့ လူတွေများလွန်းတာကြောင့် လွတ်တဲ့နေရာမှာ
ရပ်ကာအကြည့် စင်ပေါ်မှာ ပြီးရှင်နေတဲ့ မျက်နှာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်
လိုက်ရပါသည်။

‘စေတမန်’ ပါလား။

‘စေတမန်’ က ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က ‘စေတမန်’ ပုံစံ
ပိန်ပိန်လှိုလှိုလေး မဟုတ်တော့ပါ။

ဒုတိယအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တီးဝိုင်းကို တာဝန်ယူ
နေသူ တစ်ဦးဖြစ်နေပါပြီ။

ပြီးတော့ ဒေါ်လေးမုန်းတဲ့ ဆံပင်အရှည်နဲ့လည်း မဟုတ်
တော့ပါ။ တိုတိုတိတိ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဆံပင်နဲ့မို့ ‘စေတမန်’
ဟန်က အရင်နဲ့ အများကြီးကို ခြားနားသွားခဲ့ပါပြီ။

တီးဝိုင်းအစတွင် ‘စေတမန်’ က ကြေငြာချက်တစ်ခုကို
ထုတ်ပြန်ပါသည်။

“မင်္ဂလာရှိသော နေ့ထူးနေ့မြတ်ပါပဲ... ဒီနေ့ဟာ လွန်ခဲ့
တဲ့ ငါးနှစ်လောက်တည်းက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့
ချစ်သူကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ရတဲ့နေ့မို့လို့ အတိုင်းမသိ
ဝမ်းသာရတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ...”

ဒါကြောင့် ဒီနေ့မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သူကို ဂုဏ်ပြုတဲ့
အနေနဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကိုယ်တိုင်တီးပြီး သီဆိုချင်ပါတယ်...

သီချင်းရဲ့နာမည်လေးက ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်သူ ပါတဲ့ ခင်ဗျာ”

လက်ခုတ်တီးသံတွေက ကွင်းလျှံမတတ်ပါ။

ကွဲသွားတဲ့ချစ်သူကို လွမ်းနေရတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်သီချင်းတစ်ပုဒ်ပါ။

‘စေတမန်’ က အောင်မြင်တဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသလို အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပါပြီ။

သီချင်းအပြီး ‘ရှု’ ရှိနေတဲ့နေရာဆီကို လျှောက်လာကာ လာနှုတ်ဆက်တာကြောင့် အားလုံးက ‘ရှု’ ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြလေသည်။

“ ‘ရှု’ လာကြည့်တယ်နော်”

“သူငယ်ချင်းနဲ့ လိုက်လာတာပါ”

“ကိုယ် ‘ရှု’ နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားတွေပြောချင်သေးတယ်... ‘ရှု’ အရင်အိမ်မှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒေါ်လေးကော”

“ရှိပါတယ် အရင်လိုပါပဲ”

“ကိုယ် မနက်ဖြန် လာခဲ့လို့ရမလား”

“ ‘ရှု’ ကျောင်းသွားရဦးမယ်”

“ညနေပိုင်းဆိုရင်ကော ‘ရှု’ အားလား”

“ကျူရှင်ပြစရာ ရှိတယ်”

“ ‘ရှု’ အရမ်းပြောင်းလွဲသွားတယ်နော်... ”

ငါးနှစ်ဆိုသော အချိန်သည် ‘ရှု’ ရဲ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် စေပါသည်။

“ဒါဆို ကိုယ် ညပိုင်းပဲ လာခဲ့လိုက်မယ်လေ”

ညဘက်ဆိုသည်က သူတို့လို အတီးသမားတွေအတွက် လုံးဝ မအားလပ်သောအချိန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ‘ရှု’ အတွက် ရသမျှ အချိန်ကလေးကို ဖွဲ့ပေးဖို့ ‘စေတမန်’ ဆုံးဖြတ်မိပါသည်။

“ ‘ရှု’ ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

အပြန်လမ်းတွင် ‘သူဇာ’ က အကြီးအကျယ် အံ့ဩနေပါသည်။

“နင့်ရဲ့ ‘စေတမန်’ မဟုတ်လား”

“အေးလေ”

“အရမ်းကို ပြောင်းလွဲနေပါလား”

အရင်တုန်းက ပိန်ပိန်လိန်လိန် ဆံပင်ရှည်ရှည်ဖြင့် ကောင်လေးက ခုတော့လည်း တသွေးတမွေးဖြင့် အရမ်းကို သားနားလို့ နေရပါသည်။

“နင့်နှလုံးသားတွေ ပြန်ပြီး နိုးကြားလာပြီလား”

‘ရှု’ အင်းမလှုပ်၊ အဲမလှုပ်ဖြင့် ငြိမ်နေမိပါသည်။

တကယ်ဆို 'စေတမန်' ဟာ 'ရှု' ရဲ့ နှလုံးသားကို ပထမ ဦးဆုံး ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစေခဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။

'စေတမန်' ကြောင့်ပဲ 'ရှု' နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အက်ကွဲ ကြေမွစေခဲ့ရတာပါ။

နှစ်တွေကြာလာတဲ့အထိ 'ရှု' နှလုံးသားက နောက်ထပ် မလှုပ်ရှားစေခဲ့တာကိုပဲ ကြည့်ပါလား။

ဒီလို လူတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်ဆုံရတာ 'ရှု' နည်းနည်းပါးပါး တော့ ရင်ခုန်သင့်တာပေါ့။

ခု 'ရှု' ကိုယ် 'ရှု' လည်း အံ့ဩမိပါသည်။ 'ရှု' ဘာဖြစ် လို့များ နည်းနည်းလေးမှ မတုန်လှုပ်မိတာပါလိမ့်။

'သူဇာ' က 'ရှု' ကို အကဲခတ်ကာ စလေသည်။

"ဧကန္တ နှင့်နှလုံးသားက 'ကိုလူအေး' တစ်ယောက်ဆီ ကိုပဲ ပါသွားပြီနဲ့ တူပါတယ်"

"ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"မဆိုင်ဘူး မဆိုင်ဘူးပြောပြီး တချို့က တိတ်တိတ်လေး လွမ်းနေတတ်ကြတယ်လေ"

"သူနဲ့ ငါနဲ့ ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားပြီပဲ"

"ပါးစပ်ကသာ ပြီးနေပေမယ့် ရင်ထဲက မပြီးသေးတဲ့ လူတွေရှိတယ်... ဝတ္ထုစာအုပ်ခိုးဖတ်ရတာနဲ့ ဗွီဒီယိုအခွေ ငှား ကြည့်ရတာနဲ့"

"ဟယ် 'သူဇာ' "

'ရှု' ရှက်ရှက်ဖြင့် 'သူဇာ' ပေါင်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်မိပါသည်။

'ရှု' လုပ်နေတာတွေကို 'သူဇာ' ဘယ်တုန်းကများ သိသွားတာပါလိမ့်။

"မဆိုင်ပေလို့ပဲ ဆိုင်များဆိုင်ရင် ဂလိုင်နဲ့ များခေါက်ပြီး တိုင်းသိပြည်သိ ကြေငြာလေမလား"

"ပြီးသွားပါပြီဟာ... သူ ဘယ်ရောက်နေမှန်းတောင် ငါ သိတာ မဟုတ်ဘူး"

"စုံစမ်းကြည့်ပေါ့ဟဲ့"

"ကိုယ့်ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့တဲ့လူကို ငါက ဘယ်လို လိုက်ပြီး စုံစမ်းရမှာလဲ"

"နာမည်ကြီး စာရေးဆရာပဲဟယ်... သူ့စာအုပ်တိုက်မှာ စုံစမ်းလိုက်ရင် သိနိုင်တာပေါ့"

"မစုံစမ်းချင်ပါဘူး"

'ရှု' မျက်နှာနီနီဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်မိပါသည်။

သူချစ်တယ်ဆို သူ 'ရှု' ဆီကို အရောက်လာခဲ့ပါတော့ လား။ 'ရှု' ကတော့ မိန်းကလေးတန်မယ့် သူ့ဆီကို မသွားနိုင် ပါဘူး။

တကယ်တမ်း 'ရှု' ဆီကို ရောင်အောင်လာခဲ့သူက 'ကိုလူ အေး' မဟုတ်ပါ။

‘စေတမန်’ ပဲ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် ဒေါ်လေး ”

အထုပ်တွေအပိုးတွေဖြင့် ရောက်လာသော ‘စေတမန်’ ကို ဒေါ်လေးက လုံးဝကို မမှတ်မိပါ။

“ကျွန်တော် ‘စေတမန်’ လေ ဒေါ်လေး... ‘ရှု’ နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ဒေါ်လေးခွဲခဲ့တာ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ဟေ...”

ဒေါ်လေး က ပြောင်းလွဲလာသော ‘စေတမန်’ ပုံစံကို

ကြည့်ကာ အကြီးအကျယ် အံ့ဩနေပါချေသည်။

သူ သဘောမတူတုန်းက 'စေတမန်' သည် သေးသေးကွေးကွေး ဆံပင်ရှည်ဖြင့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ခုတော့ တိုတိသော ဆံပင်၊ သပ်ရပ်သားနားသော ပုံစံဖြင့် အရမ်းကို ပြောင်းလဲခဲ့ပါ ချေပြီ။

“ကျွန်တော် ဒေါ်လေးပေးခဲ့တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်ပိုင်တီးဝိုင်း ထောင်တယ်... ကိုယ်ပိုင်အခွေတွေ ထုတ်ရင်း ဒီလိုဘဝကိုရောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒေါ်လေးနဲ့ 'ရှု' ကို ဘယ်လိုမှမေ့လို့ မရခဲ့ပါဘူး... တစ်နေ့ ကျေးဇူးဆပ်ဖြစ်အောင် ဆပ်မယ်ဆိုပြီး ရည်စူးထားတာ မနေ့က 'ရှု' ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရှိုးမှာပြန်တွေ့ရလို့ လိုက်လာခဲ့တာပါ”

အပြောအဆိုကအစ မွန်ရည်ကာ အပြောင်းအလဲကြီးပြောင်းလွဲသွားသော 'စေတမန်' ကိုကြည့်ကာ 'ဒေါ်ထားထား' အံ့ဩနေမိပါသည်။

သူပိုက်ဆံပေးခဲ့စဉ်က တူမလေးနဲ့ကွဲရင်ပြီးရော သဘောမျိုးဖြင့် ပေးခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် တစ်နေ့ဒီလို ကြီးပွားတိုးတက်လာလိမ့်မယ်ဟု လုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။

“ဒါတွေက ပြီးခဲ့တဲ့အခေါက် ကျွန်တော်တို့တီးဝိုင်း ဂျပန်ကို သွားခဲ့တုန်းက ဝယ်ခဲ့တဲ့ ကီမိုနိုတွေပါ... ဒေါ်လေးအတွက်ကော 'ရှု' အတွက်ပါ ယူလာခဲ့တာပါ”

“ 'စေတမန်' တို့ဝိုင်းက ဘာဝိုင်းလဲ”

'ရှု' မေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

“Red Zone ပါ”

နာမည်ကြီးပင်တိုင်အဆိုတော် တစ်ယောက်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော တီးဝိုင်းဆိုတာ 'ရှု' သိထားပါသည်။

'စေတမန်' နဲ့ ပြတ်သွားပြီးတည်းက ဒေါ်လေးက ရှိုးပွဲတွေ ပေးမကြည့်သလို 'ရှု' ကိုယ်တိုင်လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားခဲ့တာကြာပါပြီ။

“အေးကွယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခက်အခဲကြားက ခုလိုထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်ဖြစ်အောင် တကူးတကကြိုးစားတာ ဒေါ်လေး ဝမ်းသာပါတယ်... နောက်လာရင် လက်ဆောင်တွေ ယူလာစရာမလိုပါဘူးကွယ်”

နောက်လာရင်ဆိုတဲ့စကားက 'စေတမန်' အတွက် လမ်းဖွင့်ပြီး သားမို့ 'ရှု' ကို ဝမ်းသာကြည်နူးစွာအကြည့် 'ရှု' ပုံစံက ဝမ်းသာကြည်နူးဟန်မပြပါ။

'ရှု' သူ့အပေါ်ကို ပြောင်းလွဲသွားခဲ့ပြီလား။

“ခု လူလေးတို့က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဘိုးဘွားရိပ်သာရှေ့နားက စမ်းရေတွင်းလမ်းထဲမှာပါ... ဒေါ်လေးသိလား”

“အေး ဒေါ်လေး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လည်း အဲ့ဒီလမ်း

ထဲမှာပဲနေတယ်”

ကိုယ်ပိုင်ခြံတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေဖြင့် သီးသီးသန့်သန့် နေကြသော ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကောင်း တစ်ခုပါပဲလေ။

တူမလေးကို ကောင်းစားစေချင်၍ ‘မြင့်မြင့်’ တူလေးဖြင့် စပ်ပေးခဲ့သော်လည်း တူမလေးက ငြင်းလိုက်၍ ပျက်သွားခဲ့ပြီး ပါပြီ။ ယခု ကောင်လေးကတော့ဖြင့် တူမလေးကိုယ်တိုင် ရွေးထားတာမို့ ‘ထားထား’ မကန့်ကွက်ချင်တော့ပါ။

တူမလေး စိတ်တိုင်းကျသာ ဖြစ်စေချင်ပါတော့သည်။

ပြီးတော့ တူမလေးက ငယ်တော့ရွယ်တော့တဲ့ အသက် အရွယ်မှ မဟုတ်တာ။

ပရာဒိုးကားအသစ်ကြီးဖြင့် ‘စေတမန်’ ပြန်အသွား ‘ဒေါ်ထားထား’ ‘ရှု’ ကို အကဲခတ်လိုက်မိပါသည်။

‘ရှု’ ပုံစံက တည်ငြိမ်လှပါသည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား။

စိတ်ထဲမှာလည်း ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိတာမို့ ‘ရှု’ ကို မေးလိုက်မိတာပါသည်။

“သမီး ‘စေတမန်’ ကိုပဲ ပြန်လက်ခံလိုက်တော့မှာလား”

‘ရှု’ ခေါင်းမညိတ်နိုင်သေးပါ။ ယခင်တုန်းက ‘စေတမန်’ ကိုချစ်ခဲ့တာမှန်သော်လည်း ယခု ‘ရှု’ ရင်ထဲမှာ ‘စေတမန်’ မရှိ

တော့တာ သေချာနေရပါသည်။

“ ‘ရှု’ မသိသေးပါဘူး ဒေါ်လေး ရယ်”

‘ရှု’ သူ့အခန်းထဲကို လျှောက်ဝင်လာခဲ့ပေမယ့် မျက်ဝန်း တွင်းမှာ ‘ကိုလူအေး’ ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မြင်ယောင် လို့နေမိပါသည်။

တိုတောင်းလှသော အချိန်တွင်းမှာ ခဏတာသာ ဆုံ ဆည်းခဲ့ရ ပေမယ့်လည်း ‘ကိုလူအေး’ ရဲ့ အပြုံး၊ ‘ကိုလူအေး’ ရဲ့ စေတနာတွေကို ‘ရှု’ ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်သေးပါ။

တွေ့စက ယောက်ျားတန်မယ့် အဒေါ် ပေးစားတဲ့မိန်းမကို လက်ခံ၍ မုန်းသလိုရှိခဲ့ပေမယ့်လည်း နောက်ပိုင်း ‘ရှု’ ရဲ့ အစီအစဉ် တွေကို သိပေမယ့် ‘ရှု’ စိတ်ကြိုက်လိုက်လျောပေးခဲ့တာကလည်း မမေ့နိုင်စရာမို့ ‘ရှု’ ‘ကိုလူအေး’ ကိုပဲ တွေ့ချင်လာပါသည်။

ခက်တာက ‘ကိုလူအေး’ ရဲ့ ဖုန်းကိုလည်း ဆက်၍မရပါ။

‘ကိုလူအေး’ ရဲ့ ဒေါ်လေးဆီ ဆက်ရအောင်လည်း အိမ်က ဒေါ်လေး က ‘ရှု’ ကြောင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့ပြီး၊ တစ်ဖက်က လည်း ‘ရှု’ တို့ကို အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ပါ။

‘ရှု’ ‘ကိုလူအေး’ ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ ပြန်ဆက်သွယ် ရမှာပါလိမ့်။

‘ရှု’ သည်ဘက်မှာတွေးနေချိန် ပြင်ဦးလွင်ကို ရောက်နေတဲ့ ‘လူအေး’ မှာလည်း ‘ရှု’ ကို သတိရနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။

တွေ့ခဲ့ရတဲ့အချိန်လေးက တိုတောင်းလွန်းလှပေမယ့် ‘ရှု’ ရဲ့ မဟုတ်ကဟုတ်က အစီအစဉ်လေးတွေက ‘လူအေး’ ရဲ့ နှလုံးသားကို နွေးထွေးစေပါသည်။

သူငယ်ချင်းကို ချစ်သူလုပ်ပြီးခေါ်လာတဲ့ ‘ရှု’ ရဲ့ ပုံစံက လိမ်ညာထားရတာမို့ အနေခက်နေဟန် ပေါ်လွင်နေပြီး သူငယ်ချင်းရဲ့ ပေါက်ကရလုပ်မှုတွေကြောင့် စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ ပုံစံလေးကလည်း ချစ်စရာပါ။

နောက်တစ်ယောက် ယောက်ျားအစစ်ကို ခေါ်လာပြန်တော့လည်း သူမကို အခွင့်အရေးယူသူဖြစ်နေ၍ သည်းမခံနိုင်ပဲ ပေါက်ကွဲထွက်လာတဲ့ အမူအယာလေးတွေက ‘ရှု’ ရဲ့ မဟုတ်မခံတတ်တဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို ပေါ်လွင်စေပါသည်။

‘ရှု’ စိတ်ချမ်းသာစေချင်၍သာ သူမ အလိုကျ ‘လူအေး’ လိုက်လျောခဲ့မိပေမယ့် လောလောဆယ် စိတ်ဆင်းရဲနေသူက ‘လူအေး’ ရယ်ပါ။

သူမ ရဲ့အစီအစဉ်ကို ထော်လော်ကန့်လန့် လုပ်သူအဖြစ် ဒေါ်လေးရဲ့ အထင်လွဲခြင်းကို ခံရသလို သူ ချစ်ရသော သူနဲ့လည်း တကယ့်ကို ဝေးကွာခဲ့ရပါပြီ။

‘လူအေး’ လုပ်ရပ်မှားသလား၊ မှန်သလား မဝေခွဲတတ်

ပေမယ့် ခု လောလောဆယ် ‘ရှု’ စိတ်ချမ်းသာနေလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ပါသည်။

‘ရှု’ စိတ်ချမ်းသာလျှင် ‘လူအေး’ လည်း စိတ်ချမ်းသာပါသည်။

အတွေးဖြင့် ခြံထဲကို ဆင်းအလာ...

“ဆရာ နွားနို့ယူမှာလား”

ခြံစောင့် ‘ကိုမြမောင်’ က လာမေးတာ ဖြစ်ပါသည်။

“ယူမယ်လေ”

လောလောဆယ် ‘ကိုမြမောင်’ နှင့်အတူ စားသောက်နေတာမို့ အခက်အခဲ မရှိလှပါ။

အခက်အခဲ ရှိလျှင်လည်း ‘အိစ္စတ်’ ကို လှမ်းခေါ်လိုက်လျှင် အဆင်ပြေပါသည်။

“နှင့် နွားနို့က ရေထိုးထားတာလား”

“ဦးလေး ‘ကိုမြမောင်’ ကလည်း ရေထိုးရင် ဘယ်သူယူမှာလဲ စစ်လိုသာ အားလုံးက ယူနေကြတာပေါ့”

“ငါတို့ဆရာက စာရေးဆရာဆိုတော့ အားရှိဖို့လိုတယ်”

“ဟုတ်လား ဘယ်သူလဲဟင်... မြင်ဖူးချင်လိုက်တာ”

စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သော အသံလေးအဆုံး တစ်ဘက်မှ အာမေဠိတ်သံလေး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ ‘လူအေး’ မဟုတ်လားဟင် ”

“ ‘မိုးပြာ’ လား ”

ကြည့်ပါဦး။ ရှာလျှင်တွေ့မှာမဟုတ်။ မရှာတော့မှ ကြံကြံ ဖန်ဖန် လာတွေ့နေရတာမို့ နှစ်ယောက်လုံး အံ့အားသင့်နေကြဆဲ ‘မိုးပြာ’ ဆီမှ မေးသံထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ စာရေးဆရာဆိုတာ နင်လား ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ‘ဇမ္ဗူဒီပါ’ ပါ... ‘မိုးပြာ’ သိလို့လား ”

“ သိတာပေါ့... ‘မိုးပြာ’ အမြဲဖတ်နေတာ... ဝမ်းသာ လိုက်တာ ‘လူအေး’ ရယ် ”

နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာပေမယ့် ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ အပြုံးက မပြောင်းလွဲသေးပါ။ မျက်နှာပေါ်က ရိုးသားမှုကလည်း ခုချိန်ထိ မပျောက်ပျက်သေးပါ။

“ နင်ကကော ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ဒီလိုပဲလား ”

“ ဒီလိုပဲလေ... ငါ အဒေါ်ဆီရောက်နေတာ... ဆယ့်ငါးနှစ် လောက်ရှိနေပြီ ”

“ နင်တို့အမေကော ”

“ အမေက အစ်မ ‘တိုးဝါ’ နဲ့ မြစ်ကြီးနားမှာ လိုက်နေ တယ် ”

‘တိုးဝါ’ က မြစ်ကြီးနားက ကျောက်သူဌေးတစ်ဦးနဲ့ ရကာ အခြေကျပြီဖြစ်သလို ‘စိုးမာ’ ကလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ

ဖြစ်နေ ပါပြီ။

“ နင်ကကော ဒီလိုပဲ နေတော့မှာလား ”

‘လူအေး’ အမေးကို ‘မိုးပြာ’ က ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပါ သည်။

“ ငါ့ကိုသာမေးနေတယ် နင်ကကော ”

“ ငါလည်း ဒီလိုပါပဲ ”

‘လူအေး’ ဖြေရင်း နှမ်းလျှော့ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

‘ရှု’ ကသာ သူ့ကိုလက်ခံခဲ့မယ်ဆို သူလည်း ဒီ ပြင်ဦးလွင် ကို ရောက်လာစရာ မရှိပါ။ ‘မိုးပြာ’ နဲ့လည်း ပြန်ဆုံဖို့ မဖြစ်နိုင် ပါ။

ခုတော့ ‘မိုးပြာ’ နဲ့ ပြန်ဆုံဖို့အတွက် ‘ရှု’ သူ့ကိုငြင်းလိုက် တာများလား။

“ ဟိုးဘက်က ခြံက ငါတို့အဒေါ်ခြံလေ... ငါတို့အဖေရဲ့ ညီမပေါ့... ပန်းတွေလည်း စိုက်တယ် နွားတွေလည်း မွေးထား တယ်... နင် အားရင်လာလည်လို့ရတယ် ”

“ ငါ လာလည်ရမှာပေါ့... ဒီမှာ ငါက ဧည့်သည်ပဲဥစ္စာ ”

“ ဒါဆို ငါညနေ နင့်ကိုလာခေါ်မယ်လေ... လိုအပ်တာ ရှိလည်း ငါ့ကိုပြောပေါ့ ”

“ အေးပါ ငါ စောင့်နေလိုက်မယ် ”

‘မိုးပြာ’ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။

ဘဝဆိုသည်မှာ ဆန်းကြယ်လွန်းလှပါသည်။
ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံဆည်းရတော့ဘူးဟု ယုံကြည်ထား
သူက ‘လူအေး’ အပါးကိုရောက်လာကာ တစ်သက်တာ ဆုံဆည်း
ရတော့ မည်ဟု ခံယူထားသူက ‘လူအေး’ နဲ့ ဝေးရာမှာ ရှိနေလေ
သည်။

လူ့စိတ်ဆိုသည်ကလည်း ဆန်းကြယ်သားပင်။
ဝေးရတဲ့အခါ ကိုယ်မပိုင်ဆိုင်ရတော့တဲ့ အခါကျမှ

ပိုတန်ဖိုးထားချင်ကြသည်။

ခုတစ်ခါ ‘လူအေး’ တစ်ယောက် လွမ်းစရာမြင်တိုင်း ‘မျက်ရှု’ ကိုသာ လွမ်းနေမိပါသည်။

စိမ်းလန်းနေသော သစ်ပင်တွေကိုမြင်လည်း ‘မျက်ရှု’ ကို သတိရမိသည်။

လှပသော ပန်းတွေကိုမြင်လည်း ‘မျက်ရှု’ မျက်နှာကိုသာ ပြေး မြင်သည်။

စာရေးစားပွဲထိုင်လျှင်ပင် ‘မျက်ရှု’ ကို သတိရနေတာ ဆိုတော့ ‘လူအေး’ သူ့စိတ်ကိုပင် သူ စိတ်တိုမိပါသည်။

တကယ်ဆို ‘လူအေး’ အပါးတွင် ‘မျက်ရှု’ ထက် သူ့ကို ပိုဂရုစိုက်သော ‘မိုးပြာ’ ရှိနေပါသည်။

မနက်ဆို ‘လူအေး’ အတွက် ‘မိုးပြာ’ ကိုယ်တိုင် ထမင်းချိုင့် လာပို့ပေးကာ ညနေဆိုလည်း ပူပူနွေးနွေး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဖြစ်အောင် ထမင်းဝိုင်းကို ပုံမှန်လာပြင်ပေးတတ်ပါသည်။

‘မိုးပြာ’ အဒေါ်ကလည်း ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ‘လူအေး’ ကို လိုလေသေးမရှိအောင် ဧည့်ခံရှာပါသည်။

‘မိုးပြာ’ အမေ ‘ဒေါ်နှင်းမေ’ က လည်သလောက် ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ အဒေါ်လင်မယားကတော့ ရိုးသားအေးဆေးသော ခြံစိုက် လင်မယားနှစ်ဦးပါ။

နို့စားနွား ငါးကောင်ကိုလည်း မွေးထားကာ သားနှစ်

ယောက်လုံးကလည်း အိမ်ထောင်ခွဲသွားကြပြီမို့ တူမဖြစ်သူ ‘မိုးပြာ’ ကိုသာ အားထားနေကြရပါသည်။

‘မိုးပြာ’ အလုပ်က မနက်ဆို ခြံထဲမှ ပန်းတွေကို ဖောက် သည်ပေးကာ တစ်ခါတလေ ခြံနီးပါးခြင်းများကို နွားနို့ လိုက်ပို့ ပေးတဲ့ အလုပ်ပဲရှိပါသည်။

သူ့အမေနဲ့နေစဉ်က အမေနှိပ်စက်၍ ပိန်လိုနေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာက ခုတော့လည်း ဝဖြိုးကာ အရင်ကထက် အများကြီး ကိုကြည့်လို့ ကောင်းလာခဲ့ပါသည်။

“နင် ဒီလိုပဲ နေတော့မှာလား”

ညနေပိုင်း ထမင်းမစားခင် ‘မိုးပြာ’ နဲ့ ‘လူအေး’ ပုံမှန်လမ်း လျှောက်ဖြစ်သည်။

“ဒီလို မနေလို့ ငါက ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

‘မိုးပြာ’ မျက်နှာတွင် ပန်းသွေးရောင် လွမ်းနေပါသည်။

“နင်လည်း အသက်မငယ်တော့ဘူးလေ”

‘လူအေး’ နဲ့ရွယ်တူဆိုတော့ ‘မိုးပြာ’ လည်း သုံးဆယ် ကျော်နေပါပြီ။

“ဒီလိုနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဟာ...”

‘မိုးပြာ’ အဝေးကိုငေးကာ ဖြေလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူရဲ့ အချစ်ကို မရမှတော့ ‘မိုးပြာ’ ဘယ်သူ့ ကိုမှ မချစ်လိုတော့ပါ။ ‘မိုးပြာ’ ငယ်စဉ်တည်းက တိတ်တခိုး

မျှော်လင့်ပြီး ချစ်ခဲ့တာ ‘လူအေး’ တစ်ယောက်တည်းကိုပါ။

ဒီလိုချစ်တာကလည်း ‘လူအေး’ ချမ်းသာ၍ ပညာတတ်၍ မဟုတ်ပါ။

ရိုးသားအေးဆေးကာ တည်ကြည်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ‘မိုးပြာ’ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိတာပါ။

‘လူအေး’ အဒေါ် ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ အနေဖြင့် ‘မိုးပြာ’ ကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်မှန်းလည်း ‘မိုးပြာ’ သိပြီးသားပါ။

‘မိုးပြာ’ လို ပညာလည်း မရှိ၊ ငွေကြေးလည်း မချမ်းသာ၊ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်လည်း ကင်းမဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တူမအဖြစ် ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်တာကို ‘မိုးပြာ’ သိထားပါသည်။

ဒီကြားထဲ အမေ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ဘဝပိုမို အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်သွားခဲ့ရတာ စစ်ကိုင်းတွင် မနေသာတော့၍ သည် ပြင်ဦးလွင်တွင် လာရောက်ပုန်းအောင်းနေရတဲ့ ဘဝကိုပဲကြည့်ပါ။

ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါးကြာအောင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တည်ငြိမ်အောင် တည်ဆောင်ပြီးကာမှ ‘လူအေး’ ရောက်လာ၍ ‘မိုးပြာ’ ရင်က ပြန်လည်ကာ လှုပ်ရှားနိုးကြွလာပြန်ပါသည်။

‘မိုးပြာ’ ‘လူအေး’ ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သိချင်တာ မေးလိုက်မိပါသည်။

“ငါ့ကိုသာ မေးနေတယ်... နင်ကကော ဒီလိုပဲလား”

“ဒီလိုပဲ မြင်ရတာ ဒီလိုပဲပေါ့”

‘လူအေး’ နှုတ်ခမ်းကိုစေ့ကာ ပြုံးရင်း ဖြေလိုက်မိပါသည်။

“ငါ့ဘဝက သာမန်ဘဝမို့ ပြောင်းလွဲဖို့ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး... နင့်ဘဝက ငါနဲ့မတူဘူးလေ... နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်နေပြီ တစ်အိုးတစ်အိမ်လည်း ထူထောင်နိုင်နေပြီ ... နင့် အဒေါ်က နင့်ကို မပေးစားဘူးလား”

“ပေးစားပါတယ်”

‘လူအေး’ ခေါင်းကိုညိတ်ကာ အဝေးမှ မြူခိုးတွေကိုသာ ငေးနေမိပါသည်။

အေးသောဒေသမို့ ညနေပိုင်းဆို အအေးကပိုကာ မြူတွေဆိုင်းလာတတ်ပါသည်။

“ဘယ်သူနဲ့လဲဟင်”

‘မိုးပြာ’ မျက်လုံးလေးတွေက သိချင်စိတ်ဖြင့် အရောင်တောက်ပလာပါသည်။

“ ‘မျက်ရှူ’ က ရန်ကုန်က ဒေါ်လေး သူငယ်ချင်းရဲ့ တူမလေးပါပဲ”

“ပညာတတ်မှာပဲနော်”

‘မိုးပြာ’ ဆွယ်တာ မိုးပြာရောင်လေး၏ အိတ်နှစ်ဘက်

ထဲကို လက်ထိုးထည့်ကာ မေးလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။
 အအေးခါတ်ကြောင့်လား စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်လား
 မသိပါ။ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့အသံတွေ အဖျားဆွတ်ကာ တုန်ရီနေသလို
 ပါပဲ။
 “အင်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က နည်းပြဆရာမလေးပါ”
 “ချောလားဟင်”
 ‘လူအေး’ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ‘မိုးပြာ’ ကလည်း သူ့အမေး
 ကို သူ့ဖါသာပဲ ဖြေနေမိပါသည်။
 “အေးလေ မေးလို့သာမေးရတယ်... နင့် အဒေါ်ကလည်း
 မချောဘဲနဲ့ ပညာမတတ်ဘဲနဲ့ နင်နဲ့ဘယ်ပေးစားပါ့မလဲနော်”
 ‘မိုးပြာ’ အသံလေးတိမ်ဝင်သွားတာကို ကိုယ့်ဖါသာ
 ကိုယ်ပဲ ရိပ်စားမိပါသည်။
 “ခု သူကော ပါမလာခဲ့ဖူးလား”
 ‘လူအေး’ ခေါင်းခါလိုက်မိပါသည်။ မျက်နှာပေါ်က
 အပြုံးတွေလည်း လွင့်စင်သွားခဲ့ပါပြီ။
 “သူ ငါ့ကိုလက်မခံဘူး”
 “ဟင် နင့်ကို...”
 ‘မိုးပြာ’ သူ့အသံကျယ်လောင်သွားမှန်း သတိပြုလိုက်
 မိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ချုပ်ထိန်းလို့မရလိုက်ပါ။

“နင့်လို ပညာလည်းတတ် ပိုက်ဆံလည်းရှိ ရုပ်လည်း
 မဆိုးတဲ့ လူကို သူက ငြင်းတယ်ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “လက်မခံနိုင်လို့ နေမှာပေါ့”
 “ ‘လူအေးရယ်...’ ”
 ‘မိုးပြာ’ စိတ်မကောင်းသလို သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။
 ‘မိုးပြာ’ နဲ့များ လဲလို့ရရင် လဲလိုက်ချင်ပါရဲ့။ ‘မိုးပြာ’
 ကတော့ ကိုယ့်အခြေနဲ့ကိုယ် ‘လူအေး’ ကို မမျှော်မှန်းဝံ့သူပါ။
 “အဲ့ဒါနဲ့ပဲ နင် ဒီကို ရောက်လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့”
 ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းမို့ ‘လူအေး’ ငြိမ်သက်
 နေမိပါသည်။
 ဒါကြောင့် ‘လူအေး’ ကို စတွေ့ကတည်းက ‘လူအေး’
 ပုံစံပြောင်းလွဲနေသည်ဟု ‘မိုးပြာ’ ထင်ကာ ခုတော့လည်း သူမ
 ထင်ထားတာ မှန်ကန်နေရလေပြီ။
 “နင့် အဒေါ်ကကော ဘာပြောလဲ”
 “သူ ငါ့ကိုလက်မခံနိုင်မှန်းသိတော့ ငါကပဲ အရင်ဦး
 အောင်ငြင်းခဲ့မိတယ် ... အဲ့ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်လေးက
 ငါ့ကိုလုံးဝအမြင်မကြည်ဘူး... အဲ့ဒါနဲ့ ငါလည်း ငါ့သူငယ်ချင်း
 ခြံရှိတဲ့ ဒီပြင်ဦးလွင်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တာ”
 “သူက နင့်ကို လက်မခံနိုင်ပေမယ့် နင်ကတော့ သူ့ကို
 လက်ခံနိုင်တယ် မဟုတ်လား... အဲ့ဒါဆိုလည်း နင် ရအောင်

ယူပါလား”

“ငါ့ကိုမချစ်ဘဲနဲ့ လူကြီးတွေသဘောကြောင့် လက်ခံရမှာကို ငါမလိုလားပါဘူး... ငါ သူ့ကိုချစ်သလို သူလည်း ငါ့ကိုချစ်လာစေချင်တယ်”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း နင် ကြိုးစားလို့ရတာပဲ ‘လူအေး’ ရယ်... ဘာလို့ ထွက်လာခဲ့ရတာလဲ”

“အနီးမှာနေတာထက် အဝေးမှာနေရတာ ပိုနေနိုင်မယ်ထင်လို့ ပါ”

တကယ်တမ်းတွေးကြည့်တော့ နီးနီးမှာပဲနေနေ ဝေးဝေးမှာပဲ နေနေ သတိရတာက သတိရတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ငါ့ကိုပြောပါဟာ... ငါ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးပါ့မယ်”

“မိုးပြာ’ က သူ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ပါသည်။

“မိုးပြာ’ ရှိနေတဲ့အတွက် ‘လူအေး’ အဖို့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေသလို ရှိနေခဲ့ပါသည်။

သူ အဆင်ပြေနေသလို ‘ရှု’ ကော အဆင်ပြေပါလေစ။

‘လူအေး’ ရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ‘ရှု’ နဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေက အမြဲတမ်းလိုလို ရှိနေခဲ့ပါလေပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ ‘ရှု’... သဘောကျရဲ့လား”

ဒေါ်လေးက မီးစိမ်းပြလိုက်ပြီဆိုတော့ ‘စေတမန်’ ‘ရှု’ တို့အိမ်ကို တံခါးမရှိ၊ ခါးမရှိ ဝင်ထွက်နေနိုင်ပါပြီ။

ယခင်ကထက်စာလျှင် အခြေအနေက အများကြီးတိုးတက် ပြောင်းလွဲကာ အလုပ်အကိုင်ကလည်း ကောင်းမွန်နေတာကြောင့် ဒေါ်လေးက လက်ခံချင်ပေမယ့် ‘ရှု’ ရင်ထဲမှာတော့ ‘စေတမန်’ ကို ပြန်လက်ခံဖို့ ဝန်လေးနေမိပါသည်။

ဒီနေ့လည်း ‘ရှု’ မောင်းနေကြ ဆန်နီစူပါစလွန်းက

မော်ဒယ်နိမ့်နေတာကြောင့် မော်ဒယ်အမြင့်ဖြင့်လဲချင်သည်ဟု ဒေါ်လေးက ပြောလိုက်တာကြောင့် ‘စေတမန်’ က မတ်ခဲတူး တစ်စီးယူကာ ပြနေခြင်းပါ။

ခိုပြာရောင်မတ်ခဲတူးက လှပေမယ့် လိုက်ရမယ့်ဈေးက များလွန်းတာကြောင့် ‘ရှု’ အင်နေရဆဲ...

“‘ရှု’ သဘောကျရင် ယူလိုက်လေ... ငွေရေးကြေးရေးက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး... ဒီကားပိုင်ရှင်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲဥစ္စာ”

“ဟင့်အင်း ‘ရှု’ မယူချင်ပါဘူး... ဟိုကားလည်း ကောင်း နေသေးတာပဲ”

‘ရှု’ သံပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်မိတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်လေးက ‘ရှု’ မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း...

“သမီးကြိုက်ရင် ယူလိုက်လေ... ဒေါ်လေး ပေးနိုင် ပါတယ်”

“နေပါစေ ဒေါ်လေး... နောက်မှပဲ”

‘ရှု’ ရဲ့မျက်နှာထားကြောင့် ‘စေတမန်’ မျက်နှာပျက် သွားခဲ့ပါသည်။

‘ရှု’ သူ့အပေါ်ကို သွေးအေးသွားတာ သူသိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ပြတ်ပြီးနောက်ပိုင်း ‘ရှု’ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွဲတာကို သူသိနေပါသည်။

‘ရှု’ သူ့ကိုစိတ်ကောက်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အချိန် တွေ အကြာကြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတဲ့ ‘စေတမန်’ ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား။

‘ရှု’ စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုလည်း စိတ်ဆိုးသင့်ပါသည်။

‘စေတမန်’ နဲ့ ‘ရှု’ နဲ့ ခွဲခွဲကြတာ ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာ မြင့်ခဲ့ပါပြီ။

ဒီကြားထဲမှာ သူ့ဘဝကိုသူ အများကြီး တိုးတက်မှု ရအောင် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားခဲ့ရလေသည်။

အစပထမ ‘ရှု’ ရဲ့ဒေါ်လေးကို စိတ်ဆိုးမိပေမယ့် နောက် ပိုင်း ‘ရှု’ ဒေါ်လေးကြောင့် သူ ဒီလို တိုးတက်ပြောင်းလွဲလာ ခဲ့တာမို့ ကျေးဇူးပင် တင်နေမိပါသေးသည်။

ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ပြုမယ့်နေ့ကိုလည်း မျှော်လင့်မိပါသည်။

ခု ‘စေတမန်’ မျှော်လင့်ထားသလို ‘ရှု’ ရဲ့ ဒေါ်လေး ကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရပါတော့မည်။

“ကျွန်တော် ‘ရှု’ ကို ကျောင်းလိုက်ပို့လို့ ရမလား ဒေါ်လေး”

“ရပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်လေး ကိုယ်တိုင်က ခွင့်ပြုပေးခဲ့ပြီဆိုတော့ ‘စေတမန်’ သူ့ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ‘ရှု’ ကို တက်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ ‘ရှု’ တက်လေ ”
 “ ရပါတယ်... ‘ရှု’ ကားနဲ့ပဲ ‘ရှု’ သွားပါ့မယ် ”
 “ မရဘူး... ကိုယ် ‘ရှု’ ကို ပြောစရာရှိလို့ ”
 ဒေါ်လေး ကြည့်နေတာကြောင့် ‘ရှု’ ဘာမှ ပြန်မပြော
 ဖြစ်ဘဲ ‘စေတမန်’ ကားပေါ် ပါလာခဲ့ရပေမယ့် ‘စေတမန်’ ကို
 နည်းနည်းကလေးမှ မကျေနပ်ပါ။
 ယခင်ကထက်စာလျှင် ‘စေတမန်’ ပုံစံက အရမ်းကို
 ရဲရင့်လာသည် မဟုတ်ပါလား။
 ဟိုးယခင်တုန်းကဆို ‘ရှု’ ကို ဒီလို ရဲရဲတင်းတင်းဆက်ဆံ
 ဖို့ဝေးလို့ ‘ရှု’ သဘောကျ ခြံရှေ့ကိုပင် ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ရသူ
 မဟုတ်ပါ။
 “ ကဲ ပြော ဘာပြောမှာလဲ ”
 ကားထွက်အလာ ‘ရှု’ မေးလိုက်တာဖြစ်ပါသည်။
 “ ‘ရှု’ ဘာဖြစ်နေလဲ ”
 “ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”
 ‘ရှု’ သူ့ဘက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ အဖြေ...
 “ ‘ရှု’ ကိုယ့်ကို စိမ်းကားသွားပြီလား... ”
 “ မပြောတတ်ဘူး ”
 ‘ရှု’ တကယ့်ကို မပြောတတ်ပါ။ အချိန်က ကုစားခဲ့ပြီ
 ဆိုတော့ ‘ရှု’ ‘စေတမန်’ အပေါ် သွေးအေးသွားပြီဟု ထင်မိပါ

သည်။
 “ ဒါဖြင့် ‘ရှု’ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလဲ ”
 ဒါကိုလည်း ‘ရှု’ မပြောတတ်ပါ။ ‘ကိုလူအေး’ ကို မကြာ
 ခဏ သတိရမိတတ်ပေမယ့် ‘ကိုလူအေး’ က ‘ရှု’ အပါးက ထွက်
 သွားတာ တစ်လကျော်ကြာခဲ့ပါပြီ။
 ဒီတစ်လအတွင်း ‘ရှု’ ‘ကိုလူအေး’ ကို သတိရယုံကလွဲ၍
 ‘ကို လူအေး’ ဘက်က ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်မျိုးမှ လုပ်မလာ
 ခဲ့ပါ။
 မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာ ဆိုတာလို ‘ရှု’ ‘ကိုလူ
 အေး’ ကို မျှော်ယုံကလွဲလို့ ဘာမှမလုပ်တတ်ခဲ့ပါ။
 ‘ကိုလူအေး’ သာ ‘ရှု’ ကို တကယ်စိတ်ဝင်စားမယ်ဆို
 ဆိုက်ဆိုက်ရောက်အောင် လာခဲ့ပါတော့လား။
 သက်ပြင်းမောကို ခိုးအချ ‘စေတမန်’ အသံကို နားထဲကို
 တိုးဝင် လာခဲ့ပြန်သည်။
 “ ကိုယ် ‘ရှု’ ကို လက်ထပ်ချင်တယ် ”
 “ အံ့မယ်လေး ”
 ‘ရှု’ လန့်ဖြန့်ကာ ‘စေတမန်’ ကို လှည့်ကြည့် လိုက်မိ
 ပါသည်။
 “ ‘ရှု’ သာ သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကိုယ် မေမေတို့ကို
 ခေါ်လာပြီး လာကြောင်းလမ်းပါရစေ ”

“မလုပ်ပါနဲ့”

‘ရှု’ ခေါင်းခါလိုက်မိပါသည်။ ‘စေတမန်’ ကို ချစ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် လက်တွဲဖော်အထိ ‘ရှု’ ရည်စူးခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။

“ကိုယ့်ဘက်က ဘာတွေများ ချို့ယွင်းနေလို့လဲ ‘ရှု’ ရယ်”

‘ရှု’ နဲ့ဝေးကွာပြီးနောက်ပိုင်း စာပေးစာယူဖြင့် ဘွဲ့ရအောင် ဖြေခဲ့သလို ‘ရှု’ ဘက်က လက်ခံနိုင်အောင် ‘စေတမန်’ အများကြီး ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

‘စေတမန်’ ရုပ်ရည်၊ ‘စေတမန်’ အခြေအနေဖြင့် ‘ရှု’ ထက် အများကြီးသာသော မိန်းကလေးတွေကိုလည်း လက်လှမ်းလို့ ရနေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ‘စေတမန်’ ‘ရှု’ ကို သစ္စာမပျက်ချင်ပါ။ ပြီးတော့ ‘ရှု’ ဒေါ်လေးရဲ့ ကျေးဇူးကိုလည်း ဆပ်ချင်သည်။

သူ လုံးဝသဘောမတူတဲ့ လူတစ်ယောက်က သူတူမကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြင့် လက်ထပ်နိုင်တာကို ပြသချင်ပါသည်။

“‘ရှု’ စဉ်းစားပါဦး... ကိုယ်တို့အရွယ်က လက်ထပ်ရမယ့် အရွယ်ဖြစ်နေပြီ... ရှင်းရှင်းပြောရရင် လွန်တောင်နေပြီ”

‘ရှု’ လည်း သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ‘ရှု’ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်း မညိတ်နိုင်တာပါလိမ့်။

ကျောင်းရှေ့တွင် ကားကိုရပ်အပေး ‘သူဇာ’ ‘ရှု’ အနားကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုယ် အပြန်လာကြိုပေးမယ်”

“ရပါတယ်... ‘ရှု’ ‘သူဇာ’ ကားနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ်... လာ မကြိုပါနဲ့တော့”

‘စေတမန်’ ကား အဝေးကိုရောက်သည်နှင့် ‘သူဇာ’ က ‘ရှု’ ကို မေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ စာရေးဆရာကိုခေါက်ပြီး တီးဝိုင်းဆရာကို လက်ခံလိုက်ပြီလား”

“ ‘သူဇာ’ ကလည်း...”

‘ရှု’ ခေါင်းကိုအခါ...

“ ‘သူဇာ’ ကလည်း လုပ်မနေနဲ့... မင်း ‘ကိုလူအေး’ ကို တကယ်မေ့လိုက်ပြီလား”

“မမေ့ရအောင် သူက ကိုယ့်ကိုဆက်သွယ်တာမှ မဟုတ် တာ”

“မင်းသာ သူ့ကို တကယ်စိတ်ဝင်စားရိုးမှန်ရင် ဆက် သွယ်လို့ ရတာပဲ”

“ကိုယ်ကစပြီး မဆက်သွယ်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို မင်းကပဲစပြီး ဘာလို့ငြင်းခဲ့သေးသလဲ”

‘ရှု’ ဘာမှမပြောတတ်တော့သလို ငြိမ်နေဆဲ...

“ ‘စေတမန်’ ပုံစံက မင်းကို အလွတ်ပေးတော့မယ့် ပုံမရှိဘူး မင်းဘက်ကကော အရင်တုန်းကလိုပဲလား”

‘ရှု’ ခေါင်းခါလိုက်မိပါသည်။ အရင်တုန်းကလို ‘ရှု’ သွေးနွေးမနေတော့တာ သေချာပါသည်။

“ဒါဆို နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ငါ စိတ်ညစ်နေတာ”

‘ရှု’ ဘက်က စိတ်ညစ်နေခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်လေး ဘက်က တော့ အရမ်းကိုတက်ကြွနေခဲ့ပါသည်။

“ ‘စေတမန်’ က ဒေါ်လေးကို လာပြောတယ်... ‘ရှု’ ကိုလက်ထပ်ပါရစေတဲ့... ဒေါ်လေးကြိုက်တဲ့ ဟိုတယ်ကိုရွေး ပါတဲ့... ဒေါ်လေး တော့ ဒူးဆစ်အင်းယားလိတ်ကို ရွေးလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့... သွားရတာဝေးပေမယ့် သီးသီးသန့်သန့် ရှိတယ်လေ... သမီး သဘောကကော”

“ ‘ရှု’ လက်မထပ်ချင်သေးပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်”

“ဒေါ်လေးကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းလား... အဲဒီအချိန်တုန်းက သမီးကို တားခဲ့ရတာက ငယ်လွန်းနေသေးတယ်လေ... ‘စေတမန်’ ဘက်က ကြည့်ရင်လဲ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးစီးပြီး ရှာကျွေး နိုင်လောက်တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့လည်း မပြည့်စုံသေးဘူး... ခုတော့ သမီးကလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ... ‘စေတမန်’ ဘက်ကို ကြည့် ရင်လည်း သမီးကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ထားနိုင်တဲ့ အခြေအနေ

ဖြစ်နေပြီ...ဒေါ်လေးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့ သမီးရယ် ... ဒေါ်လေးတားခဲ့ရတယ်ဆိုတာကလည်း သမီးအတွက်ပါ”

ဒေါ်လေးပုံစံက သူ့လုပ်ရပ်အတွက် အကြီးအကျယ် နောင်တရနေဟန်ပါ။

‘ရှု’ မှာသာ ဒေါ်လေးထင်ထားသလို မဟုတ်တာမို့...

“ ‘ရှု’ ဒေါ်လေး စေတနာကိုသိပါတယ်... ခုဟာက”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

ဒေါ်လေး က ‘ရှု’ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေပါသည်။

“ဘာလဲ ‘စေတမန်’ ကို မယုံကြည်လို့လား”

“သူနဲ့ ‘ရှု’ နဲ့ဝေးခဲ့ကြတာ ဆယ်နှစ်ကျော်တယ် ဒေါ်လေး... ဒီကြားထဲ သူ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ဒေါ်လေး သိနိုင်မလား...”

‘ဒေါ်ထားထား’ မပြောတတ်ပါ။

“မိန်းမမရခဲ့ဖူးလို့ကော ဒေါ်လေး ယုံကြည်သလား”

‘ဒေါ်ထားထား’ ပိုလို့သာ တွေဝေသွားရပါသည်။

“ ‘ရှု’ ကို စဉ်းစားချိန်ပေးပါ ဒေါ်လေးရယ်”

‘ရှု’ ပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာမို့ ‘ဒေါ်ထားထား’ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ဘဝင်ကျလှသည် မဟုတ်ပါ။

တကယ်ဆို ‘စေတမန်’ ဆိုတာ ‘ရှု’ နဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ

‘ဒေါ်ထားထား’ သိခဲ့ရသူပါ။

ယခု ‘ဒေါ်ထားထား’ ကိုယ်တိုင်က သဘောတူကြည်ဖြူ နေပါလျက် ‘ရှု’ ဘက်က ဘာလို့ သွေးအေးနေရတာပါလိမ့်။

ဘာလဲ ‘ရှု’ ‘စေတမန်’ ကို လက်မခံနိုင်တော့တဲ့ သဘော လား။

‘စေတမန်’ ကို လက်မခံချင်ဘူးဆိုလျှင် ‘ရှု’ က ဘယ်သူ့ ကို လက်ခံချင်တာလဲ။

‘မောင်လူအေး’ လား...။

‘ဒေါ်ထားထား’ ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါလိုက်မိပါ သည်။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ‘ရှု’ ဘက်က ငြင်းလိုက်၍ ဟိုဘက်က သူ့ ဖါသာ သူ ရှောင်ထွက်သွားခဲ့ပြီပဲ။

တူမဖြစ်သူစိတ်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေသည်လည်း ‘ဒေါ်ထား ထား’ မသိပါ။

လောလောဆယ် ‘စေတမန်’ အခြေအနေက အရမ်းကို ကောင်းနေတဲ့အခြေအနေမို့ တူမဖြစ်သူ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားမှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိပါသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ‘ရှု’ တစ်ခုခုကို မှန်ကန်စွာ ဆုံးဖြတ် နိုင်ပါစေဟုသာ ကြိတ်ကာ ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

“ဘာပြောတယ် ပြန်ပြောစမ်း ‘အိစ္စတ်’ ”

‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ ‘အိစ္စတ်’ ကို ဒေါသတကြီး အော်လိုက်မိတာ ဖြစ်ပါသည်။

တူမဖြစ်သူနှင့် ကတောက်ကဆဖြစ်ကာ တူမဖြစ်သူ ထွက် သွား၍ စိတ်ဆိုးနေမိသော်လည်း တစ်လမှနှစ်လကြာလာတဲ့ အခါမှာတော့ ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ မနေနိုင်တော့ပါ။

တူမဖြစ်သူကို လွမ်းမိပါသည်။ တူမဖြစ်သူ စာအုပ်ထုတ် ဝေရာ စာအုပ်တိုက်မှတစ်ဆင့် လိပ်စာကိုစုံစမ်းကာ ‘အိစ္စတ်’ ကို

လွှတ်လိုက်မိသည်။

ယခု 'အိစ္စတ်' ပြန်လာကာ သူမ မကြားချင်သော သတင်းကို သယ်ဆောင်လာခဲ့ပါပြီ။

'လူအေး' နှင့် 'မိုးပြာ' ကို အတူတွဲကာ တွေ့ခဲ့ရသည်တဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း သူမ စပ်ပေးသော 'ထားထား' ရဲ့ တူမလေး 'မျက်ရှု' ကို ငြင်းကာ ရှောင်ထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်ရပါမည်။

ဒီလောက်နှစ်တွေ ကြာခဲ့တာတောင် 'မိုးပြာ' နဲ့ အဆက်အသွယ် မပြတ်တာထောက်လျှင် 'လူအေး' နှလုံးသားကို စိုးပိုင်ထားတာ 'မိုးပြာ' ပဲဖြစ်မည်။

ဒါနဲ့ များ အဒေါ်ဖြစ်သူကို ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းဖြင့် ပီရီသေသပ်စွာ လိမ်သွားခဲ့ပါသည်။

'မိုးပြာ' ဆိုတာ သူ့ဘဝမှာမရှိတော့ပါတဲ့။ ဒါဖြင့် ခု သူ့အပါးမှာရှိနေတာ ဘယ်သူလဲ။ ဒေါသစိတ်ဖြင့် 'ဒေါ်မြင့်မြင့်' နေလို့လည်း မရ၊ ထိုင်လို့လည်း မရပါ။

တကယ်ဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောပါတော့လား။ တူဖြစ်သူသာ ပွင့်လင်းခဲ့မယ်ဆိုလျှင် သူမလည်း 'ထားထား' ဆီကို ဘယ်ဆက်သွယ်ပါ့မလဲ။

ခုတော့ 'ထားထား' နဲ့လည်း မျက်နှာပျက်ကာ ထပ်ပြီးတော့ကို မဆက်သွယ်ရဲတော့ပါ။

ဒါ ဒင်းကြောင့် မဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်မလဲ။
“ကားပြင်စမ်း 'အိစ္စတ်'... ငါ ဒီကောင်ဆီကို အခု လိုက်သွားမယ်”

ကျောက်ဆည်နဲ့ မန္တလေး မဝေးလှသလို ပြင်ဦးလွင်နဲ့လည်း အလှမ်းမကွာလှပါ။ ဒီကောင်နဲ့ 'မိုးပြာ' ဘယ်ကိုပြေးမလဲ။ ဒေါသဖြင့် အဝတ်အစားအိတ်ကို ပြင်ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာ...

“စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ တူမကြီးရယ်”
မိဘတွေလက်ထက်တည်းက ရှိခဲ့သော ခြံစောင့်ကြီးက ဝင်ပြောတာဖြစ်ပါသည်။

“ 'မောင်လူအေး' လည်း ငယ်တော့တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တာ”

“မငယ်တော့လို့ကို ပြောနေရတာပေါ့ အဘရယ်... တကယ်လို့ သူ 'မိုးပြာ' နဲ့ မပြတ်သေးဘူးဆိုရင်လဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပေါ့... ကျွန်မ 'ထားထား' ဆီကို ဘာဆက်စရာလိုလဲ... သူလုပ်ပုံနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လောက်မျက်နှာပျက်ရသလဲ”

ပြောရင်း ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ပါသည်။

တူဆိုပေမယ့်လည်း ငယ်ငယ်လေးတည်းက ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့ရ၍ သားအရင်းလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

ဒီတူလေးကောင်းစားတာ စိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲ သူမ မြင်ချင်မိသည်။

ဒီတူလေး စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်အဖြစ်ကို သူမ မမြင်လို၊ မကြည့်ရက်ပါ။

ခု ‘မိုးပြာ’ နဲ့ ‘လူအေး’ အတူရှိနေတာလဲ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့အမေ ‘မနှင်းမေ’ အစီအစဉ်ပဲလား။

သည်ကိစ္စကို ‘အိစ္စတ်’ က ဖြေရှင်းပေးပါသည်။

“မဟုတ်ဘူးကြီးမေ... ‘မမိုးပြာ’ က သူ့အဒေါ်နဲ့ နေလာတာကြာလှပြီ... သူ့အမေနဲ့လုံးဝ အဆက်အသွယ် မရှိဘူး... ကျွန်တော် စုံစမ်းခဲ့ပြီးပြီ”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...”

“ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ‘မောင်လူအေး’ နဲ့ တိုင်ပင်တာ ပိုကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ပဲ တိုင်ပင်မယ်”

“ဟုတ်နေရင်ကောကွယ်”

ဟုတ်နေရင်ပေးစားလိုက်ယုံကလွဲ၍ သူမ မကြံစည်တတ်တော့ပါ။

ကိုယ်လည်းအသက်ကြီးလာပြီဖြစ်၍ အေးအေးလူလူ နေချင်ပါပြီ။

‘မိုးပြာ’ ဘက်က သူမရဲ့အမေကြီး ပရောဂမပါဘူးဆိုလျှင် သူမ လက်ခံနိုင်ပါသည်။ သူမ အမေကြီးပါလာလို့က သူမ လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါ။

“ကားအဆင်သင့်ပဲ ကြီးမေ”

‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

ညနေနှစ်နာရီခွဲဆိုတော့ မိုးသိပ်မချုပ်ခင် ပြင်ဦးလွင်ကို ရောက်သွားမှာ သေချာသည်။

ပြင်ဦးလွင်ဆိုလျှင် သူမ ၏ မိတ်ဆွေ ‘ဒေါ်မြသူဇာ’ တို့ ခြံရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ နန်းမြိုင်မှာပဲ တည်းဖို့စီစဉ်ကာ ကားပေါ်တက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

စိတ်ထဲမှာ တူဖြစ်သူကို တွေ့လိုလှပါပြီ။

ညနေမစောင်းခင် ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ တူဖြစ်သူထံ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန် ‘လူအေး’ နဲ့ ‘မိုးပြာ’ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာကာ ‘လူအေး’ ထမင်းထိုင်စားနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရ၍ ‘လူအေး’ ကြောင်အနေချိန်တွင် ‘မိုးပြာ’ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း

မသိပါ။

အူတူဖြင့် ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ ကိုသာ အကြောင်သား ငေးကြည့်နေဆဲ ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ တူဖြစ်သူကို ခန့်လိုက်ပါသည်။

“အစတည်းက ဒီလိုဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရော ပေါ့ ‘လူအေး’ ရယ်... ခုတော့ ‘ထားထား’ ကို အားနာစရာ”

“မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေး ”

‘လူအေး’ နေရာမှ ကပျာကယာထ၍ ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစား လိုက်ပါသည်။

“ခုမှတော့ ငြင်းမနေပါနဲ့တော့ကွယ်... မင်းတို့ကို ခွဲဖို့ လည်း ဒေါ်လေးလိုက်လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း လေအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်မိပါသည်။

တူဖြစ်သူ ခုလို အေးအေးဆေးဆေး နေနေတာ တွေ့နေ ရတော့လည်း သူမသည် အခြေအနေကို မဖျက်ဆီးလိုပါ။

ဒေါသကိုမြှီသိပ်ကာ ဟန်မပျက်အထိုင် ‘မိုးပြာ’ သူမ အနားကိုကပ်လာခဲ့ပါသည်။

‘မိုးပြာ’ မျက်နှာက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုဖြင့် ပျက်ယွင်း နေပါသည်။

“ ‘မိုးပြာ’ လည်း ရှင်းပြပါရစေ ဒေါ်လေး ”

“ဘယ်သူမှ ရှင်းပြမနေကြနဲ့တော့... ဒေါ်လေး မင်းတို့ကို

ခွဲဖို့ လာခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး... ဒေါ်လေးလည်း အသက်ကြီး လာပါပြီကွယ်... ဒီတော့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေချင်ပါပြီ... ဒေါ်လေးစိတ်ချမ်းသာသလို သားကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာ စေချင် တာ ဒေါ်လေး စေတနာအမှန်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေး... ဒါပေမဲ့...”

‘လူအေး’ ဘယ်လိုပင် ရှင်းပြမည်ပြုပေမယ့် ဒေါ်လေး ကလက်မခံပါ။ သူမ လက်ကိုအတင်းကာရင်း ‘မိုးပြာ’ ကို လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

“ ‘မိုးပြာ’ က အဒေါ်နဲ့နေတာဆို ... ဘယ်နားမှာလဲ ”

“ဒီခြံနဲ့ နည်းနည်းဝေးပါတယ် ဒေါ်လေး...”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တူနဲ့ပတ်သက်လာပြီဆိုတော့ တူမ တော်ရတော့မှာမို့...

“ဒေါ်လေး မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်းလောက်လာခဲ့မယ်... ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ အဒေါ်ရှိနေမယ်မဟုတ်လား”

“ဒေါ်လေး ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

‘လူအေး’ စိတ်တိုသလို အဒေါ်ဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ အော် လိုက်မိပါသည်။

“ငါ့ကိစ္စ ငါသိတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေး”

“မင်း ငြင်းမနေနဲ့တော့... ငါ ပြန်တော့မယ်”

ပြောရင်း ဒေါ်လေးက နေရာမှထရပ်လိုက်တာမို့ ‘လူအေး’ တအံ့တဩ မေးလိုက်မိပါသည်။

“ဒေါ်လေး ဒီမှာ မအိပ်ဘူးလား”

“ငါ နန်းမြိုင်မှာ ဘိုကင်လုပ်ထားခဲ့ပြီးပြီ... မနက်ဖြန်မှ ပဲတွေ့တော့မယ်နော်”

ဒေါ်လေးရဲ့ ကားထွက်အသွား ‘လူအေး’ စိတ်ရှုပ်သလို ခေါင်းကို စုံကုတ်လိုက်မိပါသည်။

အနားတခြား ဆေးတခြား ဖြစ်ရတော့မယ် အခြေအနေ ပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာကို ဒေါ်လေး မသိဘဲ ဇွတ်လုပ်တော့မည် ထင်ပါသည်။

‘မိုးပြာ’ ‘လူအေး’ ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ နွမ်းလျစွာ ပြုံးလိုက် မိပါသည်။

“နင် စိတ်ပူမနေနဲ့ဟာ... ငါ ဒေါ်လေး ကို ပြောပေး ပါ့မယ်”

“နင် ဘယ်လိုပြောမှာလဲ”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့”

“ဒေါ်လေး က ယုံမှာတဲ့လား”

ကိုယ့်အဒေါ်အကြောင်း ကိုယ်ပဲသိသည်။ ဒေါ်လေး စိတ်ထဲမှာ ‘မိုးပြာ’ နဲ့ ‘လူအေး’ ကိုအမြဲလိုလိုတွဲမြင်နေတတ်တာ

ပါ။ ‘လူအေး’ ဘယ်လိုပင်ငြင်းငြင်း ‘လူအေး’ ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ‘မိုးပြာ’ ရှိနေသည်ဟုပဲ မှတ်ထင်ထားပုံရပါသည်။

“နင် ဖြေရှင်းတာက အရေးမကြီးဘူး... နင့်အဒေါ်တွေက ဘယ်လိုထင်မလဲ... ငါ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟာ”

‘လူအေး’ ‘မိုးပြာ’ ကို အားနာနေမိပါသည်။ သူမ ဖါသာ အေး အေးဆေးဆေး နေနေတာ အကောင်းသား။ သူ ရောက်လာမှ ပြဿနာတက်ရတော့မည်။

“နင့်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းလိုပဲ ထင်ထားတာပါ”

တကယ်တော့ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ အဒေါ်ကိုယ်တိုင် ‘လူအေး’ ကို တူအဖြစ်မျှော်လင့်နေတာ ‘မိုးပြာ’ မသိဘဲနေမလားလေ။

“နင် စိတ်ချလက်ချနေပါ... ငါ ပြန်တော့မယ်”

‘မိုးပြာ’ ‘လူအေး’ ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် သူမဘဝကို သူမ နာကြည်းရွံ့မုန်းနေမိပါသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို သူမ ဒီလောက်ပဲ မလွှမ်းမိုးနိုင်ဘူးတဲ့လား။

စစ်ကိုင်းမှာတုန်းက တစ်ခါ သူမ ‘လူအေး’ ကို ရှောင်ပြေး ခဲ့ရဘူးပါသည်။ ယခုအခါမှာလည်း သူမ ပဲ ‘လူအေး’ ကို ရှောင်

ပြေးပေးရပြန်တာပဲလား။

ဒါ တရားတဲ့ကိစ္စလား။ သူမ ‘လူအေး’ ကို ပိုင်ဆိုင်ချင် ပါသည်။ ‘လူအေး’ ရဲ့ နှလုံးသားကို စိုးပိုင်ချင်ပါသည်။

ခက်တာက 'လူအေး' ရဲ့ နှလုံးသားကို စိုးပိုင်သူ ရှိနှင့်
သည်။

သူမ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အရှုံးပေးရဦးမှာလား။
ရှုံးရခြင်းရဲ့ ခါးသီးသောဝေဒနာကို 'မိုးပြာ' ခံစားဖူးပါ
သည်။ နောက်ထပ်ခံစားရမှာကိုလည်း စိုးကြောက်နေမိပါသည်။
'မိုးပြာ' ဘာလုပ်သင့်သလဲ။

လူကြီးလူကောင်းပီသစွာပင် ဒေါ်လေးသည်
သူမ ပြောထားတဲ့အချိန်တွင် တိကျစွာရောက်လာခဲ့ပါသည်။

'လူအေး' ရဲ့ အဒေါ်ရောက်လာလိမ့်မယ်ဟု 'မိုးပြာ'
ကြိုပြောထားတာကြောင့် ဦးလေးကော ဒေါ်ဒေါ်ပါ အဝတ်
အစားအသစ်များဖြင့် ကြိုစောင့်နေခဲ့ကြပါသည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူက တူမဖြစ်သူမျက်နှာကို ပြုံးကြည့်ကာ
ဝမ်းသာ အယ်လဲမေးလာပါသည်။

“ဘာလဲ ဒေါ်ဒေါ် တို့ ဝမ်းသာရမယ့်အဖြစ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်”

“မိုးပြာ’ မရွှင်မပျမျက်နှာဖြင့် ဖြေလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မိန်းကလေးအပျိုရှိတဲ့အိမ်ကို ယောက်ျားလေးလူပျိုတစ်ယောက်၏ အုပ်ထိန်းသူက အကြောင်းမဲ့တော့ မလာနိုင်ပါ။

သဘောတူလျှင်လည်းကောင်း၊ သဘောမတူလျှင်လည်းကောင်း သည်နှစ်ချက်ပဲ လာဖို့ရှိပါသည်။

ယခု ‘မောင်လူအေး’ အဒေါ် ရောက်လာပုံက ကြည်ကြည်သာသာ ရွှင်ရွှင်ပျပျပုံစံပါ။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ရောက်လာတာကို သူမတို့က မပျော်ရွှင်သင့်ဘူးလား။

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ သမီးဆိုပေမယ့်လည်း အမေဖြစ်သူ၏ စရိုက်နဲ့ဆန့်ကျင်စွာ ရိုးသားအေးဆေးသူလေးမို့ သူမကောခင်ပွန်းသည်ပါ သမီးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ခဲ့ကြပါသည်။

နဂိုက သမီးမထွန်းကားသူမို့ ‘မိုးပြာ’ ရောက်လာတည်းက သမီးတစ်ယောက်ကောက်ရသလို စိတ်ထဲမှတ်ယူမိကာ ‘မိုးပြာ’ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလိုက်တသိလုပ်ပေးတတ်သူလေးမို့ ရောက်ပြီးမကြာခင်မှာပင် ‘မိုးပြာ’ နေရာရခဲ့ပါသည်။

သည်ကြားထဲ မွေးထားတဲ့သားတွေက မယားယူကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိမ်ခွဲဆင်းသွားကြတာမို့ ‘မိုးပြာ’ သာ သူတို့လင်မယားရဲ့ လက်ကတုံးတောင်တွေဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ပန်းတွေဖောက်သည်ပေးလည်း ‘မိုးပြာ’၊ နို့တွေဖောက်သည်ပေးလည်း ‘မိုးပြာ’ ဆိုတော့ ‘မိုးပြာ’ မရှိမှာကိုပင် စိုးရိမ်မိပါသည်။

သို့ပေမယ့် ယခုကိစ္စကတော့ တူမလေးနောင်ရေးစိတ်အေးရမယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်အရေးထက် သူ့အရေးကို ပိုဦးစားပေးကာ တီးတိုးမေးလိုက်မိပါသည်။

“သူ့အဒေါ်လာမှာကို ‘မောင်လူအေး’ သိသလား”

“သိပါတယ်”

သိရဲ့နဲ့ လိုက်မလာပုံထောက်ရင် မျက်နှာပူလို့ များလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ‘မောင်လူအေး’ လို အခြေအနေရှိသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ့်တူမလေး ပတ်သက်ရတာကို ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါသည်။

ခင်ပွန်းသည် အပေါ်ကိုလည်း ကြွားဝါလိုက်မိပါသည်။

“အဲ့ဒါ ကျုပ်အထိန်းအသိမ်းကောင်းလို့”

“အေးပါကွာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတူမလေး ကောင်းစား တာ ငါတို့လည်း ကောင်းစားသလိုပါပဲ... လာ လာ... သွားတွေ့ လိုက်ရအောင်”

လင်မယားနှစ်ယောက် ခြံထဲကိုဆင်းကာ ပန်းခင်းတွေ အလယ် လမ်းလျှောက်လာသော ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ ကို ခရီးဦး ကြိုမိ ကြပါသည်။

“ကြွပါရှင် မနေ့ညတည်းက တူမလေး ပြောထားလို့ မျှော်နေကြတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မလည်း မိုးလင်းတည်းက လာချင်နေ တာ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ ခုမှပဲထွက်လာဖြစ်တာ”

‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ သည် ရိုးသားပုံရသော ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ အဒေါ် လင်မယားကိုကြည့်ကာ ရင်းနှီးစွာနှုတ်ဆက်လိုက်မိပါသည်။

“ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ ဦးလေးနဲ့အဒေါ်ထင်ပါရဲ့ ... ကျွန်မက ‘မောင် လူအေး’ ရဲ့ အဒေါ် ‘မြင့်မြင့်’ ပါရှင်”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် အစ်မကြီးရယ် ... အိမ်ထဲကို ကြွပါနော်”

သုံးပင်နှစ်ခန်းတွဲ သစ်သားအိမ်လေးဖြစ်သော်လည်း သေသေသပ်သပ်ရှိလှပါသည်။

အိမ်ဦးခန်းတွင် ပလပ်စတစ်မြက်ဖျာတစ်ချပ်ကိုခင်းရင်း

‘မိုးပြာ’ က ခရီးဦးကြိုရှာသည်။

“ဒေါ်လေး ထိုင်ပါ”

“သမီး နွားနို့ကြိုထားတာ ယူလာခဲ့လေ... ပြီးတော့ စတော်ဘယ်ရီသီးတွေလည်း ဆွတ်ထားတာ လတ်လတ် ဆတ် ဆတ်တွေရှိတယ်... ပန်းကန်ပြားနဲ့ထည့်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ခေါင်းလေးညွတ်ကာ ‘မိုးပြာ’ နောက်ဖေးဘက်ဝင်သွား တာကို ငေးကြည့်ရင်း ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်မိပါ သည်။

“တူမလေးဆိုပေမယ့် သူ့ရောက်လာတည်းက သမီး အရင်းလေးလိုပါပဲ အစ်မကြီးရယ်”

“ ‘မိုးပြာ’ ငယ်ငယ်လေးတည်းက လိမ္မာရေးခြားရှိတာ ကျွန်မသိပါတယ်ရှင်”

သူ့အမေကြောင့်ဟု ပြောတော့မယ်စကားကို ‘မိုးပြာ’ အဒေါ်က အလိုက်တသိ ဆက်ပေးရှာသည်။

“ကျွန်မနဲ့ ‘မိုးပြာ’ အမေနဲ့လည်း လုံးဝတည့်တာ မဟုတ်ဘူး အစ်မကြီးရဲ့... ကျွန်မတို့စရိုက်နဲ့ သူ့စရိုက်နဲ့က တခြားစီ”

“ကြည့်တာနဲ့သိပါတယ် ညီမရယ်...”

‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ ပြုံးကာ ပြောလိုက်မိပါသည်။

စတွေ့တည်းက 'မိုးပြာ' ဦးလေးကော အဒေါ်ပါ ရိုးရိုး အေးအေးနေတတ်ကြသူတွေဆိုတာ 'ဒေါ်မြင့်မြင့်' အကဲခတ် ပြီးပါပြီ။

လာရင်းကိစ္စကိုပြောဖို့က ရှိနေသေးတာကြောင့် 'မိုးပြာ' အလာကို စောင့်နေဆဲ ဧည့်ခန်းတွင်းကို 'မိုးပြာ' လင်ဗန်းလေး ကိုင်ကာ ဝင်လာခဲ့ပါပြီ။

“နွားနို့ပူပူလေး သောက်လိုက်ပါဦး ဒေါ်လေး”

“အေးပါကွယ်... ဒေါ်လေးလာရင်းကိစ္စကိုလည်း ပြောပါ ရစေဦး ... ဒေါ်လေးမှာ 'မောင်လူအေး' ဆိုတဲ့ တူလေးတစ် ယောက်ပဲရှိတာ 'မိုးပြာ' လည်း အသိပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး”

“ဒီတူလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရ အောင် ဒေါ်လေးတားဆီးမိခဲ့ပါတယ် ... ပိတ်ပင်မိခဲ့တယ် ... ခုတော့ ဒေါ်လေး ဒါတွေကို မလုပ်ချင်တော့ဘူး... ကိုယ်ကိုယ် တိုင်က အသက်ကြီးလာတာလည်းပါတယ်... အဓိကက တူလေး စိတ်ချမ်းသာဖို့ကို ဒေါ်လေးရည်စူးပါတယ်... တူလေး စိတ်ချမ်း သာမယ့်ကိစ္စကို ဒေါ်လေးတွေးကြည့်လိုက်တော့ သမီးလေး 'မိုးပြာ' အနားမှာရှိသင့်တယ်လို့ ဒေါ်လေးထင်လို့ ဒီကိုလိုက် လာခဲ့တာပါ”

“မိုးပြာ' ခေါင်းငုံ့ကာ နားထောင်နေရာမှ ဒေါ်လေးကို

ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါပြလိုက်မိပါသည်။

“ဒေါ်လေး မှားနေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

'မိုးပြာ' အဒေါ်ကော 'ဒေါ်မြင့်မြင့်' ပါ 'မိုးပြာ' ကို အံ့ဩသလို ကြည့်မိကြပါသည်။

“ 'မိုးပြာ' အနားမှာရှိရင် 'ကိုလူအေး' မပျော်ပါဘူး ... 'မိုးပြာ' ကသာ 'ကိုလူအေး' စိတ်ပျော်လာအောင် အနားမှာနေပေး နေတာပါ... တကယ်တမ်း 'ကိုလူအေး' သူ့အနားရှိစေချင်တာ 'မမျက်ရှူ' ကိုပါ”

“ 'မျက်ရှူ' ဟုတ်လား”

'ဒေါ်မြင့်မြင့်' အံ့ဩသလို ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

သူမကြိုက်ပါဘူးဆိုပြီး အတင်းငြင်းသွားခဲ့လို့ 'ထား ထား' နဲ့ သူမ မျက်နှာပျက်ခဲ့ရပါရောလား။

ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားက ထွက်လာခဲ့တာလဲ။

“ 'မမျက်ရှူ' ကို 'ကိုလူအေး' က လုံးဝမငြင်းပါဘူး... 'မမျက် ရှူ' ကသာ 'ကိုလူအေး' ကို လက်မခံနိုင်လို့ 'ကိုလူအေး' ခုလို ထွက်လာခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို သမီးနဲ့က”

“အရင်တုန်းကလည်း သူငယ်ချင်း ခုလဲ သူငယ်ချင်းပါပဲ ဒေါ်လေးရယ်”

‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ တူဖြစ်သူကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ နေရာမှထ လိုက်မိပါသည်။

ဒါဆိုလဲ ‘မျက်ရှု’ ငြင်းပါတယ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောပြပါတော့လား။ သူမ ‘ထားထား’ ကို ဒီအကြောင်း ဖွင့်ပြောပြလိုက်ယုံပေါ့။

ခုတော့ သူ့ကိုယ်သူ သူတော်ကောင်းလုပ်ကာ အသည်း ကွဲပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“‘လူအေး’ ကိုလည်း ဘာမှပြောမနေပါနဲ့တော့ ဒေါ်လေး ရယ်... သူလည်း သူ့ခံစားချက်နဲ့သူ နေနေတာပါ”

“မပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ‘မိုးပြာ’ ရယ်... ကိုယ့်တူ ကို ကိုယ်ပိုင်ပါတယ်လို့ ပြောထားတာ... ခုဆို ဒေါ်လေးတူမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ... ဒေါ်လေး ရန်ကုန်ကို ဖုန်းအမြန်ဆက်မှ ဖြစ် တော့မှာပါ”

နေရာက ဇိုးကနဲဇတ်ကနဲ ထရပ်မိပြီးမှ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ ဦးလေး နဲ့အဒေါ်ကို အားနာသွားမိပါသည်။

“အားနာလိုက်တာ ညီမရယ်... အလကား ဒုက္ခလာ ပေးသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ရပါတယ် အစ်မရယ်”

‘ဒေါ်မြသွင်’ မချီသွားလေးဖြိုကာ နှုတ်ဆက်လိုက်မိ ပါသည်။ စိတ်ထဲမှာ တူမလေးကိစ္စအတွက် လာတယ်ထင်ကာ

ပျော်ရွှင်မိပေမယ့် ခုတော့လည်း ဇာတ်လမ်းအားလုံး ရှင်းသွား ခဲ့ပါပြီ။

စာရေးဆရာလေးရဲ့ နှလုံးသားမှာ ချစ်နေရသူက ရှိနှင့် နေပြီပဲ။ တူမလေးရဲ့ ကုသိုလ်ကံပဲပေါ့။

‘မိုးပြာ’ သည် ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ ကို ခြံဝသို့လိုက်ပို့ပေးရင်း ‘လူအေး’ အကြောင်းကို ပြောပြမိပါသည်။

“သူ ‘မမျက်ရှု’ ကို တကယ်ချစ်တာ ဒေါ်လေး”

“ချစ်တယ်ဆိုရင်လဲ ချစ်တယ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမှ ပေါ့... သူက မပြောတော့ ဒေါ်လေးလည်း ဘယ်သိမှာလဲ”

“သူလည်း စိတ်ဆင်းရဲနေတာဆိုတော့ ဘာမှပြော မနေပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်... သူ စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲ လုပ်ပေး လိုက်ပါ”

“သူ စိတ်ချမ်းသာရင် သမီးလည်း စိတ်ချမ်းသာတယ် ပေါ့”

‘မိုးပြာ’ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးပြီးကာ ဒေါ်လေးကို ခေါင်း ညှိတ်ပြလိုက်မိပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပေးဆပ် နေရတာကလည်း အချစ်ပဲမဟုတ်ပါလား။

‘လူအေး’ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက်ဆို ‘မိုးပြာ’ သူမရဲ့ အသည်းနှလုံးကို စတေးရဲပါသည်။ ပထမတစ်ခါ စစ်ကိုင်းမှာ

တုန်းကလည်း သူမရဲ့ အသည်းနှလုံးကို စတေးကာ ပြင်ဦးလွင်ကို ထွက်လာခဲ့ပြီးပြီပဲ။

ဒီတစ်ခါ စစ်ကိုင်းကို ပြန်ယုံပေါ့။

‘မိုးပြာ’ ရင်ထဲက အတွေးကို ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ က ရိပ်စား မိသလို ‘မိုးပြာ’ ရဲ့လက်ကလေးနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ တီးတိုး ပြောလိုက်မိပါသည်။

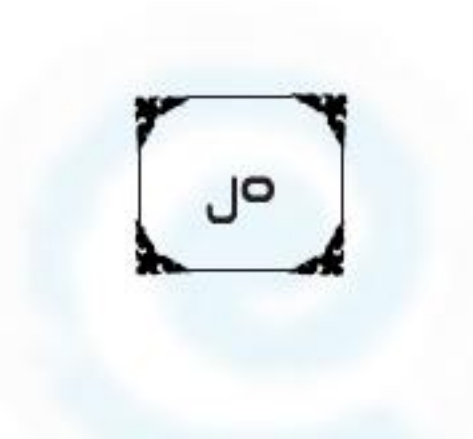
“သမီးက တကယ့်ကို မြင့်မြတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ ပဲကွယ်... ဒေါ်လေးများ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် သမီး ခွင့်လွှတ်ပေး ပါကွယ်”

“ဘာမှမရှိပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်... အမေပြောမှားဆိုမှား ရှိခဲ့ရင်လည်း ဒေါ်လေးက ပြန်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်... ဒေါ်လေး ‘မနှင်းမေ’ ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ... ဒေါ်လေးကို ခွင့်ပြုဦးနော် သမီး”

‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ ကားပေါ်ကိုတက်လိုက်ရင်း ‘မိုးပြာ’ ကို နှုတ် ဆက်လိုက်မိပါသည်။ တူလေးရဲ့ရင်ထဲမှာသာ တခြားသူ မရှိခဲ့ လျှင် တူလေးအတွက် ‘မိုးပြာ’ လို မိန်းကလေးကိုပဲ သူမ ရွေးချယ် မိမှာ သေချာပါသည်။

ခုတော့ တူလေး ရင်ထဲကနှလုံးသားကို သူမ ဦးစားပေး ရတော့မည်။

“ကဲ မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ သွားကြည့်ရ အောင် ‘စေတမန်’ ယုဇနပလာဇာ အပေါ်ထပ်မှာ စောင့်နေလိမ့် မယ်”

“ဒေါ်လေး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

‘ရှု’ ငိုချင်စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းကာ ဒေါ်လေးကို အော်လိုက် မိပါသည်။

‘ရှု’ က ကျောင်းအလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မအားလပ်တာကို အကြောင်းပြကာ ဒေါ်လေးနဲ့ ‘စေတမန်’ ပေါင်းပြီး ဘာတွေလုပ်

နေကြမှန်းမသိပါ။ ခုတော့ ဒေါ်လေး နှုတ်က ပွင့်ထွက်လာပါပြီ။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ညည်းပဲ ‘စေတမန်’ ကို ကြိုက်တယ် ဆို ... အဲ့ဒီတော့ ကျုပ်လိုက်လုပ်ပေးရတော့တာပေါ့”

“အဲ့ဒါ အရင်တုန်းက ကြိုက်ခဲ့တာပဲ”

“အရင်တုန်းကကြိုက်ရင် အခုလည်း ကြိုက်ရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

‘ရှု’ ခေါင်းကို စိတ်ရှုပ်စွာ ကုတ်လိုက်မိပါသည်။ အရင် တုန်းက စိတ်အခြေအနေက ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း အခြေအနေပါ။

‘စေတမန်’ ကို ချစ်ခဲ့တယ် ကြိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကလည်း ငယ်စိတ်နဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ချစ်ခဲ့ကြိုက်တာပါ။

ခုချိန်မှာ ငယ်တုန်းကလို ‘မျက်ရှု’ စိတ်ကူးမယဉ်ချင် တော့ပါ။

“ ‘စေတမန်’ က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ”

အရင်တုန်းက အခြေအနေက လက်မခံနိုင်စရာ အခြေ အနေဖြစ်သော်လည်း ယခုအခြေအနေက ဘာမှငြင်းပယ်စရာ အကြောင်းမရှိ၍ ‘စေတမန်’ ရဲ့ မိဘတွေပင် အိမ်ကိုဝင်ထွက် နေကြပါပြီ။

အစပထမက ‘စေတမန်’ ကို ‘ထားထား’ ကိုယ်တိုင်

သဘောမတူ မကြည်ဖြူခဲ့သော်လည်း ကိုယ်သဘောတူတဲ့ ‘မြင့်မြင့်’ ရဲ့တူလေးကျပြန်တော့ ‘ရှု’ ကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခွာ သွားခဲ့တာဆိုတော့ ‘စေတမန်’ ကိုမှ သဘောမတူလျှင် ‘ထားထား’ အဖို့ ရွေးချယ်စရာ မရှိတော့ပါ။

သူမ မရှိတော့ဘူးဆိုလျှင် ‘ရှု’ တစ်ယောက်တည်း လောကအလယ် မျက်စေ့သူငယ်နဲ့ ကျန်ခဲ့မှာကို သူမ စိုးရိမ်မိ ပါသည်။

တူမလေးကလည်း ချစ်တဲ့သူ၊ တူမလေးကိုလည်း ချစ်တဲ့ သူနဲ့ဆိုလျှင် တူမလေးဘဝ စိတ်အေးရမည်ဟုထင်ကာ သူမ ရှေ့တိုးကာလုပ်သမျှ ခုတော့ ‘ရှု’ ငြိုငြင်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ။

“ ‘ရှု’ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ”

မျက်ရည်တွေဝေဝဲနေသော တူမလေးကိုကြည့်ကာ ‘ဒေါ်ထားထား’ မေးလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

“ဒေါ်လေး လုပ်ပေးနေတာ ဒေါ်လေး အတွက် မဟုတ် ဘူးလေ”

‘ရှု’ နားလည်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ‘ရှု’ ‘စေတမန်’ ကို လက်မခံ ချင်တော့တာ ဒေါ်လေး နားလည်အောင် ‘ရှု’ ဘယ်လိုများ ပြောရပါ့ မလဲ။

“ဒီနေ့ ‘ရှု’ စိတ်မပါလို့ပါ ဒေါ်လေးရယ်”

“ဒီနေ့ စိတ်မပါလည်း နောက်နေ့ငြင်းလို့ရမှာ မဟုတ်

ဘူးနော် ဒါ သမီးရွေးချယ်ထားတဲ့လမ်းကို ဒေါ်လေး လျှောက်ပေး
နေရတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

‘ရှု’ မျက်ရည်များကြားမှ ဒေါ်လေးကို ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်မိပါသည်။

ဒီမျက်ရည်ကလည်း ဘာလို့များ ခုမှ အလွယ်တကူ
ထွက်လာရသလဲ မသိတော့အောင်ပါ။

‘ရှု’ ကသာ ‘ကိုလူအေး’ ကို သတိရကာ ‘စေတမန်’
အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုတွေ လျော့ရဲလာခဲ့ပေမယ့် ‘ကိုလူအေး’ က
‘ရှု’ ကို လုံးဝ အဆက်အသွယ် ဖြတ်သွားခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

မှတ်မှတ်ရရ နှစ်လပင် ကျော်လာခဲ့ပါပြီ။

တကယ်ဆို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာကို ‘ကိုလူအေး’

နားမလည်ဘူးလား။

ဒါနဲ့များ စာရေးဆရာ ဖြစ်နေသလား။

မျက်ရည်များဖြင့် ‘ရှု’ တွေးနေဆဲ...

“ဖုန်းလာတယ် မမလေး...”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက လာခေါ်တာကြောင့် ‘ရှု’ ရင်ထဲ

ဒိတ်ကနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ ဟင်”

‘ကိုလူအေး’ များ ဆက်တာလား အထင်နဲ့ပါ။

“ ‘ကိုစေတမန်’ ပါ”

‘ရှု’ မျက်နှာပျက်သွားရပါသည်။

“သူ ဟိုမှာစောင့်နေပြီနဲ့ တူတယ်... သွားပြောလိုက်ဦး
လေ”

ဒေါ်လေးက အတင်းတိုက်တွန်းနေတော့လည်း ‘ရှု’
မနေသာတော့ပါ။ ဖုန်းကိုကောက်အကိုင်...

“ ‘ရှု’ လား မောင်ပါ...”

“အံ့မယ်လေး”

‘ရှု’ ယောင်ယမ်းကာ နားကို ပိတ်ထားလိုက်မိပါသည်။

ချစ်ခင်ချိန်မှာ မောင်လို့ ခေါ်ရတာ ကြားရတာ အရသာ
ရှိသည်ဟု ထင်မိပေမယ့် ခုချိန်မှာ ‘ရှု’ ဒီအသံ၊ ဒီစကားတွေကို
နားခါလှပါသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ... မောင် စောင့်နေတာကြာပြီ”

“ဟိုလေ ‘ရှု’ နည်းနည်း နေမကောင်းချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ဒီနေ့ မလာဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ခုပဲ ဒေါ်လေးကို ပြောပြနေတာ”

“ရတယ်လေ... ဒါ မောင့်မိတ်ဆွေဆိုင်ပဲ ... ဘယ်နေ့
လာလာ ရပါတယ်... ‘ရှု’ နေကောင်းမှ လာကြည့်ကြတာပေါ့...
မောင် ‘ရှု’ ဆီကိုလာခဲ့မယ် ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ...”

“ဟာ မဝယ်ပါနဲ့... ‘ရှု’ ဘာမှမစားချင်ပါဘူး”
 ‘ရှု’ ခါးသီးစွာ ငြင်းလိုက်မိပါသည်။
 သူ့ကိုယ်သူ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်သလို တစ်မောင်တည်း
 မောင်လို့ ပြောနေသော ‘စေတမန်’ ကိုလည်း အမြင်ကတ်လှပါ
 သည်။

“ဒါဆို ကြေးအိုးဝယ်လာခဲ့မယ်လေ... ‘ရှု’ ကြိုက်တယ်
 မဟုတ်လား”

‘စေတမန်’ နဲ့ ချစ်ခဲ့စဉ်တုန်းက ကြေးအိုးအတူတူ ထိုင်
 သောက်ရတာ အရသာဟု ထင်ခဲ့မိပေမယ့် ခုချိန်မှာ ‘ရှု’ ကြေးအိုး
 လည်း မသောက်ချင်တော့ပါ။

“ရပါတယ် ဘာမှဝယ်မလာခဲ့ပါနဲ့... ‘ရှု’ နည်းနည်း
 အိပ်လိုက်ရင် နေကောင်းသွားမှာပါ”

“ဒါဆို ‘ရှု’ အိပ်လိုက်လေ... မောင်လည်း အသံသွင်းစရာရှိ
 တယ်... ‘ရှု’ အိပ်ယာကနီးတဲ့အချိန် မောင် ရောက်အောင်လာခဲ့
 လိုက်မယ်”

‘ရှု’ ငိုချင်သွားရပါသည်။ ဒီဒုက္ခတွေနဲ့ ဝေးရာကို ‘ရှု’
 ထွက်ပြေးချင်လှပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ‘ရှု’ မှာ ပြေးစရာလည်း
 မြေမရှိပါ။

သည်တော့ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ‘ကိုလူအေး’ ဆိုတဲ့
 လူကိုပဲ ဒေါပွရပါတော့သည်။

ရှင် သိပ်နေနိုင်တဲ့သူပဲ။ ရှင် ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီး ကျောခိုင်း
 ထွက်သွားတာ အရေးမကြီးဘူး။ ကျွန်မ ဒုက္ခတွေကို ရှင့်ကိုမြင်
 စေချင်တယ်။

‘ရှု’ ဖုန်းကိုချကာ အခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။
 ရင်ထဲမှာတော့ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ ငိုချင်နေတာပဲသိသည်။

“ဒေါ်လေး ‘ရှု’ ကော”
 ‘ရှု’ အခန်းထဲတွင် လှဲနေစဉ် ‘သူဇာ’ ရောက်လာတာဖြစ်ပါ
 သည်။

“နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောတာပဲ... ဘာဖြစ်နေလဲ မေး
 ကြည့်ပါဦး”

‘ဒေါ်ထားထား’ ‘သူဇာ’ ကို စိတ်ပျက်သလို လှမ်းပြောကာ
 ဧည့်ခန်းတွင်းရှိဆိုဖာတွင် ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ရှုပ်ထွေးနေမိပါသည်။ တကယ်တော့
 သူမအပင်ပန်းခံကာ လှုပ်ရှားနေတာတွေက သူမအတွက် မဟုတ်
 ပါ။ တစ်ဦးတည်းသော တူမလေးအတွက် ‘မျက်ရှု’ အတွက်
 သက်သက်ပါ။

‘မြင့်မြင့်’ ရဲ့ တူလေးနဲ့ ကိစ္စပြတ်သွားပြီးတည်းက
 တူမလေးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။ သည်စိတ်ဖြင့်
 ‘စေတမန်’ ကို ပြန်လက်ခံခဲ့တာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

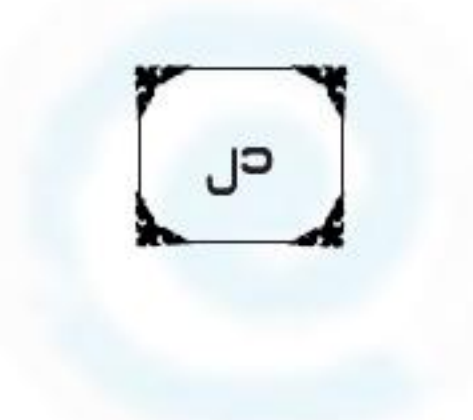
‘စေတမန်’ ပုံစံကလည်း သူမ သဘောမတူနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ၊ သူမ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အခြေအနေထက်ပင် ကျော်လွန်နေတာကြောင့်လည်း သူမ ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံခဲ့တာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု သူမ ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံခဲ့ပြီးကာမှ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ‘ရှု’ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိပါ။

တကယ်ဆို ယခုအချိန်က ‘ရှု’ ပြီးပျော်နေရမယ့်အချိန်မဟုတ်ဘူးလား။

ခုတော့ ‘ထားထား’ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ဆန့်ကျင်စွာ ‘ရှု’ ပုံစံက ဂူငူငိုငိုဖြင့် သက်မဲ့ရုပ်ထုလို ဖြစ်နေလေသည်။

‘ရှု’ ဘာဖြစ်နေတာလဲ သူမ သိချင်လှပါသည်။ သူမ မေးလည်း ‘ရှု’ မဖြေမယ့်အတူတူ ‘သူဇာ’ ကိုပဲ မေးခိုင်း လိုက်မိသည်။ ‘သူဇာ’ ထွက်လာမှ မေးတော့မည် အကြံဖြင့် ‘ဒေါ်ထားထား’ စိတ်ပုတီးထိုင် စိပ်နေလိုက်ပါသည်။

အိပ်ခန်းတွင်းမှာတော့ ‘သူဇာ’ ‘ရှု’ ကို မေးနေမိသည်။

“နေမကောင်းဘူးဆို... ‘ရှု’ ဘာဖြစ်တာလဲ”
‘ရှု’ ကုတင်ပေါ်တွင်အိပ်ရင်းမှ ခေါင်းခါပြလိုက်မိသည်။
‘သူဇာ’ ‘ရှု’ နဖူးကိုစမ်းကာ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။
“ကိုယ်လဲမပူပါလား... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
‘သူဇာ’ မေးလိုက်ကာမှ ‘ရှု’ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ

စီးကျလာခဲ့ပါသည်။

“ငါ ‘စေတမန်’ ကို လက်ထပ်ချင်ဘူး ‘သူဇာ’ ရယ်...”

‘ရှု’ စကားကြောင့် ‘သူဇာ’ မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။

“ ‘စေတမန်’ က နင့်ချစ်သူပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“အရင်တုန်းက ဟုတ်ပါတယ်... အခု ငါ သူ့ကိုမချစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... အားလုံးစီစဉ်ပြီးနေပြီ ဥစ္စာ”

ဒေါ်လေး အစီအစဉ်ဖြင့် ဖိတ်စာပင် အပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေလည်း ဝယ်ရတော့မည်။ ခုမှ ‘ရှု’ ဘာဖြစ်ရတာလဲ။

“စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါ ‘ရှု’ ရယ်... ဒေါ်လေး

က နင်စိတ်ချမ်းသာအောင် စီစဉ်ပေးတာလေ... ‘စေတမန်’ က နင်ရွေးချယ်ထားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလား”

‘ရှု’ မျက်ရည်များကြားမှ ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်မိသည်။

“ငါ ရွေးချယ်ထားတာ မှန်ပါတယ်... အဲ့ဒါ အရင်တုန်းကပါ”

“ဒါဆိုလဲ ဒေါ်လေး ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ပါလား ‘ရှု’ ရယ်

... ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆင်းရဲခံနေရတာလဲ”

“ငါ ဒေါ်လေး ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့ပါ”

“နင်ကတော့ စိတ်ဆင်းရဲခံမယ်ပေါ့”

‘ရှု’ မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်းမှ ခေါင်းခါလိုက်မိပါသည်။

“ငါလည်း စိတ်မဆင်းရဲချင်ဘူး ‘သူဇာ’ ရယ်... ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ငါ...”

‘ရှု’ ဘာပြောရမှန်း မသိပါ။ မျက်နှာနီနီဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေပါ၍

“ပြောလေ... နင် ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ငါ...”

“ပြောစမ်းပါ ငါ ဘာကူညီရမလဲ”

“ငါ ‘ကိုလူအေး’ ကိုပဲ လက်ခံရင်ကောင်းမလားလို့”

“ဟယ် ‘မိရှု’ ရယ်...”

‘သူဇာ’ ‘ရှု’ ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းကိုခါလိုက်မိပါသည်။

“နင် ‘ကိုလူအေး’ ကို စိတ်ဝင်စားလို့လား”

‘ရှု’ က မြို့စိစိပုံစံဖြင့် ငြိမ်နေပါသည်။

“အဲ့ဒါဆိုလည်း အရင်တည်းက နင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်ပြီးတဲ့ဥစ္စာ ... အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
‘ရှု’ နဲ့ ‘ကိုလူအေး’ ဝေးကွာခဲ့ကြတာ နှစ်လကျော်ပါပြီ။

ဒီနှစ်လ မတိုင်ခင်ကလဲ ‘ရှု’ ကပဲ လက်မခံနိုင်သလို ‘ကိုလူအေး’ ကို ငြင်းခဲ့မိတာပါ။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ဟင် ‘သူဇာ’ ”

“နင် ဒေါ်လေး ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါလား”

“ဒေါ်လေး က ငါ့ကို သတ်မှာပေါ့... အခုက ‘ကိုလူအေး’ ဘက်က ငြင်းသွားတယ်ဆိုပြီး ဒေါ်လေးက ငါ့ကိုသနားနေတာ... ငါငြင်းလိုက်တယ်ဆိုတာကိုသာသိရင် ငါ့ကို ကောင်းကောင်း နှိပ်ကွပ်မှာ”

“နင် ချစ်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းရဖို့ အတွက်ပဲ... နှိပ်ကွပ်ခံရရင် လည်း ခံလိုက်ပေါ့”

“ ‘စေတမန်’ ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ”

“နင်စခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းဆိုတော့ နင်ပဲ ပြန်အဆုံးသတ်မှ ရမယ်”

“စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟာ”

‘ရှု’ ကုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ခေါင်းကိုအကုတ် ‘သူဇာ’ ‘ရှု’ ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း တီးတိုးပြောလိုက်မိပါသည်။

“ဒါနဲ့ အစကပြောတော့ နင်ပဲ ‘ကိုလူအေး’ ကို မုန်းတယ် ဆို ချဉ်တယ်ဆို... နင် မုန်းတယ်ချဉ်တာနဲ့ပဲ ‘ဝင်းမာ’ ကော ငါ့အစ်ကိုပါ နင့်ရည်းစားအတုလုပ်ပြီး ဟန်ဆောင်ခဲ့ရသေး တာကော”

“အဲ့ဒီတုန်းကတော့ ချဉ်တာကိုး... ဒါကြောင့်လဲ ခါချ ခဲ့တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ခုက ဘာလို့ ချစ်သွားရတာလဲ ခါချဉ်မရဲ့”

‘ရှု’ မဖြေဘဲ မျက်နှာကိုသာ စောင့်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်မိ ပါတော့သည်။

အချစ်စိတ်ဆိုတာကလည်း ခက်သားလား။

နီးတကျက်ကျက်၊ ဝေးတသက်သက်ဆိုတာလို ဝေးနေ တဲ့ အခါမှ လွမ်းရကောင်းမှန်းသိလာသည်။ ချစ်ရကောင်းမှန်း နားလည်လာပါသည်။

“သူငါ့ကို ငါ့လိုပဲချဉ်နေမလား မသိဘူးနော်”

“ဘယ်သူလဲ”

‘သူဇာ’ အခန်းထဲကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ကာ အမေး ‘သူဇာ’ ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်သည်။

“ ‘ကိုလူအေး’ ကို ပြောတာဟဲ့ ”

“ချဉ်မှာပေါ့... ချဉ်စရာကိုး”

‘သူဇာ’ က မဲ့ရွဲ့ကာ ဖြေလိုက်တာဖြစ်ပါသည်။

မုန်းချင်တော့လည်း သူ၊ ချစ်ချင်တော့လည်း သူ၊ စိတ်က အမျိုး မျိုးမို့ ‘သူဇာ’ လည်း စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။

တကယ်ဆို ‘မျက်ရှု’ အရွယ်က မြီးကောင်ပေါက် အရွယ်မျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။

စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားကာ ဆုံးဖြတ်ရမယ့် အရွယ်ပါ။

ခုတော့ ‘မျက်ရှု’ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံက ရိုက်ချင်စရာ။

“ငါ တကယ်ပြောနေတာ ‘သူဇာ’... နှစ်လဆိုတဲ့ အချိန် အတောအတွင်းမှာ သူ ငါ့ကိုမုန်းသွားနိုင်သလား မေ့သွားနိုင် သလား”

“နှစ်လမပြောနဲ့ နှစ်ရက်နဲ့လည်း မုန်းနိုင်တဲ့ဥစ္စာပဲ... နင်ကကော ချစ်အောင်ဘာလုပ်ပြခဲ့လို့လဲ”

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ‘သူဇာ’”

‘ရှု’ မျက်နှာငိုတော့မလို အိုကျလာပါသည်။

“‘စေတမန်’ ကိုပဲ လက်ခံလိုက်ပါလား”

“ငါမှ သူ့ကိုမချစ်တော့တာ... ငါ မချစ်တဲ့လူကို ငါ လက်မထပ်ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် နင် ‘ကိုလူအေး’ ကိုတော့ချစ်တယ် မခွဲချင်ဘူးပေါ့”

“မသိဘူးဟာ”

‘ရှု’ စောင်ကိုခေါင်းအထိဆွဲခြုံကာ အိပ်နေမိပါသည်။ အကယ်၍ ဒီကြားထဲမှာများ ဒေါ်လေးက ‘စေတမန်’ နဲ့ အတင်း စီစဉ်လာလျှင် သူရန်ကုန်မှာလည်း မနေချင်တော့ပါ။ ရောက်ရာ ပေါက်ရာ တစ်နေရာရာကို ထွက်သွားလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးထား ပါသည်။

အကယ်၍ ‘ကိုလူအေး’ သာ ရောက်လာမယ်ဆို ‘ရှု’ ဘယ် လောက်ပျော်ရမလဲလေ။

‘ရှု’ လွမ်းလိုက်တာ ‘ကိုလူအေး’ ရယ်။ ပြန်လာခဲ့ပါလား။

ဒီတစ်ခါ ‘ကိုလူအေး’ လာရင် ‘ရှု’ အရင်ကလို မမာ ကြောနိုင်တော့ပါဘူး။

‘ရှု’ ‘ရှု’ လေ ‘ကိုလူအေး’ ကို ချစ်ပါတယ်။

တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုနေသော ‘ရှု’ ကိုယ်လုံးလေးကို ကြည့် ကာ ‘သူဇာ’ က သက်ပြင်းချရင်း အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါ သည်။

အပြင်ဘက်မှာ ဒေါ်လေး က ‘သူဇာ’ ကို စောင့်နေပါ သည်။

‘သူဇာ’ အကြောင်းစုံကို ဖွင့်ပြောအပြ ဒေါ်လေး မျက်လုံး ပြူးသွားခဲ့ပါသည်။

ဒါဆို ‘မောင်လူအေး’ ထွက်သွားတာ ‘မျက်ရှု’ ကြောင့်ပေါ့။

သူမမှာဖြင့် သူ့တူမလေးကို ငြင်းကာ ထွက်သွားခဲ့သူ အဖြစ် ‘မောင်လူအေး’ ကိုကော ‘မြင့်မြင့်’ ကိုပါ ဒေါသတွေထွက် လိုက်ရတာ။

ခုတော့ ‘မောင်လူအေး’ ကို အဝေးပြေးလွှင့်အောင်လုပ်တဲ့ တရားခံကို သူမ သိလိုက်ရပါပြီ။

စိတ်တိုတိုဖြင့် ကျောက်ဆည်ကို ဖုန်းခေါ်မည်အပြု
ဖုန်းမြည်လာတာကြောင့် ကောက်ကိုင်လိုက်မိပါသည်။
ဖုန်းထဲမှာ ထွက်လာတဲ့စကားသံကိုကြားပြီး အံ့သြသွား
ခဲ့ရပါသည်။

“ ‘ထားထား’ လား ”

“ ဟင် မြင့်မြင့် ”

‘ဒေါ်ထားထား’ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်မိပါ
သည်။

ကိုယ့် တူမအတွက် ခံရခက်ခက်ဖြင့် ဖုန်းမဆက်တာပင်
အတော်ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

“ ကိုယ်အခု ပြင်ဦးလွင်က ဖုန်းဆက်နေတာ ”

“ ဟုတ်လား ဘာသွားလုပ်တာလဲ... ‘မြသူဇာ’ တို့အိမ်မှာ

လား”

‘မြသူဇာ’ က ‘ထားထား’ နဲ့ ‘မြင့်မြင့်’ တို့ရဲ့ ငယ်သူ ငယ်ချင်းပါ။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျကာ ပြင်ဦးလွင် တွင် အခြေချနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုယ် နန်းမြိုင်မှာတည်းတာ”

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“တရားခံပြေး လာဖမ်းတာလေ”

“ဘယ်သူလဲ... ဘယ်သူကို လာဖမ်းတာလဲ”

‘ဒေါ်ထားထား’ တအံ့တဩပင် မေးလိုက်မိပါသည်။

“ကိုယ့်တူ ‘လူအေး’ လေကွာ... မင်းတူမကိုပစ်ပြီး ထွက်ပြေးလာတဲ့ကောင်ပေါ့”

“ဒေါ်လေးကလည်း...”

‘လူအေး’ အဒေါ်ဖြစ်သူကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်ကာ ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်မိပါသည်။

နားအေးပါးအေးနေချင်၍ ထွက်လာတာတောင်မှ နေခွင့် မရ အတင်းကိုလိုက်လာကာ အမျိုးမျိုးပင် စီစဉ်နေပါတော့သည်။

ခုလဲ ‘မိုးပြာ’ ဆီက ပြန်လာပြီး အေးအေးမနေ။ ‘လူအေး’ ဆီကိုဝင်လာကာ ပူညံပူညံလာလုပ်နေလေသည်။

“ ‘မိုးပြာ’ ပြောတော့ မင်းက ‘မျက်ရှု’ ကို ကြိုက်နေတာ ဆို ... ကြိုက်နေရဲ့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ထွက်လာခဲ့တာလဲ”

“သူ ကျွန်တော့်ကို လက်မခံချင်ဘူး ထင်လို့ပါ”

“ဟဲ့ သူ လက်မခံချင်လဲ ဒီကိစ္စက သူ့အဒေါ်စီစဉ်တဲ့ ကိစ္စလေ သူငြင်းလို့ရမလား”

“သူ ကျွန်တော့်ကို လာငြင်းတယ်”

“ဘာလဲ သူ မင်းကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းတာ လား”

‘လူအေး’ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“အဲ့ဒါကို မင်းဘာလို့ အစကမပြောလဲ... ငါကဖြင့် ငါ့တူ ဘက်က ပျက်ကွယ်မှုနဲ့ ‘ထားထား’ ကို အားနာလိုက်တာ... ငါ ‘ထားထား’ ဆီကို အခုဖုန်းဆက်မယ်”

ဒေါ်လေး ဖုန်းဆီကိုသွားကာ ရန်ကုန်ကိုခေါ်မည်ပြုနေ၍ ‘လူအေး’ ဖုန်းကို ဖိထားလိုက်ရပါသည်။

“ဒေါ်လေး ကလည်း... ‘မျက်ရှု’ ကျွန်တော့်ဆီကိုလာတာ သူ့အဒေါ်သိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ မင်းဆီကို သူ့ချစ်သူပါ ခေါ်လာခဲ့လို့လား”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ‘လူအေး’ ခေါင်းမညိတ်နိုင် တော့ပါ။

‘မျက်ရှု’ ခေါ်လာတဲ့လူတွေက ‘မျက်ရှု’ ရဲ့ ချစ်သူ မဟုတ်

တာကို 'လူအေး' သိနေခဲ့သည်ပဲလေ။

“အလိုက်တာ 'လူအေး' ရယ်... အဲ့ဒါနဲ့ပဲ မင်း ထွက်လာခဲ့ရ ရောတဲ့လား... တကယ်ဆို တစ်ဖက်မှာလဲ ရှိသူမရှိတာ မင်းသိ ရက်နဲ့များ”

သူကိုယ်တိုင်က 'မျက်ရှု' ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ ဘယ်နှယ့်လုပ်ရမလဲ။

ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်ချမ်းသာတာကို သူပဲ သိနေပါသည်။

“ဒီလိုနဲ့ပဲ မင်းချစ်တဲ့သူကို အဆုံးရှုံးခံနိုင်သလား... တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ရအောင်ယူနိုင်ရမှာပေါ့... မင်းဘာတွေ တွေဝေနေတာလဲ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာတွေတွေဝေနေမှန်းလည်း 'လူအေး' မသိတော့အောင်ပါ။

“အခု မင်းဒီကိုထွက်လာတာ နှစ်လရှိပြီ ... ဒီနှစ်လ အတောအတွင်း ဟိုဘက်မှာ အပြောင်းအလဲမရှိဘူးလို့ မင်း ထင်နေသလား”

ဒီလိုတော့လည်း 'လူအေး' မထင်ပါ။ 'မျက်ရှု' လို မိန်းမလှ လေးကို သူမကြိုက်လည်း တခြားလူ ကြိုက်နိုင်တာပဲလေ။

သူတောင် တစ်ခါလေးတွေ ယုံနဲ့ စွဲလန်းခဲ့သေးတာပဲ။

“ထ အဝတ်အစားသိမ်း... ဒီနေ့ပဲ ကျောက်ဆည်ကို

ဆင်းမယ် နောက်နေ့ ရန်ကုန်သွားမယ်”

“ဟာ ဒေါ်လေး ဒီလို အရမ်းကာရောမလုပ်နဲ့လေ”

“မလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး... ဒီတစ်ခါ ငါကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ကို လိုက်မယ်... အရင်တစ်ခါ ငါမပါလို့ ဖြစ်ရတာ”

“ဒေါ်လေးကလည်း ဇွတ်ပဲ”

“ဇွတ်ပဲပေါ့... မင်းက မင်းကိုယ်မင်း စာရေးဆရာဆိုပြီး အိုင်တင်ခံလာတာ ... မင်း ဘာဖြစ်လာလဲ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုရလာလား”

“ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ပါ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး... ငါ စီစဉ်တာ ငါ့တူစိတ်ချမ်းသာဖို့ အတွက်ပဲ... ဒီတော့ မင်း အဝတ်တွေအေးအေးဆေးဆေး သွားသိမ်း ... ငါ 'ထားထား' ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

'လူအေး' ဧည့်ခန်းထဲကအထွက် ဒေါ်လေး ရန်ကုန်ကို ဖုန်းဆက်နေတာဖြစ်ပါသည်။

“မိပြီ... ကိုယ်ရန်ကုန်ကို ခေါ်လာမလို့... မင်းတူမဘက် က အခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲ”

“ကိုယ့်ဘက်က ကောင်းပါတယ်”

'ဒေါ်ထားထား' အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ဖြေလိုက်မိပါသည်။ ကောင်းပါတယ်သာဆိုသည် ခုချိန်ထိ 'စေတမန်' ကို

မငြင်းရသေးပါ။

‘စေတမန်’ ဘက်ကများ ကန့်ကွက်လာခဲ့ရင် ဒုက္ခပါပဲ။

‘ဒေါ်ထားထား’ ရင်ပူစွာတွေးနေဆဲ တစ်ဘက်က

‘မြင့်မြင့်’ က တက်ကြွသော အသံဖြင့် ပြောလာခဲ့ပါသည်။

“သေချာတယ်နော်... ဒီလိုဆို ကိုယ် ကိုယ့်တူကိုခေါ်လာခဲ့ လိုက်တော့မယ်”

တစ်ဘက်က ဖုန်းချသွားတာကြောင့် ‘ဒေါ်ထားထား’ ရင်ဘတ်ကို ဖိလိုက်မိပါသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ ...။ ဒီဘက်က ကိစ္စတွေကို ‘မြင့်မြင့်’ မသိလို့။

သိသွားလို့ကတော့ သူမကိုလည်း ခုလို အေးအေးဆေး ဆေး စကားပြောနိုင်မည်မထင်ပါ။

“ ‘မောင်လူအေး’ ရောက်လာမှာကို ‘ရှု’ ကို အသိပေးရင် ကောင်းမလား ‘သူဇာ’ ”

“ မပေးနဲ့ ဒေါ်လေး... ‘စေတမန်’ နဲ့ကိစ္စကိုသာ သူ့ကို အပြတ် ဖြတ်ခိုင်းလိုက်... သူသိရင် ဈေးကိုင်နေဦးမယ်”

“ ဟုတ်တယ်... ဒါမှလဲ မှတ်မှာ”

‘ဒေါ်ထားထား’ အခန်းတွင်းကို ဝင်လာချိန်တွင် ‘ရှု’ အိပ်နေရာမှ ထထိုင်နေပါပြီ။

“ ကဲ ‘မရွှေမျက်ရှု’ ဘာပြောချင်သေးလဲ”

‘ရှု’ ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါ။ လောလောဆယ် နားအေး ပါးအေးသာ နေချင်တာမို့ ဒေါ်လေးကို တောင်းပန်လိုက်မိပါ သည်။

“ ‘ရှု’ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တယ် ဒေါ်လေးရယ်”

“ နေချင်ရင်နေလို့ရတယ်... ဒါပေမဲ့ ‘စေတမန်’ နဲ့ကိစ္စကို ညည်းဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ ‘ရှု’ ‘စေတမန်’ ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဖျက်ပစ်ခိုင်းလိုက် ပါ့မယ်”

‘ဒေါ်ထားထား’ မဲ့လိုက်မိပါသည်။ စကားပြောတာက လည်း လွယ်လိုက်တာ။

လင်ယူတာများ ကလေးကစားသလို လုပ်နေသည်။

“ ဟိုဘက်က ဖျက်မပေးရင်ကော”

“ ‘ရှု’ မှ သူ့ကိုလက်မထပ်နိုင်တာ”

“ ခုမှ ဒီစကားပြောရသလား... အစတည်းက ပြောခဲ့ပါ တော့လား”

“ အစတည်းကပြောရအောင် ဒေါ်လေးပဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် လက်ခံထားခဲ့ပြီး... ‘ရှု’ သဘောကိုကော မေးခဲ့လို့လား”

“ ပြောလိုက်ပါရစေရဲ့နော်... အဒေါ် စကားကိုလည်းနားမ

ထောင်... ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့ရင် ဖြစ်လာတဲ့ဒဏ်ကို ကိုယ်ပဲခံရမယ်... ခုနက 'မြင့်မြင့်' ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲဟင် ဒေါ်လေး”

‘ရှု’ ရင်ခုန်စွာ ဒေါ်လေးကို ငေးကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

‘ကိုလူအေး’ ရဲ့ အဒေါ်က ဘာပြောလိုက်တာလဲ။

“တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် သူတို့ရန်ကုန်ကို ရောက်လာကြမယ်တဲ့”

“ ‘ကိုလူအေး’ ကော ပါမှာလားဟင်”

“အေးပေါ့... ဘာကိစ္စလာတယ်လို့ ညည်းထင်လဲ”

‘ရှု’ အားငယ်စွာ ခေါင်းကိုရမ်းလိုက်မိပါသည်။ ‘ရှု’

ရဲ့အပြစ်အတွက် အပြစ်လာပေးကြတာများလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်လာသမျှကို ‘ရှု’ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်

ပြီးသားပါ။

“သူတို့ဘာလာလုပ်ကြမှာလဲဟင် ဒေါ်လေး”

“ ‘မောင်လူအေး’ အတွက် မိန်းမပေးစားဖို့အတွက် နေမှာ

ပေါ့”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ဟင်”

‘ရှု’ မေးသာမေးရသည်။ မျှော်လဲမမျှော်လင့်ရဲတော့ပါ။

‘ရှု’ ကိုယ်တိုင်ငြင်းထားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

“မသိသေးပါဘူးအေး... ‘မြင့်မြင့်’ လာမှ မေးကြည့်ရမှာ” ‘ရှု’ ကို လာတောင်းတာဆိုရင် ‘ရှု’ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ‘သူဇာ’ ကို အားကိုသလိုအကြည့် ‘သူဇာ’ က ‘ရှု’ က လှမ်းပြောသည်။

“နင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ‘စေတမန်’ နဲ့ကိစ္စကို ဖြတ်ပစ်လိုက်လေ... နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

‘သူဇာ’ ပြောမှ ‘ရှု’ ‘စေတမန်’ ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရကာ ဖုန်းဆီကို ပြေးလာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ ပျော်နေသလိုပါပဲ။

“ ‘စေတမန်’ ပါ ”

ဟဲန်းဒ်ဖုန်းကို ဆက်တာဆိုတော့ ‘စေတမန်’ အသံကို တန်းကြားရပါသည်။

“ ‘ရှု’ ပါ ”

“ ပြောလေ... ‘ရှု’ နေကောင်းသွားပြီလား... ခဏနေရင် မောင်လည်း ရောက်လာတော့မှာပဲလေ ”

“ မလာနဲ့တော့ ‘စေတမန်’... ‘ရှု’ ‘စေတမန်’ ကို မတွေ့ချင်ဘူး ”

“ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ ‘ရှု’ ရာ... ဘာလဲ မောင့်ကို စိတ်ကောက်နေတာလား ”

‘စေတမန်’ ပုံစံက ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကအတိုင်း မပြောင်းလွဲပါ။

ပြောင်းလွဲသွားတာကတော့ ‘ရှု’ ပါ။

“ ‘ရှု’ အတည်ပြောနေတာ... ‘စေတမန်’ နဲ့ စီစဉ်တဲ့ ကိစ္စကလဲ ဒေါ်လေးပဲ စီစဉ်တာ... ‘ရှု’ သဘောပါတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ ဒါဆို ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ဖိတ်စာတွေလည်း အပ်ပြီးသွားပြီလေ... ”

“ ‘ရှု’ က လွယ်လွယ်ပြောပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က လွယ်တာမဟုတ်ဘူး... အားလုံးသိနေကြပြီ... ကိုယ်လွယ်လွယ်နဲ့ အလျှော့မပေးနိုင်ဘူး ”

‘စေတမန်’ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောလိုက်မိသည်။

‘ရှု’ နဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက သမီးရည်းစားဖြစ်ခဲ့စဉ်က ဒေါ်လေးသဘောမတူနိုင်တာကို သူ့ခွင့်လွတ်ပါသည်။

သူ့အခြေအနေက ဘာမှ ဟုတ်သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ခု သူ့အခြေအနေက အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ကောင်းမွန်စွာ တည်ဆောက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေဖြစ်နေပါပြီ။

ဒါကို ‘ရှု’ ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းနေရတာလဲ။

“ ‘ ရှိ ’ ... ”
 ‘ ရှိ ’ ငြိမ်သက်နေပါသည်။
 “ ‘ ရှိ ’ မောင့်ကို မချစ်တော့ဘူးလား ”
 ‘ ရှိ ’ အဖြေမပေးနိုင်ပါ။
 “ မောင် ‘ ရှိ ’ ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ ”
 ခုချိန် ‘ ရှိ ’ ရင်ထဲမှာ ‘ ကိုလူအေး ’ ပဲ ရှိပါသည်။ ‘ ကိုလူအေး ’
 က လွဲ၍ ‘ ရှိ ’ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်ပါ။
 “ ကောင်းပြီလေ... ‘ ရှိ ’ သဘောအတိုင်းပါပဲ... ဒါပေမဲ့
 ကိုယ့်ကို အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ ပေးပါ ”
 “ ဘာများလဲ ”
 “ ‘ ရှိ ’ ချစ်သူကို ကိုယ်တွေ့ချင်တယ် ”
 တကယ်တမ်း ချစ်သူအဖြစ် ပြုချင်တုန်းက ဘယ်ချစ်သူမှ
 ‘ ရှိ ’ အပါးမှာမရှိခဲ့ပါ။
 ယခု မပြုချင်တော့ကာမှ ‘ စေတမန် ’ က ‘ ရှိ ’ အပါးတွင်ရှိနေ
 ခဲ့ပါသည်။
 “ အင်းလေ... ‘ စေတမန် ’ သဘောပါပဲ... ‘ ရှိ ’ ချိန်းလိုက်ပါ
 မယ် ”
 “ ဘာတဲ့လဲ... ”
 ‘ သူဇာ ’ ကော ဒေါ်လေး ပါ ဖုန်းချပြီးပြန်လှည့်လာသော
 ‘ ရှိ ’ မျက်နှာကို စိတ်ဝင်တစားငေးကြည့်နေကြပါသည်။

“ ‘ ကိုလူအေး ’ နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့ ”
 “ နင် ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ ”
 “ ပေးတွေ့မယ်လို့ ”
 “ မိုက်လိုက်တာ ‘ ရှိ ’ ရယ်... ကိုယ်လက်ထပ်မယ့်လူကို
 ဖြူစင်ကြောင်းပြရမှာ... ‘ မောင်လူအေး ’ အထင်သေးသွားရင်
 ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”
 “ သူက တွေ့ချင်နေတာဆိုတော့ ‘ ရှိ ’ က ဘယ်လိုငြင်း
 မလဲ ... ပေးမတွေ့ပြန်ရင်လည်း သူ့ဘက်က ဖျက်ပေးမယ့်ပုံရှိ
 တာမဟုတ်ဘူး ”
 “ အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ပေးတွေ့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ရတယ်
 ဆိုပါတော့ ”
 ‘ ရှိ ’ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ‘ ကိုလူ
 အေး ’ ကို တွေ့ချင်နေလှပါပြီ။
 နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ‘ ရှိ ’ မျှော်လင့်ထားသော
 အချိန်ကိုရောက်လို့လာခဲ့ပါသည်။
 “ ‘ ‘ ’ ”
 “ ‘ ကိုလူအေး ’ ”
 နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေးစိုက်ကာ
 ကြည့်နေမိကြသည်။
 ခွဲခွာခဲ့တဲ့နှစ်လကျော်အတွင်း ‘ ကိုလူအေး ’ ပုံစံက ပါးလျား

သွားကာ ‘ရှု’ ပုံစံကလည်း ပိန်သွားခဲ့ပါသည်။
 “နေကောင်းတယ်နော်”
 ‘ကိုလူအေး’ အသံက လှိုက်လှဲနေကာ ‘ရှု’ မျက်ဝန်းတွင်
 လည်း မျက်ရည်တွေရစ်ဝဲတက်လာခဲ့ပါသည်။
 သူ နေနိုင်လိုက်တာ။
 ဖုန်းလေးတောင် တစ်ချက်ဆက်ဖော်မရခဲ့ပါ။
 ‘ရှု’ ရင်ထဲက စကားများဖြင့် ‘ကိုလူအေး’ ကိုအကြည့်
 ‘ကိုလူအေး’ ကလည်း ‘ရှု’ မျက်နှာကို ငေးမောကြည့်နေပါသည်။
 လွမ်းလိုက်ရတာ ‘ရှု’ ရယ်။
 နှစ်ယောက်လုံး၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုကြည့်ကာ
 အဒေါ်နှစ်ယောက်က ပြုံးပျော်နေပေမယ့် ‘ရှု’ ရင်ထဲမှာတော့
 မပျော်နိုင်ပါ။
 ‘စေတမန်’ က ‘ကိုလူအေး’ ကို တွေ့ချင်သည်ဟု ပြော
 ထားသည်မဟုတ်ပါလား။
 “လာ မြင့်မြင့်... ကလေးတွေစကားပြောကြပါစေ...”
 လူကြီးနှစ်ယောက်က အလိုက်တသိ ရှောင်ပေးသွားပေ
 မယ့် ‘ရှု’ မျက်နှာက ကြည်လင်မလာပါ။
 “ ‘ရှု’ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
 “ ‘ကိုလူအေး’ ညနေအားလားဟင်”

“အားပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “လူတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”
 “ဘာလဲ ‘ရှု’ ချစ်သူဆိုတာပဲလား”
 ‘လူအေး’ ပြုံးကာ မေးလိုက်မိပါသည်။
 “ဒီတစ်ခါချစ်သူက အတုမဟုတ်ဘူး အစစ်”
 “ကိုယ်ဘယ်မှာ စောင့်ပေးရမလဲ”
 “အရင်နေရာမှာ”
 ‘လူအေး’ ပျော်ရွှင်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ချစ်သူ
 တုတု စစ်စစ် သူဘာကိုမှ မမှု့ချင်တော့ပါ။
 သူ့ရင်ထဲမှာ ‘ရှု’ ကိုချစ်မိပြီ မဟုတ်ပါလား။
 ဘယ်လိုအခက်အခဲကိုပဲတွေ့တွေ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း
 ကျော်လွှားကာ ‘ရှု’ အချစ်ကို အရယူဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသားပါ။
 “ကိုယ် ‘ရှု’ ကိုချစ်တယ်”
 ‘ရှု’ ‘ကိုလူအေး’ ကို မော့ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။
 ‘ရှု’ ကိုယ်တိုင်လည်း ရှင့်ကိုချစ်ပါတယ်ဟု လွတ်လပ်
 ပွင့်လင်းစွာ ပြန်ဖြေလိုက်ချင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ‘စေတမန်’ က
 ဘာတွေပြောဦးမှာလဲ။
 ‘ရှု’ သိချင်ပါသေးသည်။

“ ‘ရှု’ သူ့ကို အကြောင်းကြားလိုက်မယ်နော်”
‘ရှု’ ‘ကိုလူအေး’ ရှေ့မှာပင် ‘စေတမန်’ ဟဲန်းဒ်ဖုန်းကို လှမ်းဆက်ကာ ညနေဘက်ကို ချိန်းလိုက်မိပါသည်။

“ကိုယ် မဖြစ်ဖြစ်အောင်လာခဲ့မယ်”
‘စေတမန်’ ဘက်ကလည်း ကတိပေးကာ ဖုန်းကိုပိတ် သွားခဲ့ပြီဆိုတော့ ‘ရှု’ ရဲ့ ကံကြမ္မာက ညနေဘက်မှာပဲ တည်နေ ပါသည်။

‘ရှု’ ပျော်ရွှင်ရမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလား။
‘ရှု’ ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ပြီး ဝမ်းမနည်းပါရစေနဲ့တော့။
‘ကိုလူအေး’ ပုံစံကလည်း အရင်တစ်ခါတုန်းကလို ပေါ့ ပျက်ပျက်မဟုတ်တော့ပါ။ အလေးအနက်လို မျက်ဝန်းဖြင့် ‘ရှု’ ကိုငေးကြည့်နေတာ တွေ့ရပါသည်။

ဒီတစ်ခါ ‘ရှု’ နဲ့ ထပ်လွဲရလျှင် ‘လူအေး’ ခံနိုင်ရည် ရှိမည်မထင်ပါ။

နေခင်းပိုင်းတွင် ‘ကိုလူအေး’ နဲ့ သူ့အဒေါ်ပြန်သွားကြပါ သည်။

ညနေခင်းပိုင်းတွင် ‘စေတမန်’ နဲ့ တွေ့ကြမယ့်ကိစ္စကို ‘လူအေး’ အဒေါ်ဖြစ်သူကို လုံးဝမပြောဖြစ်ပါ။

ဒေါ်လေး ‘ရှု’ ကို အထင်သေးသွားမှာ ‘လူအေး’ စိုးရိမ်ပါ သည်။

ခုချိန်မှာတော့ ဒေါ်လေးမျက်နှာက ပီတိစိတ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း ကာ ပြုံးရွှင်နေပါသည်။

“ ‘ရှု’ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းသလဲဆိုတာ သား တွေ့ပြီ မဟုတ်လား”

အိမ်နေရင်း ရေညှိစိမ်းရောင် ဝတ်စုံလေးဖြင့် ‘ရှု’ အလှက မက်မောတွယ်တာချင်စရာပါ။

“သားကိုလည်း သူ ချစ်ပုံရပါတယ်”
ပထမတစ်ခေါက် လာတုန်းကထက်စာလျှင် ‘ရှု’ ပုံစံက အရမ်းကြီးကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသွားပါပြီ။

ပထမတစ်ခေါက်လာစဉ်က ‘ရှု’ မျက်ဝန်းတွေက အစိမ်း ရောင် သက်သက်ပါ။ ခုတစ်ခေါက်မှာတော့ အပြာရောင်သမ်းကာ ‘လူအေး’ ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်တဲ့ ညှို့မျက်ဝန်းတွေဖြစ်နေပါသည်။

ဒီမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ‘လူအေး’ မလွဲပါရစေနဲ့။
ဒီမျက်ဝန်းတွေကို ထာဝရပိုင်ဆိုင်ပါရစေ။

“ ‘ထားထား’ နဲ့ ကတော့ သားတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန် ဆုံးစီစဉ်ဖို့ ဒေါ်လေးပြောခဲ့တာပဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ထပ်မပျက် စေချင်တော့ဘူး”

‘လူအေး’ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒေါ်လေး လိုပဲခံစားမိပါသည်။

ဒါပေမဲ့အရာအားလုံးက 'စေတမန်' ဆိုတဲ့လူရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်မှာပဲ မူတည်နေပါသည်။

'လူအေး' ကံကောင်းပါရစေ။

သည်စိတ်ဖြင့် ဒေါ်လေးကို လှည့်ပြောလိုက်မိသည်။

“ရွှေတိဂုံဘုရားကို သွားရင် ကောင်းမလား ဒေါ်လေး”

“ဟဲ့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး... ညဘက်မှသွားလဲရတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဒေါ်လေး ကားထဲမှာ ထိုင်စောင့်ချင်ထိုင်စောင့်နေလေ... ကျွန်တော်က ခဏကလေးပဲ”

အရေးကြိုတော့ အားကိုးစရာ ဘုရားပဲရှိသည်။

ဘုရားကိုဝင်ကန့်တော့ကာ ညနေဘက်တွင် သူစိတ်ချမ်းသာစရာအဖြစ်နဲ့ တွေ့ကြုံရပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမိသည်။

သူ ဘုရားပေါ်က ဆင်းလာတော့ ဒေါ်လေးက တအံ့တဩမေးသည်။

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“မရောက်တာကြာလို့ပါ”

“ညဘက်ဆိုရင် ဒေါ်လေးလည်း လိုက်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေး နောက်မှသွားပေါ့... ကျွန်တော်က ကိစ္စရှိလို့ပါ”

တူဖြစ်သူရဲ့ ကိစ္စက ဘာလဲဆိုတာ 'ဒေါ်မြင့်မြင့်' သိချင်ပေမယ့် မစပ်စုဖြစ်တော့ပါ။ 'ထားထား' နဲ့ အဆင်ပြေခဲ့တာကိုပဲတွေးကာ စိတ်ချမ်းသာနေပါသည်။

အိမ်ပြန်အရောက် 'လူအေး' က အခန်းထဲဝင်သွားတာကြောင့် 'အိစ္စတ်' နဲ့ ရှင်းစရာရှိတာရှင်းကာ 'ဒေါ်မြင့်မြင့်' ဧည့်ခန်းထဲကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ 'လူအေး' မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ထင်သား။ ဘာတစ်မျိုးလဲသာမသိတာကြောင့် တစ်ရေးတမော အအိပ် သူမ နိုးလာတော့ 'လူအေး' မရှိတော့တာ သိလိုက်ရသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲက ဝိုက်ဘုတ်တွင် 'လူအေး' လက်ရေးဖြင့်

'ဒေါ်လေး ကျွန်တော်အပြင်သွားတယ် ... 'အိစ္စတ်' ကို ဒေါ်လေး အဖော်ရအောင်ထားခဲ့တယ်'

'ဒေါ်မြင့်မြင့်' သက်ပြင်းချကာ ခြံထဲကိုအကြည့် ကားမရှိတာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကားယူသွားတာ တော်သေးတာပေါ့။

'လူအေး' ဘာတွေများ ရှုပ်နေပါလိမ့်။

နှစ်လကျော်အတွင်း ပြန်ရောက်လာခဲ့ချိန်တွင် ဒဂုံစင်တာသည် ပထမတစ်ခါ လာစဉ်တုန်းကထက်ပင် အများကြီးကို ပိုမို စည်ကားနေပါသည်။

‘ရှု’ နဲ့ တွေ့ခဲ့ကြရာ အအေးဆိုင်တွင်အထိုင် စိတ်ထဲမှာ မရွှင်လန်းသလို ခံစားရလေသည်။

ပထမတစ်ခေါက် တွေ့ကြစဉ်က စိတ်ထဲမှာ ဒီလောက် အလေးအနက်မရှိပေမယ့်လည်း ခုချိန်မှာတော့ ‘လူအေး’ နည်းနည်းလေးမှ အတိမ်းအစောင်းမခံချင်ပါ။

စိတ်မငြိမ်သက်တာကို ဖြေဖျောက်တဲ့အနေဖြင့် အအေးတစ်ခွက်ကိုအမှာ ‘ရှု’ ဝင်လာတာကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

‘ရှု’ အပါးတွင် ဘယ်သူငယ်ချင်းမှ ပါမလာပါ။ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ‘ရှု’ သည် ‘လူအေး’ နှလုံးသားထဲတွင် စွဲထင်နေဆဲ ပုံရိပ်လေးပါပဲလေ။

“ ‘ရှု’ ဘာအအေးသောက်မလဲ ”

“ ရတယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှာလိုက်ပါ ”

‘လူအေး’ သူသောက်နေတဲ့ ရှောက်ချိုဖျော်ရည်တစ်ခွက် ထပ်မှာပေးလိုက်ပါသည်။

အအေးသောက်နေသော်လည်း နှစ်ယောက်လုံး၏ နဖူးတွင် ချွေးတွေသီးနေသလို လက်တွေမှာလည်း ချွေးစေးတွေဖြင့် စိုစွတ်နေပါသည်။

နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ‘စေတမန်’ ကို ထိုင်စောင့်နေဆဲ အခန်းထဲကို အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်ဖြင့် စတိုင်လ်ကျကျ ဝတ်စားထားသော လူတစ်ယောက်ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

‘ရှု’ က ကျောခိုင်းအနေအထား၊ ‘လူအေး’ က ဝင်ပေါက်ဘက်ကို မျက်နှာမူကာထိုင်နေတာမို့ ထိုလူသည် ‘စေတမန်’ ဆိုတာ တန်းသိသလိုလှမ်းအကြည့် ‘ရှု’ က ‘လူအေး’ မျက်ဝန်းကိုမြင်သွားကာ နောက်လှည့်ကြည့်ရင်း ‘စေတမန်’ ကို လှမ်းခေါ်

လိုက်ပါသည်။

“ ‘စေတမန်’... ‘ရှု’ ဒီမှာ ”

ကားသေ့ကိုကိုင်ကာ လျှောက်လာတဲ့ပုံက ရဲရင့်လှသည်။

‘လူအေး’ ဒီတစ်ခါလည်း အရှုံးပေးရဦးမှာလား။

အားငယ်စိတ်က တမဟုတ်ချင်းဝင်လာပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရဲဆေးတင်လိုက်ရပါသည်။

လူပုံစံခြင်းကွာခြားပေမယ့် အချစ်မှာ ‘လူအေး’ က ‘စေတမန်’ ထက် ပိုသာသည်ဟု ခံစားရပါသည်။

‘စေတမန်’ ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ‘ရှု’ က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ ‘ကိုလူအေး’ တဲ့ ‘စေတမန်’... စာလည်းရေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ‘ဓမ္မဒီပါ’ ပါ...”

‘လူအေး’ လက်လှမ်းပေးတာကို ‘စေတမန်’ က လက်ပြန်ကမ်းရင်း နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် Red Zone က ‘စေတမန်’ ပါ... တွေ့ရတာ

ဝမ်းသာပါတယ်”

“ ‘ကိုစေတမန်’ ဘာမှာမလဲ... မှာပါ ”

“ရတယ် ကျွန်တော် ဘာမှမမှာတော့ဘူး ... အရေးကြီးတာပဲ ပြောချင်လို့လာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

‘လူအေး’ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ‘စေတမန်’ ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်က နောက်မဆုတ်ပေးနိုင်ပါဘူး... ‘ရှု’ ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ယူမှာပါ”

‘စေတမန်’ စကားကြောင့် ‘ရှု’ မျက်နှာရဲတက်သွားကာ ‘စေတမန်’ ကို အော်လိုက်ပါသည်။

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ‘စေတမန်’... နင့်ကိုငါ လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ပြောလဲ အားလုံးက စီစဉ်ပြီးနေပြီ”

“အဲ့ဒါ ရှင့်ဖါသာရှင် ဒေါ်လေးကို အပိုင်ကိုင်ပြီး စီစဉ်တာလေ ‘ရှု’ သဘောလုံးဝပါတာကို မဟုတ်ဘူး”

“မောင်နဲ့ ‘ရှု’ နဲ့ ချစ်သူတွေလေ မေ့သွားပြီလား ... ”

“အဲ့ဒါ အရင်တုန်းက ... အခု ‘ရှု’ ရင်ထဲမှာ ရှင်လုံးဝ မရှိတော့ဘူး”

‘ရှု’ စကားကြောင့် ‘စေတမန်’ က ပြုံးသည်။

“ ‘ရှု’ ညာနေတာ... ‘ရှု’ မောင့်ကိုဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မောင်ပဲသိတယ်”

“ရှင် အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့.”

‘ကိုလူအေး’ ရှေ့မှာမို့ ရှက်ရှက်ဖြင့် ‘ရှု’ အော်လိုက်မိပါသည်။

‘ရှု’ ပင်မေ့ထားခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ‘စေတမန်’ ပြန်ပြောနေတာ တမင်သက်သက် ‘ရှု’ ကို ‘ကိုလူအေး’ အထင်သေးအောင်လုပ်နေတာ။

‘ရှု’ ‘စေတမန်’ ကို ပိုလို့ပင် မုန်းမိပါသေးသည်။

မုန်းမုန်းနဲ့လဲ ရင်ထဲက အကြောင်းတွေ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“အရင်တုန်းက ဘယ်လောက်ပဲချစ်ခဲ့ချစ်ခဲ့ အခု ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ရှင်လုံးဝမရှိတော့ဘူး”

“မယုံဘူး”

‘လူအေး’ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ‘စေတမန်’ နှင့် ‘ရှု’ တို့အဖြစ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း မောသလို ခံစားနေရပါသည်။

‘ရှု’ ကို တကယ်လက်လွှတ်ရတော့မှာလား။

“‘ရှု’ နဲ့ မောင်နဲ့ဖြစ်တုန်း ‘ရှု’ ဒေါ်လေး က အတင်းခွဲလို့

‘ရှု’ မောင့်ဆီကို လိုက်လာတာလေ မှတ်မိသေးလား”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ... အဲ့ဒါအရင်တုန်းက အခုပြီးသွားပြီ”

“‘ရှု’ က ပြီးသွားပေမယ့် ကိုယ်ကမှမပြီးနိုင်သေးတာ...”

ပြောရမှာပဲ... ‘ရှု’ ပဲ မောင့်ကိုဖြစ်ထွန်းစေချင်တယ်ဆို... အခု ‘ရှု’ စကားနားထောင်ပြီး မောင် ကြိုးစားခဲ့လို့အောင်မြင်ခဲ့ပြီ ... ‘ရှု’ မောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားပါ”

‘စေတမန်’ ‘ရှု’ လက်ကိုအကိုင် ‘ရှု’ က ပုတ်ချရင်း ‘စေတမန်’ ကို ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ရှင်ကိုအရင်တုန်းက ချစ်ခဲ့တာမှန်တယ်... ပြောခဲ့တာတွေလည်း မှန်တယ်... အဲ့ဒါအရင်တုန်းကလေ... အခု ကျွန်မရင်ထဲမှာ ရှင်မှ မရှိတော့ပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူရှိလဲ”

‘ရှု’ ဘာမှမဖြေဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလိုက်မိသည်။

“ပြောလေ... ဘယ်သူရှိသလဲဆိုတာ... ရှိရင်ပြောရဲရမှာပေါ့... မပြောရဲတာ မရှိလို့ပဲ”

“ရှိတယ်... ‘ကိုလူအေး’ ကလွဲရင် ‘ရှု’ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး... လက်လဲမထပ်နိုင်ဘူး... ‘ရှု’ သူ့ကိုပဲချစ်တယ်”

“‘ရှု’...”

‘လူအေး’ နှုတ်မှ တအံ့တဩအော်လိုက်မိပါသည်။

ဒါ ‘ရှု’ တကယ်ပြောနေတာလား။

‘ရှု’ ကိုယ်တိုင်လည်း ပြောလိုက်စဉ်က ‘စေတမန်’ ကို ဒေါပွပွဖြင့်သာ ပြောလိုက်မိတာဖြစ်ပေမယ့် ခုလို ‘ကိုလူအေး’ က စိုက်ကြည့်လာသောအခါမှာတော့ ရှက်ရှက်ဖြင့် အခန်းထဲက

ပြေးအထွက်...

“ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်းပါ ဆရာ”

“ခင်ဗျာ”

“ ‘ရှု’ ဆရာကိုရွေးချယ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဆရာလည်း ကြားမှာပါ... ကျွန်တော် ‘ရှု’ ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ... ကျွန်တော် အအေးဖိုးတွေရှင်းလိုက်ပါမယ်... ဆရာ ‘ရှု’ နောက်ကိုသာ အမြန် လိုက်သွားပါတော့ ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ခင်ဗျားနဲ့...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ‘ရှု’ ပြောသလို အရင်တုန်းက ချစ်ခဲ့ကြ တာမှန်ပေမယ့် ခုနောက်ပိုင်း ‘ရှု’ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မပါတော့ဘူး ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်အလိုလို နားလည်နေပါတယ်... ဆရာ သာ ‘ရှု’ နောက်ကိုအမြန်လိုက်သွားလိုက်ပါ ”

‘လူအေး’ အခန်းထဲမှ အမြန်ပြေးထွက်လာကာ ‘ရှု’ နောက် ကိုအလိုက် ကားပါကင်တွင် ‘ရှု’ ကို မီသွားပါသည်။

‘ရှု’ ကို သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ အော်ထုတ်ပါသည်။

“ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ သွား”

“ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“သွားချင်တဲ့နေရာကိုသာ သွား”

‘လူအေး’ ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်ကို သွားလို့ပြောနေတယ်မဟုတ်လား”

“ ‘ရှု’ မပါဘဲ ဘယ်ကိုမှမသွားနိုင်ဘူး ”

“အရင်တစ်ခါ ရှင်ကျွန်မကို ထားပြီး ထွက်သွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“အဲ့ဒါ အရင်က... အခု ‘ရှု’ ဆိုတဲ့ ‘မျက်ရှု’ မပါဘဲ ဒီနေရာ က တစ်ဖဝါးတောင်မခွာဘူး”

‘ရှု’ ကားထဲဝင်ထိုင်နေတဲ့ ‘လူအေး’ ကိုကြည့်ကာ မျက် စောင်းထိုးလိုက်မိပါသည်။

“ရှင်ကားကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး... ခုချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးက ‘ရှု’ ပဲ ဒီတစ်ခါ ‘ရှု’ နဲ့ ဝေးရရင် ကိုယ်သေသွားလိမ့်မယ်”

“အပိုတွေ... ကိုယ့်ဖါသာ မူယာမာယာတွေများပြီး ထွက် သွားပြီးမှ”

“အဲ့ဒီလို ထွက်သွားလိုက်လို့ ‘ရှု’ ကို ကိုယ်ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ သိလာတာ... ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ကို မငြင်းလိုက်ပါနဲ့ တော့ ‘ရှု’ ရယ်”

‘လူအေး’ ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ‘ရှု’ လက်ကိုလှမ်း အကိုင် ‘ရှု’ ရုန်းထွက်ဖို့ပြင်ပေမယ့် ‘လူအေး’ လွှတ်မပေးဘဲ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိပါသည်။

ဒီတစ်ခါ ‘ရှု’ အချစ်ကို သူ မြဲမြံခိုင်ခိုင် ဆုပ်ကိုင်ထား ပါရစေ။

သူ ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ ခါချဉ်တစ်ကောင်းအကြောင်း ဝတ္ထုလဲက လို သူလည်း ‘ရှု’ ရဲ့အချစ်တောင်ထုကြီးကို ဖြိုခွဲထွက်ပြေးချင် ပေမယ့် ခါးမသန်၍ ‘ရှု’ ရဲ့အချစ်မှာ ကျရှုံးခဲ့ရပြီးပါပြီ။

‘ရှု’ ကော သူ့လိုပဲလား။

‘ရှု’ မျက်နှာကိုလှမ်းအကြည့် ညဘက် အလင်းရောင် အောက်တွင် ‘ရှု’ မျက်လုံးလက်လက်လေးနှစ်လုံးက ‘လူအေး’ ရဲ့ အချစ်ရိပ်မှ ရုန်းမထွက်နိုင်သလို ရွန်းလက်တောက်ပ၍ နေပါ သည်။

“ကိုယ်တို့အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ကြရအောင်နော်”

‘ရှု’ ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ။

‘ရှု’ ကလည်း ရှင့်လိုပဲ ရှင့်အချစ်တောင်ထုကို မဖြိုခွင်း နိုင်တဲ့ ခါချဉ်တစ်ကောင်လိုပါပဲဆိုတာကို ရှင်သိအောင် နောက်မှ ခပ်တိုးတိုး လေးပြောပြရဦးမည်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ
ဆက်လက်ကြိုးစားနေဦးမည်
ဝေဝေအောင်

ဝေဝေအောင်

ခါချဉ်တစ်ကောင်အကြောင်း

